

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2014 Sayı: 36

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Patronlar ve onun devleti, işçi ölümlerine doymuyor. Gün geçmiyor ki, bir işçi cinayeti-katliamı yaşanmasın... Madenlerde, inşaatlarda, yollarda sürekli ölüyorlar.

Soma'da 300'ün üzerinde madencinin katledilmesinin üzerinden 6 ay geçmeden, Ermenek'ten bir katliam haberi daha geldi. 18 madenci, bu kez sular altında kalmıştı. Keza Zonguldak'ta, Şırnak'ta ve diğer madenlerde işçiler birer-ikişer ölmeye devam ediyordu.

Madenler, birer "ölüm kuyusu" gibi işçileri yutarken, inşaatlar da durmuyordu. 10 işçinin Mecidiyeköy'ün ortasında katledilmesinden sonra da yeni ölümler yaşandı. Ve en son Yalmaç'ta mevsimlik işçileri taşıyan bir midibüs kaza yaptı, 17 işçi daha orada can verdi. 27 kişilik arabaya 45 işçi bindirilmişti; öğrenildi ki, daha öncesinde aynı arabaya 70 işçinin bindiği olmuştu!

Kapitalizmde işçi-emekçi hayatının ne kadar değersiz olduğunu, her gün yaşanan ölümlerle tekrar tekrar öğreniyoruz. Tek amaç daha fazla kar olunca, işçinin sadece alınterini değil, kanını-canını da emiyorlar. Patronlar öldürüyor, devlet de onları koruyup-kolluyor! Bugüne dek yaşanan onca işçi katliamından ağır cezaya çarptırılan bir tek patron oldu mu? Daha geçtiğimiz günlerde Mecidiyeköy'deki ölümlerden sorumlular hakkında "takipsizlik" kararı verildi. Tepkiler yükseldiğinde, en fazla "dayıbaşı"lar, taşeronlar yargılanıyor, ama asla büyük patronlar değil!

Çünkü bu devlet ve onun hükümetleri büyük patronlara hizmet etmek için kurulmuştur. Onların çıkarlarının sözcüleridir; onlara dokunacak hiçbir kararı almaz, hiçbir yasayı çıkarmazlar.

Sayfa 2'de sürüyor

Bir madenci katliamı daha KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!

Bir madenci katliamı daha KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!

Örneğin Soma katliamının ardından, sözde madencilerin durumunu düzelten bir yasa çıkarıldı. Ama maden patronları lokavta gittikleri halde, hükümet hiçbir şey yapmadı; sonra madencilerin yemek, servis gibi en temel haklarını gaspederek çalışmaya zorladılar, aylarca ücretlerini ödemediler, yine bir şey yapmadı! Ne zaman ki, buna karşı yürümeye kalktılar, önlerine polisi, yasaları diktiler!

Somalı madenciler, aylardır ücretlerini alamıyorlar. Onlar adına toplanan bağışlara da devlet el koymuş durumda. Buna tepki olarak Ankara'ya yürümek için yola çıktıklarında, Ermenek'ten katliam haberi duyuldu. Bunun üzerine yönlerini Ermenek'e çevirdiler, ama oraya gimelerine de izin verilmedi. Adeta sıkıyönetim ilan edilmiş, Ermenek'e girişler durdurulmuştu! Basına bile engel çıkardılar. Oradaki insanlık-dışı uygulamaları kimse görmesin, duymasın; kimse acılı ailelerle dayanışmasın, öfkeler eyleme dönüşmesin diye...

AKP hükümeti, Soma'dan bu dersi çıkarmıştı! İşçi ölümlerini değil, ona karşı oluşan tepkileri durdurma yönünde önlemleri arttırmışlardı. Çünkü bu ölümlerin durmayacağını en iyi onlar biliyordu. AKP hükümeti döneminde işçi ölümlerinin sayısında çok ciddi bir artış var. Günde ortalama 5 işçi can veriyor. Kapitalist sömürü sistemi en vahşi haliyle işletiliyor; rüşvet, rant ve yolsuzlukta sınır tanınmıyor; kendi yasalarını bile çiğneyen bir pervasızlıkla hareket ediliyor. Taşları bağlayıp köpekleri salıyorlar!

AKP döneminde artan sadece işçi ölümleri değil. Kadın cinayetleri de yüzde 1400 dolayında arttı. İşçi ve kadın düşmanı yüzleri çok net biçimde görüldüğü halde, "insan hakları", "demokrasi", "barış" havarisi kesildiler.

Sözde "analar ağlamasın" diyerek bir "çözüm süreci" yürütüyorlardı. Ama hergün analar ağlamaya devam ediyordu. Hem de artan sayılarla... Cumartesi anneleri geçen ay 500. haftaya girdiler. Yaklaşık 20 yıldır Galatasaray Meydanı'nda "kayıplarımız nerede" diye soruyorlardı. Fakat ne çocuklarının kemiklerine ulaşabildiler, ne de katilleri yargılandı! Güya AKP, Ergenekon davalarıyla kontr-gerillayı yargılayacaktı! Buna 'sol'dan destek verenler, umut ve beklenti pompalayanlar oldu. Oysa bırakalım kontrgerillanın yargılanmasını, onları bu davalarla aklamaya çalıştılar. Ardından da hepsini serbest bıraktılar. Şimdi Gülen Cemaati'ne karşı onlarla uzlaşma dönemi. Hatta Ergenekon

ve Balyoz davalarını açanlar hakkında dava açılması gündemdeydi...

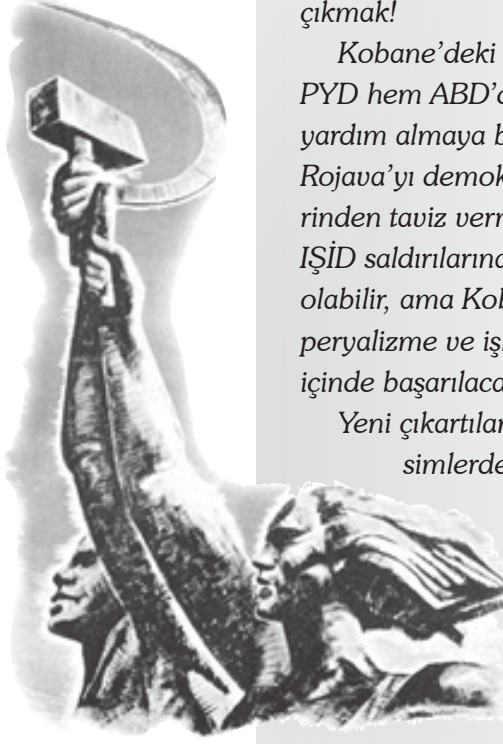
MGK, 10 saati aşkın süren son toplantısıyla 28 Şubat rekorunu kırdı! Hükümetin "paralel yapı" ile mücadeleyi, gerçek anayasa olarak bilinen "kırmızı kitap"a sokma çabası, "bütün cemaatleri kapsama" tehlikesi karşısında boşa düştü. Elbette bu kadar uzun toplantının tek konusu Cemaat değildi. Peşmergenin Kobane'ye geçişinden "çözüm süreci"ne birçok kritik konu gündemdeydi. Devletin MGK kararları ile yönetildiği bir kez daha görüldü.

AKP'yi "askeri vesayete, darbelerle karşı" diyerek "demokrat" ilan edenler, yandaşlardan da sorumludurlar. 12 Eylül'den sonra ilk kez 6 ilde "sokağa çıkma yasağı" uygulandı mesela. Kobane için ayağa kalkan kitlenin üzerine vahşice saldırıp iki günde onlarca insanı katlettiler. Ardından "misliyle karşılık bulacaklar", "5 toma yetmezse 100 toma getiririz" diyerek devlet teröründe sınır tanımayacaklarını ilan ettiler.

Bu arada "çözüm sürecini bitiririz" tehdidi ile Kürt hareketini tamamen teslim alma çabaları da hız kazandı. HDP'yi ve onun eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ı 6-7 Ekim olaylarının sorumlusu ilan edip hedefe çaktılar. Ardından HDP Genel Merkezi'ne ve Demirtaş'a yönelik saldırılar gerçekleşti.

Görüldüğü gibi işçi ve kadın cinayetlerinde rekor kıran AKP hükümeti, Kürt halkına yönelik saldırılarda da önceki hükümetleri aratmıyor. Büyük ozan Nazım Hikmet'in söylediği gibi, sana düşman / bana düşman / Düşünen, başkaldıran insana düşman...

Bu insanlar, güçlerini birleştirip egemenlerin üzerlerine yürümedikçe de, aşağılanmaya, sömürülmeye ve katledilmeye devam edilecek... İşçi, emekçi ve ezilen halkların ortak düşmanı olan emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı güçlerini birleşmeleri dışında başka yol yoktur. Bu ücretli kölelik sistemine son vermek için örgütlenmeli, birleşmeli ve savaşmalıyız!

Okurlara...

Merhaba,

Yine işçi katliamları haberleri peşpeşe geliyor. Önce Ermenek madencileri kaldı toprağın altında, sonra kadın tarım işçileri savruldu yol kenarlarına. Kapitalizm, işçilerin alınterini, kanını ve canını pervasızca sömürüyor. Ne verilen sözler, ne değiştirilen yasalar... Tek kurtuluş yolu daha fazla mücadele etmek, daha fazla sokaklara çıkmak!

Kobane'deki savaş yeni bir döneme girdi. PYD hem ABD'den hem de Irak Kürdistan'ından yardım almaya başladı. Ancak bu yardım, Rojava'yı demokratik, laik, eşitlikçi yapan ilkelere taviz verme pahasına gerçekleşti. Bugün IŞİD saldırılarına karşı yeni silahlar elde etmiş olabilir, ama Kobane'nin gerçek kurtuluşu, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı da mücadele içinde başarılabacaktır.

Yeni çıkartılan yasalar, liberal-reformist kesimlerde "faşizm geliyor" çığlıklarını

artırdı. Geçmişte de, ülkenin artık faşizmden uzaklaştığını iddia reformist-troçkist teoriler ortaya atılmıştı. Oysa faşizm ülkemize yeni gelmedi. Sadece dönem, koşullar ve mücadele düzeyine bağlı olarak ton

farklılıkları ortaya çıktı.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

36. Sayıda

3	Madende katliam bitmiyor
5	Yollara savrulan kadın işçiler
6	Orta Vadeli Program'ın hedefi
7	Yırcalı'dan Validebağ'a
8	Stratejik sektörler özelleştirme kısıpında
9	Devlet katliam mekanizmalarını güçlendiriyor
10	6 Kasım'da mücadeleye
11	Kadir Bağdu ölümsüzdür
12	Adana'da IŞİD saldırısı
13	Cumartesi annelerinin 500. haftası
14	Kobane emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı da direnmelidir
18	İstanbul Kobane Dayanışması üzerine
19	İsmail Cüneyt
20	Stalingrad direnişi
21	İşçi önderi Ali Çiçek'i toprağa verdik
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Faşizm tespitleri üzerine

Soma'daki maden katliamında katledilenlerin daha toprağı kurumamıştı ki, bu defa Ermenek'ten, yerin 350 metre altından geldi haber. Güneyyurt'ta Has Şekerler Madencilik'te çalışan 18 işçi, su baskını nedeniyle öldü. Katliamdan kurtulan 8 işçi, yemek yedikleri sırada, arkadaşlarının "kaçın" diye bağırdığını, bunun üzerine kendilerinin koşmaya başladığını ve adeta saniyelerle kurtulduklarını anlattılar. Onları kaçmaları için uyarıların ise kurtulmayı başaramadığını...

Torba yasa katliamı

Katliamların ardından işçilerin anlatıklarını dinlemek; kapitalizmin en yalın, en çarpıcı teşhiri oluyor. Çoğu doğru

vereceğini duyunca, 28 Ekim günü çalışmak üzere koşarak madene inmişlerdi. Üstelik madenlerin çalışmaması, herhangi bir fabrikanın çalışmamasına benzemiyordu. **Madende göçüğün ya da başka sorunların çıkmasını önlemek için hergün çalışma yürütmek gerekiyordu. Birkaç gün bile madene inilmediğinde, ciddi güvenlik riskleri ortaya çıkıyordu.** Madencilerin tümü bu gerçeği biliyordu. Ancak açlık ve işsizlik, en kötü koşullara bile razı olarak toprağın altına inmeyi zorunlu kılıyordu.

Torba yasa, maden patronlarının eline önemli kozlar vermişti. Yasanın hemen ardından gelen lokavtlar, bunun en önemli parçasını oluşturuyordu, ancak bununla sınırlı değildi. Mesela patronlar

itiraz etme hakkı bile yoktu. Bölgedeki maden patronları arasında öyle net bir anlaşma vardı ki, bir madende işten ayrılan işçi, başka bir madende kesinlikle işe alınmıyordu. Torba yasanın madencileri değil, maden patronlarını korumak için çıkartıldığı, bu katliamda bir kere daha bütün çarpıcılığıyla kendisini gösterdi.

Madenler AKP'ye teslim

Madenler patronlar için öylesine büyük bir kar yatağı ki, tıpkı "kupon araziler" gibi, madenlerle ilgili kararlar da doğrudan Erdoğan'ın tekeline bırakılmış durumda. Maden ruhsatlarının nasıl ve kime verileceği, hangi madenin kime peşkeş çekileceği, Erdoğan'ın vereceği kararlarla belirleniyor. Ve genel bir kural olarak, maden patronları AKP'nin bir yerinde görev alıyor.

Soma'da görmüş olduğumuz bu tablo, Ermenek'te de aynı biçimde karşımıza çıktı. Madenin patronu Abdullah Özbey, eskiden Refah Partisi'nden milletvekilliği yapmış, 2009'da AKP'nin Güneyyurt Belediye başkan adayı olmuştu. 1942'den beri madencilik sektöründe devasa vurgunlar gerçekleştiren Özbey, çok sayıda madencinin yaralanmasına da neden olmuştu. Öyle ki, milletvekili olduğu dönemde, bu maden kazaları nedeniyle, hakkındaki dokunulmazlığın kaldırılması ile ilgili fezleke verilmişti. Dokunulmazlık kaldırılmadı, onun madenindeki kazalar da son bulmadı. Abdullah Özbey'in başında olduğu Özbey şirketleri, madencilikten gıdaya kadar pekçok alanda faaliyet gösteriyordu. Has Şekerler Madencilik, bu şirketin dört taşeron firmasından biriydi.

Madenin diğer ortağı Uyar şirketi idi. Sahibi Saffet Uyar, 1999 ile 2009 yılları arasında Güneyyurt Belediye Başkanı olarak görev yapmıştı. Kardeşi Şahin Uyar, AKP'nin eski ilçe başkanıydı. Yaptırdıkları okul, Eylül ayında Bakan Lütfü Elvan tarafından açılmış ve Şahin Uyar'a teşekkür plaketi verilmişti. Onların da devlete olan borçlarını ödemedikleri, verilen bir soru önergesiyle 15 gün önce ortaya çıkmıştı. Onlar maden işletmeye devam ediyorlardı. Haciz işlemlerine rağmen borçlar ödenmiyordu. Yani AKP'li patronlar her biçimde kayırılıyor, onların karı artsın diye uğraşıyordu.

Madenler ölüm yatağı

Maden patronlarının karını artıran en önemli unsur, madenlerdeki

Madende katliam bitmiyor

düzgün okumayı bilmeyen işçiler, son derece sade bir dille kendi gerçeklerini anlatırken, birçok "ajitasyon" konuşmasından daha büyük bir etki yaratıyorlar.

Mesela, Soma'daki katliamın üzerinden, işçilerin tarihi geçmiş maskeler takıklarını, bu nedenle ölümlerin olduğunu anlatmışlardı; Ermenek madencileri, 'maske'nin ne olduğunu bilmediklerini söylediler. Mesela, Soma'da madencilerin giysi ve çizmelerinin yetersizliği konuşulmuştu; Ermenek'te, madenciler basit çiftçi çizmeleriyle madene girdiklerini anlattılar.

Soma katliamının ardından yükselen güçlü tepkiler üzerine, AKP hükümeti "torba yasa" ile madencilere önemli haklar vereceklerini açıklamıştı. Oysa torba yasa, çalışma koşullarını daha da kötüleştirdi. Tıpkı Zonguldak'ta olduğu gibi, Ermenek'te de maden patronlarının ilk tepkisi madenleri kapatmak oldu. Yaklaşık üç aydır maden çalışmıyordu. Zaten çalışılan madenlerde de işçiler ücretlerini alamıyorlardı. Kameralara haykırarak bir işçi, maaşının 1.600 lira olduğunu, ama son dört aydır sadece toplam 1.400 lira alabildiğini anlatıyordu.

Aylardır çalışmayan ya da çalışsa da maaş alamayan işçiler, patronun maaş

önceden kendilerinin karşıladıkları yemek ve servis paralarını gaspetme aracına çevirmişlerdi. Artık işçiler yemeklerini evden getirmeye, servis için aylık 175 lira para ödemeye başlamışlardı. Daha önce madenin dışında yenilen yemekler de yerin altında çekilmişti; kömürün tozu çamuru içinde, tuvaletlerini yaptıkları yerde, gazete kağıtlarının üzerinde, evden getirdikleri peynir-ekmeği yiyecek çalışmak zorunda kalıyorlardı.

Dahası, maaşlarındaki iyileştirme bile torba yasada belirtilenin altında kalmıştı. Patron, bu artışı işçinin sırtından elde etmek istediği için, işçilerin çıkarılması gereken günlük kömür miktarını da artırmıştı. Yasadan önce 4 işçi 20 ton kömür çıkartırken, yasadan sonra 30 ton çıkarması dayatılıyordu.

İşçiler bu kadar ağır koşullarda madenlerde çalışmak istemiyorlardı elbette. Kim gönüllü olarak bu kadar büyük zorluklara katlanır, toprağın altına diri diri girmeyi kabul eder ki. Ancak **tıpkı Soma'da olduğu gibi, Ermenek'te de kapitalist tarım politikaları nedeniyle, erkekler de kendilerine sunulan tek geçim kaynağına, madene yönelmek zorunda kalmışlardı.**

Bütün bu zorluklara karşı, işçilerin

Soma katliamının ardından yükselen güçlü tepkiler üzerine, AKP hükümeti "torba yasa" ile madencilere önemli haklar vereceklerini açıklamıştı. Oysa torba yasa, çalışma koşullarını daha da kötüleştirdi. Tıpkı Zonguldak'ta olduğu gibi, Ermenek'te de maden patronlarının ilk tepkisi madenleri kapatmak oldu. Yaklaşık üç aydır maden çalışmıyordu. Zaten çalışılan madenlerde de işçiler ücretlerini alamıyorlardı.

işçilerin yoğun, daha yoğun sömürülmesinden geçiyor. İşçilerin canı için hiçbir önlem alınmıyor, çalışma koşulları her geçen gün ağırlaştırılıyor.

Soma'da, "yaşam odalarının" ne kadar hayati olduğunu görmüştük, burada bu gerçek bir kere daha, hem de en ağır biçimde kanıtlandı. Tonlarca suyun, balçığın, çamurun içinde kalan madencileri kurtaracak tek unsur olan yaşam odaları yoktu. **Torba yasa, "maliyeti yüksek" olduğu için, patronlara yaşam odası yapma koşulunu yine ertelemişti. Güvenlik tedbirlerinde boşvermişlik, denetimlerde baştan savmacılık ise, aynı biçimde gidiyordu.**

Mesela Ermenek bölgesindeki yeraltı su kaynaklarının çok zengin ve akıntısının çok güçlü olduğu biliniyor. Bunun yanında, bölgeye çok yakında kurulmuş olan Ermenek Barajı'nın, yeraltı sularının dengesini bozduğu, yeraltı kanallarına sızma yaptığı düşünülüyor. Ek olarak, bölgedeki eski madenlerin büyük bölümünün, içindeki maden çıkarıldıktan sonra su ve gaz birikmesini engelleyecek biçimde dolgu yapılmadan, olduğu gibi bırakıldığı, üstelik bu madenlerin galerilerinin haritasının olmadığı söyleniyor. Bütün bu unsurlar, Ermenek bölgesi madenlerinin, su basmalarına karşı son derece savunmasız ve riskli olduğunu gösteriyor.

Zaten bölgedeki madenlerde zaman zaman su sızıntıları, hatta baskınları bile gündeme geliyor. Bu durumda yapılması gereken en önemli şey, kazı bölgelerinde su sondajı yapmak. **Sondaj yapılan yerde güçlü yeraltı suları varsa, oradan uzaklaşmak gerekiyor. Ancak bu işlem, hem maliyetli hem de zaman kaybına neden olduğu için, madencilerin sondaj yapılmadan, karadüzen çalışması dayatılıyor.**

28 Ekim'deki katliam da, sondaj yapılmadan üretime devam edilmesi nedeniyle gerçekleşmiş durumda. Öyle ki, saniyeler içinde madenin hemen bütün galerilerine birden onlarca ton su dolmuş. Öylesine büyük bir su birikintisi var ki, günler boyunca pompalar çalıştığı halde suyu boşaltmayı başaramadılar. **Bir taraftan su boşaltılırken, diğer taraftan dolmaya devam etti çünkü. Üstelik su baskını galerilerdeki tahkimatları bozdu, göçükler oluşturdu, kömür ve toprak tozlarını çamura-balçığa dönüştürerek madenin içine girilmez hale getirdi.** Katliamın üzerinden günler

geçmesine rağmen, işçilerin bulunduğu noktaya bir türlü ulaşılabilmesi, madenin ne kadar kötü bir durumda olduğunun da çarpıcı bir göstergesi.

Soma'dan Ermenek'e; işçilerin canının değersizliğinde, sömürünün pervasızlığında, patronların kar hırsının sınırsızlığında, devletle işbirliğinin açıklığında pek bir fark yoktu. Fark, hükümetin katliam karşısındaki tutumunda ortaya çıktı. Bu defa Soma'da yaşananlardan dersler çıkarmışlardı ve daha tecrübeliydiler. **Bakanlar ilk günden geldiler ve çaresiz ailelerin**

karşısında inisiyatif ele aldılar mesela. Sadece ailelerin değil, basın da ocağa yaklaşmasına izin vermediler. Dışarıdan ziyaretleri, kitle örgütlerinin ocağa, hatta ilçeye gelişini böylece suçlarının daha geniş biçimde tespit ve teşhir edilmesini engellediler. Erdoğan'ın gelişini, bir koruma ordusunun içinde ve kitleyle hiç temas etmeyeceği şekilde planladılar. Onun bir kere daha yuhalanmasının, kitlelerin tepki göstermesinin zeminini bütünüyle ortadan kaldırdılar. Yüzlerine vurulan suçları konusunda, tam bir aymazlıkla hareket ettiler.

Bunu o kadar ileri götürdüler ki, bakan Faruk Çelik, "patronların kar hırsından", "önlem almak istedilerinde araya giren hatırlı kişilerden" bahsetmeye başladı. Sanki karşımızda, bütün yasaların çıkartılmasında rolü olan, patronların koruyuculuğunu yapan bir bakan değil, bölgedeki herhangi bir işçinin ailesi vardı. Öylesine büyük bir rahatlıkla suçu üstünden atarak, işçilerle beraber şikayetlenebiliyordu. Keza Ermenek'teki maden patronunun, "kazanın nedeni doğal afet" demesi üzerinden, patrona da veryansın etmeyi ihmal etmediler.

İşçi katliamlarına karşı en etkili çözüm önerisi ise Erdoğan'dan geldi. "Neden bana mektup yazmadılar" diye sordu Erdoğan; ve bundan sonra bir sorun olduğunda işçilerin yazmasını istedi. Ardından Davutoğlu, bundan böyle işçilerin doğrudan ilgili bakanlara ulaşacağı, şikayetlerini bildirmeleri durumunda hemen müdahale edeceklerini bir düzenlemeye gideceklerini duyurdu. Yani işçilerin örgütlenmesine, mücadele etmesine, sendikalaşmasına, haklarına

aramasına gerek yoktu; mektup yazıp şikayetini bildirmeleri yetecekti! Sadaka kültürüne, şikayet müessesesi de eklenerek, adeta yüzyıllar öncesinin "padişah-tebaa" ilişkisi yeniden kuruluyordu.

İşin çarpıcı yanı, gerçekten de bazı işçiler, birkaç ay önce Erdoğan'a mektup yazmışlardı, ama doğal olarak bu mektupları umursamamıştı.

Egemenlerin umursadığı tek şey, kendi karlarını, kendi servetlerini büyütme. Mesela **Erdoğan'ın, ormanı katlederek inşa ettirdiği bin odalı sarayın maliyetinin 1 milyar 370 milyon olduğu söyleniyor. Bu parayla, ülkemizdeki bütün madenlere birer tane yaşam odası yapmak mümkün. Ama ülkenin serveti, işçilerin güvenliği için değil, egemenlerin lüks ve ihtişamı için harcanıyor.**

Madenciler en ağır koşullarda, iş güvenceleri, sağlıklı çalışma ortamları olmadan çalışmaya zorlanıyor. Daha fazla kar için, madencilerin kanı ve teri kömüre bulanıyor. Ve hükümetin döktüğü bütün timsah gözyaşları ve kandırma çabaları bir yana, gerçek kurtuluşları, mücadele etmekten geçiyor. Yaşam haklarını savunmak için, daha iyi çalışma koşulları için örgütlenmekten ve mücadele etmekten...

“Siyanüre hayır” mitingi

Ordu'nun Fatsa ilçesinde, siyanürle altın aranmasına karşı 6 Ekim'de miting düzenlendi.

Fatsa-Ünye Doğayı Koruma Platformu'nun düzenlediği mitinge Fatsa ve köylerinden derneklerin yanı sıra, Giresun, Artvin, Sinop, Dersim ve İstanbul'dan da katılım oldu. Fatsa Sevgi Köprüsü'nde başlayan yürüyüş Kaymakamlık önünde bitti. Binlerce kişinin katıldığı mitingde siyanürün insan ve doğal yaşamdaki etkisine ve zararlarına değinildi. HES ve termik santral yapımlarının insan ölümlerine yol açtığı ve devletin bunu bildiği halde izin verdiğini söyleyen konuşmacılar, Çernobil'i hatırlattı. Doğayı ve insan hayatını yok etme saldırılarına karşı ancak birlikte durularak karşı konulabileceği vurgulandı.

Kitlenin "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "HES'lere hayır", "Siyanürle ölmek istemiyoruz", "Zehir solumak istemiyoruz" sloganlarını coşkuyla attığı miting, son yıllarda doğanın kapitalistler tarafından talan edilmesine karşı güçlü tepkilerden biri oldu.

Somalı madencilerin yürüyüşü

Soma'da maden işçileri yine sokaklarda, yine eylemde. Hükümet, 301'den fazla madencinin katledilmesinin ardından, kameraların karşısında pekçok sözler vermişti, ancak bunların hiçbirini tutmadı.

En başta, madencilerin "haklarını korumak için" çıkartıldığı söylenen torba yasanın, madencinin değil, patronların haklarını korumak için olduğu görüldü. İşçiler, güvenlik denetimleri tamamlanana kadar madene inmeyecek denildi; ama bölgede ki pekçok madende, işten atma tehdidiyle madenciler yeraltına girmeye zorlandı. Çalışmasalar da aylıkları ödenecek dendi; ama ödenmedi, ya da eksik ödendi. Resmi kanallardan, banka hesaplarından toplanan yardımların tek bir kuruşu bile işçilere ulaştırılmadı; hatta rivayete göre "Soma" için toplanan yardımlar "Somali" için toplanan yardımların hesabına aktarıldı. Ve Somalı madenciler, kendilerine verilen her bir söz için yeniden sokaklara çıkmak, eylem yapmak zorunda kaldılar. Öyle ki, Mayıs ayından bugüne, Soma'da pekçok kere eylem yapıldı.

Geçtiğimiz günlerde yapılan eylemlerden biri de, Işıklar Maden Ocağı'nda çalışan bini aşkın işçi tarafından gerçekleştirildi. İşçiler, ücretlerin ödenmemesi ve bordrolarında ücretlerin düşük gösterilmesi nedeniyle madene inmediler, ardından yürüyüş yaptılar. İşçiler, madenin çalışma izni olmadığını, ama çalışmaya zorlandıklarını belirttiler. Patronların ücretleri yükseltme sözünü verdiğini, ama zamsız ücretlerin dahi ödenmediğini söylediler. Gece jandarma gelerek eylemi kırmak istedi, ancak işçiler eylemlerini sabaha kadar sürdürdüler.

Diğer taraftan, Soma Eynez Linyit ocağı işçileri de, ücretlerinin yatırılmamasını ve toplu sözleşmeden doğan 3 ton kömür' haklarının verilmemesini protesto etmek için, 27 Ekim'de sokağa çıktı. T. Maden-iş ve Dev Maden-Sen üyesi Eynez işçileri, ayın 15'inde ödenmesi gereken ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle Hükümet Konağı önünde toplandılar. Kaymakamın sorunların çözüleceğine dair söz vermesi üzerine, eylemlerini bitirdiler.

Eynez ocağı da, Mayıs ayında katliam gerçekleşen ocağın sahibi olan Soma Kömürleri AŞ'ye ait. İşçiler, Mayıs ayından bu yana ocağa inmiyorlar ve ücretleri İŞKUR tarafından ödeniyor.

Somalı işçiler, aylardır biriken sorunlarının çözümü ve verilen sözlerin tutulması için 28 Ekim günü Ankara'ya yürüme kararı aldı. Yürüyüşe başlamalarının ardından, Ermenek'teki madenci katliamının haberi geldi. Sınıf kardeşlerinin yanında olmak, ortak acılarını paylaşmak ve kurtarma çalışmalarına katılmak amacıyla, hemen yollarını değiştirerek Ermenek'e gitmek üzere otobüslere bindiler. Ancak Uşak'ta yolları kesildi. Devlet zaten yürüyüşe başlamış madencilerin Ermenek'e gelmesinin kendisi için bir tehdit olduğunun farkındaydı, bu nedenle mutlak biçimde engelleme girişti. Katliamın doğrudan sorumluları arasında bulunan işbirlikçi sendika, burada da devreye girerek işçileri durdurdu. İşçiler, sendika ve devletin yine birlikte kurdukları barikatı aşamadıkları için, çaresizlik içinde Soma'ya geri dönmek zorunda kaldılar.

Katliamın gerçekleşmesinden bugüne, Soma işçileri, her bir hak için mücadele etmek zorunda kalıyorlar. Bu eylemlerin içinde, hem sendikanın hem de devletin gerçek yüzünü görüyor, öğreniyorlar. Bugün henüz önlerine kurulan barikatları yıkacak güçte değillerse de, her adımda sınıf olma bilincini biraz daha kazanıyorlar.

Yollara savrulan kadın işçiler

İşçi cinayetleri haberi bu defa Isparta-Yalvaç'tan geldi. Elma toplamaya giden mevsimlik tarım işçilerini taşıyan midibüs, yoldan çıktı, su tahliye kanalına devrildi. 17 işçi yaşamını yitirdi, 27 işçi ağır yaralandı.

Ölenlerden birisi 15 yaşında bir çocuk; okul harçlığını çıkarmak için annesiyle birlikte çalışmaya gidiyor. 15'i kadın; evlerine ekmek parası götürmek için hergün onlarca kilometre yol gidiyorlar. Hem de 27 kişilik midibüse 45 kişi binerek... "Dayıbaşı" yol parasından tasarruf etmek için, işçileri minibüslere balık istifi dolduruyor. Ve taşınması gereken ağırlıktan fazlasını kaldıramayan araç, içindekileri yola savuruyor.

En ağır koşullarda çalışıyorlar tarım işçileri. Genellikle Kürdistan'dan batıya, mevsimlik olarak göç eden, çalışacakları tarlanın yanında çadır kuranlar akla geliyor "mevsimlik tarım işçisi" denilince. Ama Ege ve Akdenizde, günlük olarak kendi ilinde ya da çevre illerde tarıma, üstelik de yılın her mevsiminde giden onbinlerce insan var. Gittikleri mesafe kısaltıkça, ulaşım daha da zorlaşıyor. Mesela uzak bir yere midibüsle giderken, yakın ilçelere kapalı kasa kamyonetlerle, traktör römorklarıyla taşınmak son derece olağan.

Günlük, 20-30 lira civarında paraya, çoğu kez güneşin doğumundan batımına kadar kesintisiz çalışıyorlar. Suriye'den gelen göçmenler bu parayı daha da düşürmüş durumda. Mesela dayıbaşılar Suruç'taki sığınmacıları, günlük 5 liraya tarlalara götürüyorlar. Dayıbaşı, her bir işçi için, onlara verdiğinden daha fazlasını alıyor. Yani dayıbaşı olmasa, işçilerin yevmiesi iki katından fazlasına ulaşabilecek. Ama sistem böyle işliyor. İşçilerin yoğun sömürsü, kesintisiz çalışması, en az masrafla en çok işin yapılması dayıbaşı sayesinde mümkün oluyor. Bu nedenle çiftçiler mutlaka dayıbaşı ile çalışıyorlar. O da, kendi köyündeki, akrabaları içindeki gencecik kızları, güvencesiz, örgütsüz biçimde, üstelik de "onlara iş verdiği", "para kazanmalarını sağladığı" için kendisine müteşekkire ve borçlu kılarak, duygusal-manevi olarak da sömürerek çalıştırıyor.

Mevsimlik tarım işçileri çok düşük ücretlerle, ağır koşullarda, sigortasız, güvencesiz çalışıyorlar. Dahası can güvenlikleri de dayıbaşının kar hırsına bağlı durumda. 2014 yılının ilk on ayında, işe gidirken ya da gelirken 322 işçi yollarda can verdi. Bunların 94'ü tarım işçisiydi. (İşçi sağlığı ve iş güvenliği meclisi verileri)

Isparta'da yaşanan katliam, tarımdaki sömürünün boyutlarını göstermesi bakımından son derece önemli. Soma'dan Ermenek'e, Torunlar İnşaat'tan Isparta-Yalvaç'a kadar bütün iş cinayetlerinin durdurulması ise, sömürü düzenine karşı daha fazla mücadele etmekten geçiyor.

‘Orta vadeli program’ın hedefi: Kirala, çalıştır, işten at!

AKP hükümeti, 2015-2017 yıllarını kapsayan ‘orta vadeli program’ı (OVP) açıkladı. Resmi gazetede yayınlanan OVP ile AKP hükümeti, yaygın özelleştirmeyi hedeflediklerini ortaya koydu.

Hükümet bir süredir ‘yeni Türkiye’ söylemini dilinden düşürmüyor. OVP’yi açıklarken de onu “Yeni Türkiye’nin yapısal reformu” olarak duyurdu. Bu ‘yapısal reform’ içinde, çalışma hayatına dönük saldırılar da bulunuyor. Kıdem tazminatının fona devri, işgücü piyasasının esnekleştirilmesi, kiralık işçilik, taşeron sisteminin korunması gibi bir süredir gündemde tuttuğu fakat yükselen tepkilerle geri çektiği saldırıları yeniden gündeme getirdi.

Bütün bunlar, ekonomik darboğazdan çıkmanın ve tekelleri burjuvazinin çıkarlarına dönük olarak ekonomiyi dizayn etmenin adımlarıdır. **Merkez Bankası Başkanı Erdem Başçı, Ekim ayı ortalarında katıldığı ekonomi konferansında, OVP’nin G-20 toplantısında verilen taahhütler üzerinden şekillendiğini söyledi. Bu, ‘yapısal reformlar’ın kimin için yapıldığının itirafıdır.** G-20 toplantıları G-7 toplantılarında alınan kararların geri kalan 13’e dikte edilmesidir. Demek ki, aslan payını emperyalist tekeller kaparken, kalanı da işbirlikçi tekeller paylaşacaktır.

Planlanan dizginsiz sömürdür

İşçi ve emekçilere dönük saldırının adı her zaman ki gibi ‘istihdam’ olarak sunuldu. Burjuvazinin klasik söylemi ve uygulamasıdır ‘istihdam alanları açmak’! İş başına gelen hükümetler, ne zaman işçi emekçilere dönük bir saldırı yapsalar, adı hep ‘istihdam politikası’ oldu.

Bu tür demagojiler, sadece çalışma hayatına dönük saldırılarda yapılmıyor. **Hak ve özgürlüklerle dönük bütün saldırılar, ‘demokrasi getiriyoruz’, ‘özgürlük alanları genişliyor’, ‘ileri demokrasi’ kılıfları altında yapılmıyor mu?** Son saldırının adı bile ‘yapısal reform’dur! Hatta kimi yerde ‘reform’ bile az gelmekte, ‘devrim’ olarak nitelendirilmektedir. Kitlelerde olumlu çağrışımlar uyandıran bütün kavramlar kullanılmakta, balıran zehri bile, şekere bulanarak sunulmaktadır. Yıllar yılı IMF reçeteleri “acı ilaç” olarak sunulmadı mı? Emperyalistler, Ortadoğu’daki ülkeleri ‘demokrasi götürüyoruz’ diyerek işgal etmedi mi? Bugün de OVP ile yapılan aynı şeydir. Sözde ‘istidamı artırmak’ için hazırlanmıştır. Oysa amaçlanan dizginsiz bir sömürdür.

OVP’nin ana hedeflerinden biri olarak, ‘rekabetçi bir işgücü piyasası oluşturmak’ belirtiliyor. Nedir bu ‘rekabetçi işgücü piyasası’? **İşgücü piyasasında kim kimle rekabet edecek? Elbette işçilerin birbirleriyle rekabete sokulmasından bahsediliyor.** İşçi ve emekçiler birbirleriyle rekabet etsin ki, patronlara çok çok paralar kazandırsınlar!

Programın 239. maddesinde “özel istihdam büroları yaygınlaştırılacak ve faaliyet alanları geçici iş ilişkilerini de kapsıyacak şekilde genişletilecektir” deniyor. “Geçici iş ilişkisi” kiralık işçi demek! Özel istihdam büroları zaten yaygın bir şekilde faaliyet yürütüyorlar. Bunlara kiralık işçi yetkisi verilecek. Aslında ‘verilecek’ kelimesi fazla kaçıyor, ‘yasal statüye büründürülecek’

Hükümet Orta Vadeli Program’ı “Yeni Türkiye’nin yapısal reformu” olarak duyurdu. Bu ‘yapısal reform’ içinde, çalışma hayatına dönük saldırılar da bulunuyor. Kıdem tazminatının fona devri, işgücü piyasasının esnekleştirilmesi, kiralık işçilik, taşeron sisteminin korunması gibi bir süredir gündemde tuttuğu fakat yükselen tepkilerle geri çektiği saldırıları yeniden gündeme getirdi.

demek daha doğru olur. Çünkü kiralık işçi, fiilen uygulanıyor zaten. Bunlar yasal statüye kavuşturularak burjuvaziye dizginsiz işgücü sömürü alanı açılmak isteniyor. Bunu taşeron sisteminin korunması, kıdem tazminatının fona devri ile birlikte düşünüldüğümüzde, baskı ve sömürünün kapsamı daha net görülecektir.

Programın 240. paragrafında “alt işverenlik uygulaması işçi haklarını ve ekonominin rekabet gücünü dikkate alacak şekilde gözden geçirilecektir” deniyor. Ekonominin rekabet gücü ile işçi hakları nasıl yan yana olur? Elbette esas olan ‘ekonominin rekabet gücü’dür! ‘Ekonominin rekabet gücü’ de ancak işçiler daha ağır ve uzun saatler çalıştırılarak, varolan hakları tırpanlanarak sağlanır.

Bu hükümetin bakanları, daha geçen ay Mecidiyeköy Torunlar İnşaat’ta yaşanan iş cinayetine ardından ‘taşeron sistemini düzenleyeceğiz’ demedi mi? Keza Soma madencilerin katliamında da aynı şeyleri söylememişler miydi? OVP’de de görüldüğü gibi ‘taşeron sistemini düzenleyeceğiz’ sözü, gelen tepkileri, eylemleri durdurmak için yalan demagojiden başka bir şey değildir. Kapitalist sistem vahşi sömürüsünü bu dönem taşeron sistemi üzerinden yapmaktadır. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin güçlü eylemleri gelmedikçe, bu sistemi kaldırmazlar, aksine daha etkin bir şekilde uygulamak için düzenlemeler yaparlar. OVP ile de yapmak istedikleri budur.

Burjuvazi kıdem tazminatının gaspından bir türlü vazgeçmiyor. Her gündeme getirdiklerinde, yükselen tepkilerden çekindikleri için de, tamamen kaldırmak yerine, parça parça ara formüllerle gassetmeyi hedefliyorlar. AKP hükümetinin bulduğu ara formül, bireysel hesaba dayalı bir fon oluşturulmasıdır. OVP ile bu formülü yeniden gündeme getirdiler. Fonun oluşturulması, patronların kıdem yükünden kurtulması demektir. Kıdem yükünden kurtulan patronlar işçileri istedikleri zaman işten atacaktırlar.

Zengin daha zengin, yoksul daha yoksul...

Özcesi OVP, sermayenin istekleri doğrultusunda hazırlanmıştır. Sermaye yıllardır bu talepleri dile getiriyor ve yasal düzenlemeler yapılmasını istiyor. Bunlar

büyük oranda zaten fiilen uygulanmaktadır. Yasallaşması durumunda saldırılar daha artacaktır. Önümüzdeki iki yıl içinde kiralık işçiler, taşeron sisteminin yaygınlaşması, kıdem tazminatının bireysel fona devredilmesi hedeflenmektedir. Böylece burjuvazi daha çok kazanacak, işçi ve emekçiler ise daha çok yoksullaşacaktır. Hal böyleyken OVP’de “gelir dağılımını iyileştirmeye yönelik izlenen politikalara devam edileceği” belirtiliyor. Sanki gelir dağılımını iyileştirmeye dönük politikalar izliyorlarmış gibi!..

OVP’nin açıklanmasından kısa bir süre sonra Credit Suisse Araştırma Enstitüsü “Küresel zenginlik/ refah raporu”nu açıkladı. Rapora göre, küresel gelir ve servet adaletsizliği giderek artıyor. **Dünyanın en zengin yüzde 1’i, dünyanın toplam servetinin yüzde 48’ine sahip. Türkiye, servet eşitsizliğinin en yüksek olduğu ülkeler arasında geliyor. Türkiye’nin en zengin yüzde 10’u, toplam servetin yüzde 78’ine sahip.** Geriye kalan yüzde 90 ise yüzde 22’sini bölüşüyor. Türkiye’de 2000 yılında en zengin yüzde 10, servetin yüzde 67’sine sahipti. 2007’de bu oran, yüzde 70’e, 2014’te ise yüzde 78’e yükselmiş durumda. Son 14 yılda en zengin yüzde 10’un serveti, yüzde 16.5 oranında artış göstermiş.

Keza devletin kendi kurumu olan TÜİK’in Ekim ayı başında açıkladığı 2013 yılı gelir dağılımı sonuçları, Türkiye’nin Avrupa ülkeleri arasında “en adaletsiz ülke” olduğunu gösteriyor. Gelir dağılımı eşitsizliğinde Avrupa birincisi. Kısacası kendi kurumları bile gelir uçurumunu saklayamaz hale gelmişken, utanmazca “programda gelir adaletsizliğini iyileştirme politikalarını izleyeceğiz” demeleri, lafı-güzaftır.

Saldırının büyüklüğü direnişin de büyümesini gerektiriyor

AKP hükümeti işbaşına geldiği günden bu yana sermayenin istekleri doğrultusunda birçok yasal düzenlemeler yaptı. Şimdi onlara birini daha ekliyor. Ama nice yasal düzenleme programlarını da, işçi ve emekçilerin eylemleri sonucu geri çekmek zorunda kaldı.

Örneğin “kıdem tazminatının fona devri” yıllar öncesinin projesidir. Her geldiğinde tepkilerden dolayı geri çekmek zorunda kalmışlardır. Şimdi yeniden ısıtılmaktadır. Fakat bu düzenlemenin yapılması da onlar için kolay olmayacaktır. **İşçi ve emekçiler bir kez daha bu en temel haklarına yönelik saldırılara karşı tepkilerini ortaya koyacaktır.**

Bu saldırı paketini kolay kolay yaşama geçiremeyeceğini bilen AKP hükümeti, bir yandan da polisin ve yargının yetkilerini artıran düzenlemeler yapmaya çalışıyor.

Ama ne OVP saldırıları, ne polise ve yargıya tanınacak yeni yetkiler, işçi ve emekçilerin artan eylemlerini durduramayacak! Saldırının büyüklüğüne ve şiddetine bağlı olarak, işçi ve emekçilerin de eylemlerini büyütmesi ve sınıfın şiddetini göstermesi gerekecek! Her zaman olduğu gibi, **yapılan planların yaşama geçip geçmemesini, sınıf mücadelesinin seyri belirleyecek!**

Devletin yeşil alan katliamına ve bu alanları sermayeye peşkeş çekmesine karşı, iki yeni direniş odağı oluşturuldu. Soma-Yırcalı'da köylüler, İstanbul-Validebağ'da semt sakinleri, kendi yaşam alanlarını korumak için harekete geçti.

Manisa-Soma'da Yırcalı köylülerine ait binlerce dönümlük zeytinlik alan, devlet tarafından Kolin Holding'in talanına sunuldu. Kolin Holding, buradaki zeytin ağaçlarını keserek kömürle çalışan termik santral inşa etmek istiyor. Alan aslında köylülerin mülkiyetinde; ellerindeki tapular duruyor. Ancak devlet kamulaştırma yaparak bu topraklara el koymuş ve köylülere, son zeytinlerin hasadını yapmak için izin vermiş. Diğer taraftan, termik santral inşası için yasal izin henüz çıkmamış. Yani Kolin'in şu anda ne ağaçları kesmeye, ne köylülerin girişini engellemeye, ne de santral inşaatını gerçekleştirmeye hakkı var.

Ancak hukuk ve yasalar burjuvazinin hizmetinde. Kolin, yasal olarak hakkı olmadığı halde zeytinlik alanın etrafını çeviriyor, alanın yasal sahibi olan köylülerin içeriye girişini engellemeye çalışıyor. Haksız konumda olduğu öylesine belli ki, gece saatlerinde adeta baskın yaparak, ellerinde elektrikli testerelerle zeytin alanına dalıyor, köylüler tarafından durduruluncaya kadar, karşılarına çıkan zeytin ağaçlarını testerelele sakatlıyor veya kesiyorlar. Gerçek bir kesim bile değil, sadece zarar verme, zeytin ağaçlarını "öldürme" amaçlı bir saldırı bu. Öylesine pervasız bir şekilde yapıyorlar bunu.

Ve Yırcalı köylüleri direniyor. Bir taraftan Kolin'e bağlı özel güvenlikçilere, diğer taraftan devletin jandarmasına karşı direniyorlar. Kimi zaman bu saldırılar, jandarmanın gaz bombalı, coplu, işkencesine dönüşüyor. 21 Ekim günü gerçekleştirilen saldırı öylesine vahşiydi ki, İstanbul'da, Kuzey Ormanları Savunması, Levent'teki Kolin İnşaat üzerinde bir protesto eylemi gerçekleştirerek köylülere destek verdi.

Somalıların madende çalışmak zorunda kalmasının tek nedeni, bölgedeki tarımın, geçinmelerine yetmiyor oluşuydu. Emperyalist tarım politikaları, bölgedeki tarımın yıkımına neden olmuştu. Şimdi Yırcalı zeytinliklerinin yok edilmesi, onları bir geçim kaynağından daha yoksun bırakacak. Bu nedenle köylüler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Bir taraftan ağaçlardan hasat yaparken, diğer taraftan zeytinliğin içinde gece-gündüz nöbet tutuyorlar. Zeytinlikleri korurken, kendi yaşam haklarını da savunmuş oluyorlar.

İstanbul Validebağ Korusu da, devletin önemli hedeflerinden birisi. Cami inşaatı bahanesiyle korunun bir ucundan girmek istiyorlar. Sonrasında, İstanbul'un en güzel ve merkezi bölgelerinden biri olan bu alanda, AVM başta olmak üzere her türlü beton yığınını dikmek için zemin oluşturacaklar. Zaten etrafında 26 cami varken, bir camiye daha ihtiyaç olmadığı, asıl amacın farklı olduğu başından belli.

Koru'daki yıkım, kitlelerin tepkisi nedeniyle, bugüne kadar çeşitli biçimlerde durduruldu. 20 Ekim günü iş makinalarının koruya girdiğinin görülmesi ise, yeni bir direniş ateşini tutuşturdu. Haberi duyan koştı, yıkım durduruldu. Ve arkasından, adeta Gezi Parkı'nda yaşananları hatırlatırcasına komünler oluşturuldu, battaniyeler, brandalar ile gece kalacak yerler

Yırcalı'dan Validebağ'a Yaşam alanlarımızı korumak için...

yapıldı, çaylar demlendi, sohbetler kuruldu ve Validebağ Nöbeti başladı. Soğuk havaya ve yağın yağmura rağmen, nöbete gelenlerin sayısı hiç azalmadı, eylem günlerinde ise binlerce kişiye ulaştı.

Kitle, devletin şiddetli saldırısıyla da karşılaştı. Birçok defa gaz bombalarına, coplara karşı direndiler. İş makinalarının girişini durdurmak için kendi araçlarını korunun önüne parkettiler. Direnişçilerin çoğunun, orta yaşlı çevre sakinlerinden oluşması, saldırılara ve gözaltılara rağmen alanı terketmemesi son derece önemli.

Ancak direnişi zayıflatan önemli eksiklikleri de var. Polis izin vermediği için çadırdan değil branda altında nöbet tutmaları, ilk saldırıların ardından "sembolik nöbete geçeceğiz" demeleri (Validebağ Gönüllüleri Platformu'nun aldığı bu karara kitleler uymadı) ve direnişlerini hukuksal zeminle sınırlamaları en büyük

zaafları. Devlet de bu zaafı kullanıyor. Validebağ'daki cami inşaatı için mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı var. Direnişçiler de ellerinde bu kararla,

inşaatçıların önüne dikilerek alanı koruyorlar. Direnişin "mahkeme kararı" odağına oturtulması üzerine, Üsküdar Belediyesi, Validebağ direnişçileriyle bir toplantı gerçekleştirdi ve toplantıdan "mahkeme kararını bekleyip ona göre davranacağız" sonucu çıktı. Tam direnişçiler "kazandık" diye zafer kutlamasına hazırlanırken, Büyükşehir Belediyesi, mahkemenin "yürütmeyi durdurma" kararını iptal ettiğine dair bir belgeyi basına gösterdi.

Burjuvazinin yasaları, burjuvazinin çıkarlarını korumak içindir. Sadece Soma ve Yırcalı değil, pekçok gelişme bunu açıkça göstermektedir. Erdoğan'ın mahkemenin kararına rağmen saray inşaatını bitirmesi, Taksim Meydanı'ndaki yol düzenlemesinin mahkeme kararıyla iptal edilmesi, torba yasaya rağmen maddencilerin çalışma koşullarının daha kötüleşmesi gibi sayısız örnek verilebilir. Burjuvazi, kendi yasalarına rağmen, kar etmek için pervasızca saldırmaktadır, yasalar engel olduğunda ise ya bunu değiştirmekte, ya da yok saymaktadır.

Bu nedenle, direnişlerin odağına burjuvazinin yasaları değil, kendi meşruluğumuz konulmalıdır. Yaşam alanımızın, çalışma koşullarımızın, sosyal haklarımızın korunması, bizim en meşru dayanağımızdır. Ve burjuvazinin pervasız saldırılarını durduracak olan, mahkeme kararları değil, direnişimizin gücüdür.

Ülker işçileri direnişte

Ülker fabrikasında Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş sendikasına üye olan işçiler, sendikanın patronla işbirliği yapması ve işçilerin haklarını savunmaması nedeniyle, DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasında örgütlenmeye başladılar. Bu durumu bir dilekçeyle patronlara bildiren işçilerden 9'u işten atıldı.

İşten atılan işçiler, 28 Ekim'den itibaren Ülker'in Topkapı'daki fabrika kapısı önünde direnişe geçtiler. İşçiler, Ülker fabrikasında birçok hak ihlali olmasına rağmen sendikanın buna sesini çıkarmadığını, işçilerin bu durumu kabullenmesi için baskı uyguladığını söylediler.

Fabrikada, 15-20 yıllık işçilerin ücretleri 1000-1200 lira arasında değişiyor. Gece mesaisinin 7.5 saatten fazla olmaması gerekirken, 12 saate varan gece mesaisi uygulamalarıyla işçiler sömürülüyorlar. İşçi alımında ise ayrımcılık yapılıyor. Gerek dini görüşü, gerekse cinsiyet üzerinden ayrımcılık had safhada. Mesela kadın işçi sayısı 12 Eylül öncesinde yaklaşık 400 civarındayken, kadınların direnişlerde öncü rol oynamasının ardından, doğrudan Sabri Ülker'in talimatıyla, kadın işçilerin sayısı düşürüldü.

Resmi tatiller, bayramlar da dahil çalıştırılan işçiler üzerinden, Ülker gıda sektöründe Türkiye'de tekelleşti, "dünya devi" şirketler arasına girdi. Ülker patronu Murat Ülker 2013'de kişisel servetiyle Türkiye'nin en zengini oldu.

Ülker fabrikası, 1980 öncesinde, binlerce işçinin çalıştığı, DİSK'in örgütlü olduğu bir fabrikaydı ve grevler, direnişler örgütlemiş bir işçi kuşağı yaratmıştı. Ancak 12 Eylül sonrasında, işbirlikçi sendikalar eliyle bu geleneğinden koparılmıştı.

İşten atılmaların ardından direnişe geçen işçiler, 28 Ekim'de fabrika önünde basın açıklaması yaptılar. Açıklama öncesi, vardiya değişimine gelen işçilere yönelik yapılan konuşmalarda destek verilmesi istendi. Ancak servisler fabrikaya her zaman girdikleri yerden değil, arka kapıdan sokuldu.

Basın açıklamasında ise işçilerin Öz Gıda-İş'ten istifa etme ve Gıda-İş'e geçmelerinin gerekçeleri açıklandı. Aynı gün Ermenek'te yaşanan madenci katliamıyla ilgili bilgilendirme yapıldı. Ülker işçisinin her türlü baskıya rağmen hakkını arayacak kararlılığı göstereceği vurgulandı.

Bu arada devlet, fabrika önünde yoğun bir sivil polis ablukası oluşturdu, vardiya değişiminden çıkan işçilerin direnişteki işçilerle temasa geçmesini engellemeye çalıştı. Direnişçi işçilerin mesai saatleri içinde fabrika önündeki bekleyişleri sürüyor.

Stratejik sektörler özelleştirme kışkacında

1980'lerden itibaren hayata geçirilmeye çalışılan özelleştirme politikaları AKP'li dönemde daha sistemli bir hal aldı. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in 6 Ekim'de yaptığı açıklama, AKP'nin henüz özelleştirilememiş kritik sektörlerle göz diktiğinin kanıtı niteliğinde.

Devleti kamu kuruluşlarından feragat ettirerek bu alanı sermayenin kontrolüne bırakmak, bu dönemde kapitalist sistemin öncelikli amacını oluşturuyor. Bu doğrultuda özellikle neo-liberal saldırıların yoğunlaştığı 1980'li yıllarda, devletin kamu kuruluşlarından elini ayağını çekmesi, rant amaçlı yatırımlar, kimi sermaye çevrelerine değerli kamu varlıklarının peşkeş çekilmesi dikkat çekiyor. Bunu yaparken de bir yandan finansman açıklarının kapatılması, rekabetin artırılması amaçlanıyor. Kısacası kapitalist sistemin batışını engelleyebilmek adına günü kurtarmanın, paçayı sıyırmanın derdindeler. Sonuç daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk, daha fazla emperyalist tekellere bağımlılık oluyor.

Özelleştirme çabalarını meşrulaştırmak amacıyla, kamu kuruluşlarından devletin çekilmesiyle birlikte daha verimli çalışılacağı savunuluyor. Özelleştirme politikaları içerisinde enerji gibi stratejik öneme sahip sektörler de dahil ediliyor. Maliye Bakanını Şimşek'in yaptığı açıklama ile TPAO hisselerinin halka arz edileceği, BOTAŞ iletim hatlarının ve Eti Maden'e ait sülfirik ve borik asit fabrikalarının özelleştirileceği duyuruluyor. Ayrıca özelleştirme kapsamında elektrik üretim santralleri, otoyollar, köprüler, bazı limanlar ve olimpiyat tesisleri, şeker fabrikaları ve geliri Halkbank'a aktarılacak üzere Halk Sigorta ile Halk Emeklilik yer alıyor. TEİAŞ'a ait kamu hisselerinin yüzde 49'u, Türksat'a ait Kablo-TV operasyonları, Haydarpaşa Projesi, ölçü ve ayarlar hizmetlerinin özelleştirilmesi de bu programın içerisinde.

Türkiye'de enerji kaynakları ne durumda

Savaşlara neden olan petrol gibi enerji kaynakları ülkeler için kritik öneme sahip. Komşu coğrafyasında dünya petrol rezervlerinin % 65'i bulunmasına karşılık, bu oran Türkiye'de oldukça düşük görünüyor. Bir yanı sıra yeterli derecede petrol rezervi arama faaliyetinin yapılmamış olması, diğer taraftan, bilinen kaynakların da Kürt ulusal hareketinin mücadele düzeyi nedeniyle devlet tarafından doğru açıklanamaması, bu oranın düşük gösteriyor.

Türkiye'de 2012 yılının Ocak-Kasım döneminde 102 adet arama ve tespit, 48 adet üretim kuyusu açılarak sondaj faaliyeti yürütüldü. Bu kuyulardan 71'inde TPAO, 79'unda ise özel şirketler çalıştı. Son 10 yıllık dönemde ise 20 adet ham petrol, 30 adet ise doğal gaz sahası keşfedildi. Türkiye, yurtiçi petrol üretiminde, toplam ürün tüketiminin % 8'ine, doğal gazda ise % 2'sine ancak ulaştı. Yani, **petrolde**

dışa bağımlılık % 92, doğal gazda ise % 98 düzeyinde. Türkiye'nin enerji tüketiminde petrolün payı yaklaşık % 30, doğal gazın payı da yaklaşık % 33 seviyesinde. Görüldüğü gibi Türkiye kendi enerji ihtiyacını karşılamak açısından son derece kıt kaynaklara sahip.

Bor madenlerinde ise farklı bir tablo ortaya çıkıyor; **Türkiye dünya bor rezervinin yüzde**

74'üne sahip. Bor iletişimden, uzay sanayine, yakıttan temizlik ürünlerine kadar kritik sanayilerin ham maddesi durumunda. Bu nedenle son derece önemli bir kaynak.

Türkiye'de petrol üretiminin yaklaşık % 75'i kamu şirketi olan TPAO tarafından gerçekleştiriliyor. 2012 yılındaki 11 aylık üretimi, yüzde 69'u TPAO, yüzde 15'i Perenco, yüzde 8'i TPAO ve ortakları (Perenco, Tiway, Amity, TPIC), % 5'i Transatlantic ve bağlı şirketi DMLP, % 2'si ise Aladdin Middle East ve ortakları şeklinde dağılıyor. Yani TPAO dışındaki üretimin çok büyük bir bölümü emperyalist tekellerin elinde.

Kamu kuruluşlarının özelleştirilmesinin gerekçesi olarak, bu kuruluşların Hazine ve Maliye'ye yük olması ve verimsiz çalıştırılması sunuluyor. Burjuvazinin ortaya attığı bu iddia aslında kendileri tarafından çürütülüyor. Bu kuruluşların kendi üretmiş olduğu ürünlerden yaptığı satışlar doğrultusunda oluşturulan **2013 yılına ait 500 büyük sanayi kuruluşu listesinde TPAO 21. Eti Maden ise 42. sırada yer alıyor. BOTAŞ ise Türkiye'de doğalgaz pazarında yüzde 75 payla en büyük şirket konumunda bulunuyor.** Yani TPAO, BOTAŞ ve Eti Maden Hazine'ye yük olmazken üstüne üstlük en büyük 500 kuruluşun içerisinde üst sıralarda yer alıyor.

Önemli kamu kuruluşları neoliberal saldırı altında kaldı

Aslında TPAO, Eti Maden gibi önemli kamu kuruluşlarının özelleştirilme çabaları yeni değil. Neo-liberal saldırılarla yaygınlaştırılan özelleştirme politikalarıyla beraber, entegre bir yapıya sahip TUPRAŞ, POAŞ, DİTAŞ, PETKİM, İGSAŞ özelleştirme kapsamına alındı. BOTAŞ TPAO'nun bağlı ortaklıkları statüsünden çıkarılarak ayrı bir şirket haline getirildi. Dikey entegre yapının parçalanarak sona ermesiyle, rafinaj, petrol ürünlerini pazarlama/dağıtım, petrokimya, boru hatlarıyla ham petrol/doğal gaz taşımacılığı TPAO'nun faaliyet konusu olmaktan çıktı. TPAO'nun faaliyet alanı, petrol/doğal gaz arama, sondaj ve üretim ile sınırlı hale geldi. **Sektörde özelleştirmeler**

TPAO ve BOTAŞ dışında 2000'li yıllarda tamamlandı. TPAO'dan ayrılan POAŞ, 2000 yılında, İGSAŞ 2004 yılında, TUPRAŞ 2006 yılında, Petkim 2008 yılında özel sektöre devredildi. Aynı şekilde özelleştirme saldırıları bor madenlerini de kapsadı. Bor madenlerinin faaliyetlerini düzenleyen 2840 Sayılı Kanunda değişiklik yapılarak hizmet alımlarının önünü açılmış ve borda özelleştirmeye niyetlenilmişti. Şimdi de Eti Maden'e ait Sülfirik ve Borik Asit Fabrikalarının özelleştirilmesiyle, Toryum ve Uranyum gibi nükleer enerji ham maddelerinin üretimi de kamu dışında kalacak. Stratejik öneme sahip Bor, Toryum ve Uranyum madenleri uzun vadede emperyalist tekellerin eline geçmiş olacak.

Hükümet, bu özelleştirme politikalarını savunurken, rezervlerin ve ruhsat sahası mülkiyetinin devlette kalacağını söylüyor. Ancak biz aynı politikanın, kömür madenlerinde nasıl uygulandığını, Soma katliamının ardından gördük. İşletme ruhsatı ve madenin mülkiyeti devlette olan kömür madenleri, özel şirketlere veriliyor; üstelik bazılarında çıkan madeni alım garantisi de getiriliyor; böylece kömür madenlerindeki taşeron şirketler, pervasız bir sömürü için en elverişli ortamı buluyorlar.

Keza on işçiye mezar olan Torunlar İnşaat'ta, inşaat ruhsatının TOKİ'de olduğunu, bütün hukuksal sorunlar ve izinlerle TOKİ'nin ilgilendiğini, böylece müteahhit şirketin kat sınırlamasından yasal prosedürlere kadar her açıdan tam bir rahatlık yaşadığını da gördük.

Sonuçta **devlet, sermayeye peşkeş çekmek istediği bir alan söz konusu olduğunda, kitleleri yanıltacak her tür önlemi alıyor, yasa ve karar-nameleri buna uygun hale getiriyor, sermayenin çıkarlarını korumak için önüne siper oluyor.** Mücadele ederek durdurulmadığı sürece, devlet "kamu"nun, yani işçi ve emekçileri değil, sermayenin çıkarlarını korumak için varolduğunu açıkça gösteriyor.

Özelleştirme emekçilere işsizliği, güvencesizliği dayatıyor

Madenlerdeki özelleştirmenin ilk adımı olacak olan Sülfirik ve Borik Asit fabrikalarında yaklaşık 130 işçi çalışıyor. Aynı şekilde Bandırma'da 800'e yakın işçi borla ilgili tesislerde çalışıyor. **Özelleştirilen kurumlarda işçilerin yüzde 70'i işten çıkarılırken, geriye kalanlar esnek ve taşeron çalışmaya mahkum ediliyor.**

Daha önce özelleştirilmiş kamu kuruluşlarına baktığımızda dahi yaşanan işçi kıyımı açıkça görülebilir. Petlas'ta özelleştirilmeden önce 1.030 işçi çalışırken özelleştirilmenin ardından hemen bir yıl kadar sonra kalan işçi sayısı 631 oluyor. Yine Tüpraş özelleştirilmeden önce 4 bin 345 işçiye sahipken özel sektöre devrinin ardından kalan işçi sayısı 3 bin 708, Petkim de ise 2 bin 497 işçiden kalan 1.998 oluyor.

Çıkarılmayan işçiler ise kamu çalışanı statüsünden 4/C statüsüne düşürülerek iş güvencelerinden yoksunlaştırılıyor. Görüldüğü gibi emekçiler açısından özelleştirmenin hiçbir olumlu yanı olmazken AKP ise yaklaşan ekonomik krizi erteleme ve günü kurtarmanın derdinde. Fakat ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar AKP ve işbirlikçi tekeli burjuvazi kendi kazdıkları kuyuda boğulmaktan kurtulamayacaklar.

Devlet, katliam mekanizmalarını güçlendiriyor Yasalarının hükmü yok!

Savaşa girme hazırlıklarına hız veren AKP hükümeti, Kobane'ye destek vermek için yapılan eylemlerin ardından, askerin ve polisin yetkilerini arttıran yeni bir yasayı daha meclisten geçirdi.

2013'deki Haziran ayaklanmasında kendi sonunu gören hükümet, tüm kurumlarda temizlik operasyonlarına girişmişti. Kobane için Türkiye'nin dört bir yanında başlayan eylemlere de devletin kolluk güçleri vahşice saldırdı. Eylemlerde ölen insanların birçoğunu kendileri katlettikleri halde, "cam çerçeve kırdılar", "kamu malına zarar verdiler" diyerek 6 ilde sıkıyönetim ilan etti. Ardından yine büyük bir gözaltı-tutuklama terörü başlattı.

Kitlelerin artan eylemlerinden korkan AKP, hem yargıda hem de kolluk güçlerinde yeni düzenlemelere gitti. Erdoğan'ın "kahraman" ilan ettiği polisler, insanları sokaklarda katlederken, hareket alanlarının kısıtlı olduğunu iddia edebiliyordu. Davutoğlu ise, "yanan her tomanın yerine 10 toma alırsız" diyerek, teçhizat alımlarının hızlandırılacağını söyledi. Kitlenin meşru eylemine "misliyle karşılık vereceğiz"le başlayan saldırganlığa devam ettiler. Yine HSYK seçimlerinde Gülen Cemaati'ne karşı elde ettikleri üstünlüğü pekiştirmek için, yargıçların ve hakimlerin atanmasında düzenlemelere giriştiler.

17-25 Aralık operasyonu sırasında zor anlar yaşayan AKP, kendini kurtarmak amacıyla yasaları değiştirmişti. Ve bunu da demokratikleşmenin bir gereği gibi sunmuştu. Polis ve yargıda arka arkaya yapılan operasyonlarla "yolsuzluk" dosyalarının hepsinde "takipsizlik" kararı aldırdıktan sonra, 6 ay önce değiştirdiği yasayı, yeniden değiştirip eskisinden daha anti-demokratik haline getirdi.

Yolsuzluk dosyalarında telefonlardan başı epeyce ağrıdığı için, telefon dinleme yetkisini tek hakim kararına bıraktı. (Öncesinde bir dinleme işlemi için oy çokluğu gerekiyordu.) Savcı olmak için avukatlıkta 5 yıl çalışma zorunluluğunu da 2 yıla indirdi. Bu da AKP'nin yargı içindeki kadro sayısını arttırmasının önünü açmak içindi. Ceza Sulh Mahkemesi sacıların yetkileri de genişletildi. Örgütlü suçlarda yetkili olan

mahkemeye bütün illerde operasyon yetkisi verildi. (Oysa önceki değişiklikte, başka bir ilde operasyon yapabilmek için o ilin mahkemelerinin izni gerekiyordu.)

Polislere, yargısız infazları resmileştirecek tarzda, "vur" emri verildi. Zaten pekçok durumda pervasızca kurşun sıkan polis, artık yasal izinle bunu yapabilecek. Molotof atmaya karşı polis silah kullanabilecek. Okmeydanı'nda cemevi önünde Uğur Kurt'u katleden polis de böylece aklanıyor, Gezi eylemlerinde pervasızca katledenler de.

Asıl amaç, en demokratik hakların kullanılmasını engellemek. Basın açıklamalarına dahi son dönemde vahşi şekilde saldırmaları bu yüzden. Eylem öncesi toplanma yerlerini sivilile-resmisiyle polisin ablukaya alması, yürüyüşlerin "güvenlik" gerekçesiyle önlenmesi bu yüzden.

Polisin kişiyi ve ikamet adreslerini, işyerlerini aramak için savcılıktan alması gereken iznin kapsamı da genişletildi. "Somut delile dayalı arama" ibaresi, "makul şüphe" şeklini aldı. Polis herkesi "şüpheli" diye çevirip gözaltına alabilecek, evlerini basabilecek. Mahkeme kararlarına rağmen evleri talan eden, duvarları-kapıları kırarak giren polisin, bu değişiklikten sonra neleri yapabileceğini tahmin etmek zor değil.

Keza mala el koyma ve tedbir alma durumu da genişliyor. "Anayasal düzeni değiştirmek" durumunda ancak yapılabilen "el koyma" işlemini, şimdi "hükümete karşı hakaret ya da tehdit", "yasadışı örgüte yardım" gibi maddelerle genişletiliyor ve kolaylaştırılıyor. AKP'nin kendine muhalif herkesi "hükümete karşı tehdit" olarak gördüğünü ve haklarında birçok dava açtıklarını biliyoruz. Böyle bir durumda o kişilerin banka hesapları dondurulacak, mal varlıklarına el koyulabilecek. Bugüne dek baskı ve terörle sindiremediklerini, ekonomik olarak köşeye sıkıştırmaların hazırlıklarını yapıyorlar.

Eylemlerde gözaltına alınanların tutuksuz yargılanması da değişiyor. Artık herhangi bir eylemden, baskından gözaltına alındığı anda, delil olmasa dahi tutuklama kararı çıkacak. Eylemde yüzün kapalı olması bile suç unsuru kabul edilecek. Dosyaya erişim

hakkı da kısıtlanıyor. Dosyalara gizlilik kararı koyarak yıllarca devrimcileri-komünistleri hapiste tutan devlet, iddianame hazırlanana kadar "tutukluluk" süresini uzatıyor. Devletin anayasasına, düzenine, hükümete tepkilere kadar genişliyor kapsam. Dosyada sanık olacak kişi, ancak kendisiyle ilgili olan kısma ulaşabilecek, Yani dosyanın tamamı hakkında fikir ve bilgi sahibi olmadan, neyle yargılandığını dahi bilmeden uzun süre hapiste tutulacak. Dosya örnekleri de avukatlara "soruşturmayı tehlikeye düşürebilir" gerekçesiyle verilmeyecek. Ancak savcı izin verirse ve hakim onaylarsa dosyalar incelenebilecek.

Hükümet, her kitle eyleminin ardından, askerin ve polisin yetkisini arttırıyor. Envai çeşit silahlarla güçlendirdikleri askerin ve polisin gücü, kitlelerin önünde duramadıkça, sivil faşistleri devreye sokuyorlar. Amaçları kitleleri sokağa çıkamaz hale getirmek, "korku duvarlarına" hapsedmek!

İşçi ve emekçileri her türlü ekonomik cendereyle sıkıştıran, vahşice sömüren ve madenlerde, inşaatlarda katleden devlet, onun isyanını polis-asker şiddetiyle, mahkeme kararlarıyla durdurmanın peşinde. Ama korkunun ecele faydası yok! Bunca baskı ve şiddete rağmen kitleler artan sayılarda sokağa çıkıyor. Çıkarılan hiçbir yasanın, sokaklarda hükmü geçmiyor. Son sözü yine sokaklar söylüyor.

Sokaklar, meydanlar, caddeler, fabrikalar işçilerin ve emekçilerin okuludur. Bu okulda yılların deneyiminden çıkan ve burjuvazinin de çok iyi bildiği bir slogan vardır: "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!"

Ali İsmail Korkmaz'ı öldüren katillerin yargılanmasına 9 Ekim'de Kayseri'de, Abdullah Cömert'in katilinin yargılanmasına ise 4 Kasım'da Balıkesir'de devam edildi.

Kayseri Adliyesi'ndeki 4. duruşmada katillerin tutukluluk hallerinin devamına karar verildi. Görüntülerle ve belgelerle de kanıtlanan öldürme olayına rağmen, sanıklar "biz öldürmedik" diyerek inkar etmeye devam ettiler. Sanık avukatlarının taleplerini reddeden mahkeme heyeti, tutukluluğun devamına karar verdi. Ancak

30 Ekim'de tahliye için yeniden inceleme yapılacağını da karar altına aldı. Mahkeme heyeti duruşmayı 26 Kasım'a erteledi.

Mahkemeyi izlemek ve Ali İsmail'in katillerini yargılamak için gelenler ise Kayseri merkezine girişte didik didik arandı. Sabah saatlerinde Adliye'ye yürümek isteyen kitleye saldıran polis 5

Haziran şehitlerinin mahkemeleri sürüyor

kişiyi gözaltına aldı. Kitle gözaltılar bırakılmadan toplanma yerine gitmedi.

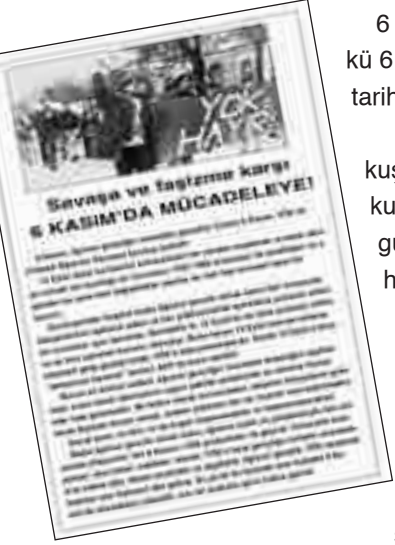
Abdullah Cömert'in 1300 km uzağa, Balıkesir'e taşınan davasının ilk duruşmasına, katil Ahmet Kuş katılmadı. Duruşma sırasında savcının uyuması, izleyicilerin ve avukatların tepkisine neden oldu. Mahkeme Şubat 2015'e ertelendi.

Katilleri korumak için yargılamaları geçiştiren devlet, aileleri yıldırma için özel olarak uğraşıyor. Ethem Sarısülük'ün ailesi, katil Ahmet Şahbaz'ın kafasındaki peruğu çektikleri için yargılanmaya başladı. Katil 7.5 yıl ceza alırken, aileye istenen ceza 10 yıl.

Devlet katillerin mahkemelerin bin km uzağa göndererek, kitle desteğini azaltmak, aileleri bıktırmak istiyor. Ancak Haziran şehitlerinin katilleri, hakettikleri cezayı alıncaya kadar, hem aileleri hem de kitleler, davaların takipçisi olacaktır.

Savaşa ve faşizme karşı 6 KASIM'DA MÜCADELEYE!

6 Kasım, öğrenci gençliğin mücadele günüdür! Çünkü 6 Kasım, YÖK'ün (Yüksek Öğrenim Kurumu) kuruluş tarihidir.

12 Eylül faşist cuntasının üniversiteleri her yönden kuşatmak ve baskı altında tutmak için kurduğu bir kurumdur YÖK! 1982 Anayasası ile yasallaşan ve o günden bu yana kimi değişiklikler yapılsa da, özü hep korunan faşist bir kurum!..

Kuruluşundan bugüne başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm üniversite bileşenlerinin tepkisini çeken ve her yıldönümünde eylemlerle protesto edilen bir kurumdur aynı zamanda. Denilebilir ki, 12 Eylül'ün en fazla protesto edilen ve en hızlı yıpranan kurumu olmuştur. Buna karşın 12 Eylül sonrası onlarca hükümet gelip geçtiği halde, YÖK'e dokunmamışlardır. Sözde 12 Eylül'e karşı "demokrasi havarisi" kesilen

AKP de buna dahildir.

Bunun en önemli nedeni, öğrenci gençliğin mücadele dinamiğini zayıflatmak, onları kendi ideolojisine uygun şekilde yetiştirmek ve sisteme hizmet eder hale getirmektir. Bir bütün olarak üniversiteleri, düzenin ihtiyaçlarını giderecek biçimde dizayn etmek, oradan yükselen her tür muhalif sesi bastırmaktır.

Ancak bunu ne dün, ne de bugün başaramadılar ve başaramayacaklar!

Başta öğrenci gençlik olmak üzere, öğretim üyesi ve çalışanlarıyla tüm üniversite bileşenleri, her 6 Kasım'ı YÖK protestoları ile geçirdi. Üniversite kampüsleri, okul önleri, caddeler, alanlar, YÖK'e karşı gençliğin birleşik mücadelesine sahne oldu. Bazen boykotlar ve işgallerle, öğrenci gençlik, YÖK nezdinde faşizme olan tepkisini dile getirdi. Şu ya da bu biçimde ama mutlaka 6 Kasım'da mücadeleyi yükseltti, onu bir protesto günü haline getirdi.

Gençlik savaşa ve faşizme "hayır" diyor!

Öğrenci gençlik, aydınların en duyarlı kesimidir. Toplumsal hareketin de en dinamik unsurudur. Devrimin yeniden doğruluğunun ilk işaret fişğini çakandır. O yüzden "devrim kırlangıçları" demişizdir. Haziran ayaklanması öncesinde başta ODTÜ olmak üzere, üniversite gençliğinin artan eylemlilikleri, bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Ve Haziran ayaklanmasında gençlik en önde savaştı, ayaklanmanın en kitlesel kesimini oluşturdu. Ethem'den Berkin'e, Ali İsmail'den Ahmet'e Haziran'da şehit düşenler, büyük oranda gençler oldu.

Yeniliklere açık özellikleri ve geleceği temsil eden yüzüyle gençlik, her zaman egemenlerin korkulu rüyası olmuştur. Bugün de öyledir. Başta YÖK olmak üzere oluşturdukları kurumlarıyla, polisiyle, yasalarıyla sürekli baskı altında tutulmakta, dinamizmi törpülenmektedir. Bununla birlikte emperyalist çıkarlar için yürütülen savaşlara sürülen, halklara karşı şoven duygularla kışkırtılmaya çalışılan, ölen ve öldürülen yine gençlerdir.

Ortadoğu'da emperyalist paylaşım savaşının olanca şiddeti ile sürdüğü bugün, gençlik bir kez daha "emperyalist savaşa hayır" diyerek meydanlara çıkmalıdır! ABD'nin ve başta Türkiye olmak üzere işbirlikçilerinin eliyle yetiştirilen IŞİD çetelerinin Kobani'de, Irak'ta ezilen halklara karşı yürüttüğü savaşa, işlediği katliamlara "dur" demeli, ezilen halkların yalnız olmadığını göstermelidir!

6 Kasım, öğrenci gençliğin faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükselttiği gündür! Bu 6 Kasım ise, emperyalist savaşa, onun IŞİD çeteleri eliyle süren katliamlarına ve AKP hükümetinin artan faşist saldırılarına karşı ayağa kalktığı, kampüslerden meydanlara aktığı bir gün olmalıdır!

Öğrenci gençlik, bir kez daha savaşa ve faşizme karşı mücadelenin en önemli kesimi olduğunu göstermeli, tüm üniversite bileşenleri ve halkla birlikte birleşik mücadeleyi yükseltmelidir!

* Kahrolsun Emperyalist Savaş!

* Yaşasın Halkların Kardeşliği!

* Yaşasın gençliğin savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadelesi!

Ekim 2014

Bu öğretim yılı Mücadelemiz zorlu geçecek!

Biz öğrencilere, sistem tarafından, temel eğitimden uzak, bilim, sanat, kültürden nasibini almamış bir eğitim sistemi dayatılmıştır. Okullar ticarethaneye, öğrenciler sermayeye dönmüş vaziyette. Veliler de bu kirli çakın içine çekilmeye mecbur bırakılmıştır. "Cebindeki parana göre eğitim" politikkasıyla, hem bizler, hem de emekçi anne babamız sistem tarafından çaresiz bırakılıyor.

Okullarda yarım yamalak verilen eğitim sistemine kurban ediliyoruz. Ama bununla da yetinmiyorlar. Devletten 'bağımsız' süsü verilen, aslında devlet ile işbirliği içinde olan dersahaneler de, öğrencilere üniversite vaatleri vererek emekçi anne-babamızın cebindeki son kuruşları sömürmek peşinde.

Ayrıca dershanelerde uygulanan "kişiye özel eğitim sistemi" yoluyla, zengin öğrencilere özel sınıflarda daha iyi öğretmen kadrosu ile eğitim verilmektedir. Böylece esasında sistemden kaynağını alan zengin-yoksul eşitsizliği dersanelere de bu şekilde yansımış durumda.

Şimdi de devletin, "dershaneleri kaldıracağız" demagojisiyle karşı karşıyayız. Tabi ki bu da devletin "parana göre eğitim politikası"nın bir ürünü. İşbirlikçi AKP Hükümeti, okulları iyileştirmek yerine, emperyalistlerle birlikte karlarına kar katıp, ceplerine para doldurmanın bir yolu olan kolejleri teşvik ediyor.

Okullarda öğrencilerden her Eylül ayında, fotokopi parası, klima parası, boya parası, vs. denilerek toplanmaya başlanan haraçlarla, yıllardır emekçi anne-babamızın alınteri sömürülüyor. Bu uygulamalara boyun eğmek istemeyen öğrenciler, öğretmenlerin en büyük silahı olan sözlü notunu düşürme, disiplin cezaları, okuldan atılma gibi tehditlerine maruz kalıyorlar. Amaçları hakkını aramak isteyen öğrencilerin gözlerini korkutup onların direnişini kırmak ve faşist yaptırımlar önünde baş eğdirmek!

Oysa kendi anayasalarında 2. Maddede "eğitimin parasız"dır diyor. Halkı kandırmak için eğitimin parasız olmasını anayasal hak haline getirmek zorunda kalan işbirlikçi burjuvazi, kendi anayasasını çiğnemektedir. Sonra da bizlerden "yasalara saygılı olmamız" beklenmektedir. Oysa bizlerden bıkırtırcasına sürekli topladıkları paralar bile, eğitimin paralı olduğunu göstermektedir.

Şimdi de AKP hükümeti, T.E.O.G sistemini dayatmaktadır. TEOG ile her yüzdelik dilime 2400 öğrenci daha fazla girmiş ve bu yıl okul puanları yükseltilerek öğrenciler daha alt tercihlere yerleştirilmiştir. Geçen yıl 600-700 bin öğrencinin tercih yaptığı sisteme, özel okullara gidecek olanlar ayırıştırılmadığı için, bu yıl, 1 milyon 291 bin 851 adayın tamamı dâhil edilmiş ve tam bir karmaşa yaşanmasına yol açılmıştır.

Her sene velilerimizin başarılı olmamız umuduyla cebindeki son kuruşlarını verecek gönderdikleri dershanelere, TEOG sistemiyle, puanları yüksek olmasına rağmen seviyesinin altındaki kötü okullara yerleşmek zorunda kalan çok sayıda arkadaşımız olmuştur. Böylece velilerin umutları, öğrencilerin de emekleri ve hayalleri boşa çıkmıştır. Bu yıl tercih yapamayan 134 bin öğrencinin 94 bini meslek, 40 bini imam hatip liselerine otomatik olarak yerleştirildi. İmam hatip liselerine yerleştirilen öğrenciler arasında 1000'den fazla gayrimüslim öğrenci bulunmaktadır. AKP hükümetinin müslümanlaştırma ve inançları yok sayan politikası, faşist yollarla, zorla dayatılmaktadır. Okullarda öğrencilere zorunlu din dersi dayatması da buna bir örnektir.

Ayrıca MEB'in tercih yapamayan öğrencileri, evlerine yakın okullara değil de 100 km uzaklıktaki okullara yerleştirmesi, biz öğrencileri ve ailelerimizi zora sokuyor. Hem ulaşım ve servis paralarının çok pahalı olması hem de zamanımızın çoğunun yollarda geçmesine yol açan bu uygulama da, eğitimin ne halde olduğunu gösteriyor. Üstelik nakil işlemleri sırasında ve öğrencilerin tercih sırası ve önündeki sayının gizli tutulması, öğrenciler arasında ayrımcılığı körükleyecek bir yol izleyeceklerini gösteriyor.

Öte yandan, AKP hükümetinin, varolan okul müdürlerini görevden alıp, yerlerine işbirlikçi sendikalara bağlı olan müdürleri ataması da, okullarda her türlü gerici-faşist uygulamanın engelsiz yürütülmesi içindir.

4+4+4 eğitim sisteminin doğurduğu uygulamalarının sonucu olarak, biz öğrenciler ve ailelerimizle oyun oynamaktadırlar. 4+4+4 eğitim sistemi ile liseler üzerinde, AKP hükümetinin planları çok kapsamlıdır ve bizi de zorlu mücadele günleri beklemektedir. Tüm bu planları parçalamanın yolu da örgütlenmek ve baş kaldırmaktan geçmektedir. Talep ve sorunlarımızı çözmek için Öğrenci Birlikleri'nde bir araya gelmeli ve gücümüze güç katmalıyız. O zaman hiçbir gücün bize anti demokratik uygulamaları dayatamayacağını göreceğiz.

Adana Öğrenci Birliği okuru

Gazeteci Kadir Bağdu katledildi!

14 Ekim 2014 günü, Adana'nın Şakirpaşa Mahallesi'nde Azadiya Welat ve Özgür Gündem gazetesi dağıtımcısı Kadri Bağdu, gazete dağıtımını yaparken haince katledildi.

Kadri Bağdu, Şakirpaşa da dahil Adana'nın semtlerinde yüzlerce gazete dağıtıyordu. Bisikletiyle Adana'nın dörtbir yanına koşar, tam on altı yıldır hiç aksatmadan büyük bir disiplinle yapardı işini. Onun elinden gazetesini alanlar, güler yüzü ve hoş sohbetiyle tanırды Kadri'yi. Kendilerinden biriydi. Kendileri gibi köyleri yakıldığı için topraklarını terk edip kentlere yerleşmek zorunda kalan ailelerdendi. '90'lı yılların katliamlarından, gözaltı ve tutuklamalarından nasibini almıştı o da. Her Kürt ailesinde olduğu gibi onların ailesinin çocukları da şehit düşmüş, çoğu işkencelerden geçmişti. Kadri Bağdu '90'lı yıllar boyunca defalarca gözaltına alınmış, hapis yatmıştı. Ailesini geçindirmek ve çocuklarına bakmak için hamallık da dahil bir çok işte çalışmıştı. Son olarak, bütün baskılara rağmen vazgeçmediği gazete dağıtımcılığı işini yapıyordu.

Sırtında gazeteler bisikletiyle sokağa girmişken

kırmızı bir motosikletle yaklaşıp kurşun yağmuruna tuttular onu. Gazeteler dağıldı etrafa, kendisi bir yana bisikleti bir yana savruldu. Yüzü gözü kapalı motosikletli katil, yanına yaklaşıp kafasına sıkı kurşunlarını. Acıbadem Hastanesi'ne kaldırıldığında can çekişiyordu. Yoğun bakıma aldılar. Dostları, arkadaşları, Kürt halkı hastane kapısında bekledi. Azadiya Welat çalışanları basın açıklaması yaptı ve "Hiçbir güç bizim onurlu mücadelemizin önünde duramaz, Ape Musa'nın mirasçıları olan bizleri haklı mücadelemizden vazgeçiremez" dediler. Ardından halk "Özgür Basın Susturulamaz" diyerek Valiliğe yürüyüşe geçti. Vali bir heyeti görüşmeye aldığı anda, halk sloganlarla bekleyişine devam etti. Hastaneye dönerlerken Kadri Bağdu'nun ölüm haberiyle karşılaştılar.

Ertesi gün sabah saat 9.00'da Adli Tıp'tan alınan cenaze yüzlerce araç konvoyu ile Şakirpaşa Mahallesi'ne getirildi. Karasu Kavşağı Meydanı'nda toplanan onbinlerce insan tabutu ellerde taşıyarak yürüyüşe geçti. Elleri Azadiya Welat ve Özgür

Gündem gazetelerini taşıyan ve sarı-kırmızı-yeşil bayraklarla sarılı tabutun ardından akan onbinler, intikam yemini etti. '90'lı yıllardan sonra bu kitlesellikte bir cenaze töreni ilk yaşanıyordu. Mücadele azimlerini, kararlılıklarını haykırdı onbinler. Kadri Bağdu'nun ardından tüm güçleriyle çocuğu, yaşlısı, genciyle, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğamayacaklarını bir kez daha duyurdular dünyaya.

Küçük Oba Mezarlığında toprağa verilen Kadri Bağdu'nun mezarı başında Azadiya Welat gazetesinden Çetin Altun, HDP Hakkari Milletvekili Adil Zozani birer konuşma yaparak katillerin bulunmasını istediler.

Üniversiteler saldırılara direniyor

Devletin savaşa girme hazırlıklarıyla beraber üniversitelerdeki dinci-gerici faşist saldırılar da arttı. IŞİD

destekçisi Müs-Der'lilerin yanı sıra, MHP'li faşistler de devrimci, demokrat öğrencilere saldırdılar.

Ekim ayı içinde gerici-faşist çeteler İstanbul Üniversitesi'ndeki devrimci öğrencilere defalarca saldırı düzenledi. Palalarla, sopalarla okula girmeye çalıştılar. Her defasında öğrenciler, saldırganları püskürttü ve okula sokmadı. Ancak polis göstermelik birkaç gözaltının dışında dinci gericiye dokunmadı. Buna karşı çıkan öğrencileri ise, işkenceyle gözaltına aldı.

10 Ekim sabahı okula sopalarla girmek isteyen dinci-gericileri okula sokmayan öğrenciler, fen-edebiyat fakültesi önünde saldırıyı protesto ettiler. "Katil IŞİD işbirlikçi AKP", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji berxwadana Kobane" gibi sloganların atıldığı eylemde, faşistlerin asla üniversiteyi teslim alamayacağı, polisleriyle birlikte üniversitelerden atılacağı vurgulandı.

Aynı günün akşamı Taksim Tüneli'nde toplanarak Galatasaray Lisesi'ne yürümek isteyen öğrenciler, daha toplanmadan ablukaya alındı. Yüzlerce sivil ve resmi polis, kimlik yoklaması yaptı, çantaları aradı. "Karşıt görüşlüler var eyleme izin vermeyeceğiz" diyerek yürüyüşü engellediler. Üniversite öğrencileri de Galatasaray Lisesi önünde toplanarak eylem yaptı. Devletin ve sivil faşistlerin yaptığı katliamları sloganlarla protesto ettiler ve direnen Kürt halkının yanında olacaklarını söylediler.

13 Ekim'de sabah okulda faşistler ve dinci gerici bir kez daha öğrencilere palalar, satırlar

ve sopalarla saldırmak istedi. Buna öğrenciler karşı koydu. Üniversitenin içine giren çevik kuvvet ve sivil polisler gördüğü devrimci öğrencileri gözaltına aldı. 42 öğrenci işkenceyle Beyazıt Polis Karakolu'na götürüldüler. Burada öğrenciler çıplak aramaya maruz kaldı. Saldırıyı protesto etmek için Fen Edebiyat Fakültesi önünde basın açıklaması yaptılar. Bir diğer eylem de Beyazıt Meydanı'nda Gençlik Federasyonu tarafından yapılmak istendi. Pankart açılır açılmaz yüzlerce sivil ve çevik polis öğrencilere saldırdı. 21 öğrenci yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrenciler akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Gericiler faşist çeteler, 24 Ekim'de bir kez daha devrimci öğrencilere saldırdı. "IŞİD ve Ortadoğu" konulu forum öncesi yapılan afişleri bahane ederek, sopalarla okula girdiler ve öğrencilere saldırdılar. Saldırıya karşı koyan ve gerici püskürtten öğrencilerden bazıları yaralandı. Ardından okula giren sivil polisler ve çevik kuvvet yine devrimci-demokrat öğrencileri gözaltına aldı.

Ege Üniversitesi'nde 13 Ekim'de öğrenciler pankart açarak ve sloganlarla üniversite girişine kadar yürüdüler. Ege Üniversitesi çarşısına giden yolda öğrencilerin önü polisler tarafından kesilmek istendi, ama öğrenciler bu barikatı aşarak tekrar üniversiteye döndüler. Polisin saldırısını oturma eylemi yaparak protesto ettiler.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, 9 Ekim'de üniversitede toplanarak eylemlerde katledilenleri anmak için AKP'ye yürümek istediler. Etiler Çarşısı Durağı'na gelindiğinde, polis öğrencilere gaz bombaları ve plastik mermiyle saldırdı. Öğrenciler taşlarla karşılık

verdi. Saldırıda 7 öğrenci gözaltına alındı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü

ve ODTÜ'de 9 Ekim'de yapılmak istenen eylemlere de polis saldırdı. Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde öğrenciler toplanır toplanmaz saldıran polis, üniversite içine girdi ve içinde akademisyenlerin de olduğu 20 kişiyi gözaltına aldı. Daha sonra KESK'e bağlı emekçilerin desteğiyle polis dışarıya çıkarıldı. ODTÜ'de aynı gün AKP Genel Merkezi'ne yürümek isteyen öğrenciler, önce okul içinde bir yürüyüş yaptılar. Çıkış kapısına geldikleri anda, polisin gaz bombalı ve plastik mermili, tomalı saldırısına uğradılar. Öğrenciler polise taşlarla karşılık verdiler.

İstanbul Aydın Üniversitesi'nde oturma eylemi yapan öğrencilere faşistler saldırdı, 3 öğrenci yaralandı. Bilgi Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi'nde yürüyüşler ve oturma eylemleri gerçekleştirildi. Marmara Üniversitesi öğrencileri Kobane direnişini selamlamak için okula büyük bir pankrat astılar.

Saldırıları sadece gerici-faşist çetelerle, resmi-sivil polislerle sınırlı kalmadı. Uludağ Üniversitesi, Ankara DTCF, Eskişehir, Ege Üniversiteleri'nde TGB'liler devrimci öğrencilere saldırdılar. TGB'li sosyal-şövenlerin saldırılarına özel güvenlik de eşlik etti. Devrimci-demokrat öğrenciler bu saldırıları da protesto ettiler.

Bölgemizde emperyalist savaşın şiddetlenmesi ve AKP hükümetinin artan baskıları, faşist, gerici, sosyal-şöven çeteleri de hareketlendirdi. Bunları en somut olarak üniversitelerde görüyoruz. Devrimci-demokrat ve yurtsever öğrencilerin bu saldırılar karşısında birleşik örgütlülüğünü sağlamlaştırması, daha yakıcı hale gelmiştir.

Adana-Küçükdikili'de IŞİD saldırısı

Kobani'de YPG güçleri, tüm olanaksızlıklara rağmen, donanımlı IŞİD çetelerine karşı var gücüyle direnirken, Kürt ve Türk illerinde kitleler sokakları tutuşturdu. Adana'da da tüm kitle örgütleri, sendikalar, parti ve dergi kurumları defalarca sokağa çıktı ve "savaşa son verilmesini" istedi. Mahallelerde halk evlerinden sokaklara çıktı, esnaf kepenk kapadı.

Devlet, resmi saldırılarının yetmediği yerde sivil güçlerini saldı halkın üzerine. Polis kontrolünde eli satırlı, pompalı tüfekli güruhun saldırıları sonucunda çok sayıda ölü ve yaralı hastanelere taşındı. Polisin gözü önünde işlenen bu insanlık suçları gizlenmeye çalışılırken, beslenen IŞİD çeteleri kentlerde de elini kolunu sallayarak katliam yapmaya devam etti.

Adana Seyhan-Küçükdikili Mahallesi'nde Kobane'nin IŞİD tarafından top atışlarına tutulmasını protesto eden halkın üzerine ateş açıldı. Adlarına "IŞİD Selefileri" diyen katiller çetesi, uzun namlulu silahlarını, önlerinde polis otosu olduğu halde halka yöneltti ve açtıkları ateş sonucunda Hâkim Ballı adlı bir genç yaralandı. Hâkim Ballı mahalleye ambulans gelmediği için uzun süre yerde kanlar içinde yattı. Bu durumu protesto eden mahalle halkına polis biber gazı ve tazyikli su sıkarak müdahale etti. O sırada işinden çıkıp evine giden İzzet Bahadır adlı genç işçi, metal parçalarıyla omzundan ve boynundan yara aldı.

Mahallede oturan Kasap Maşallah, ambulans gelmeyince Hâkim Ballı'yı arabasıyla hastaneye götürdü. İzzet Bahadır da ailesi tarafından hastaneye kaldırıldı. İzzet Bahadır kendisini hastanede ziyaret eden İHD Heyetine şunları söyledi:

"Saat 18.00 gibi işten çıkıp eve gelmişim. Kahvehanede otuyordum. O esnada Kobane'deki katliamı kınamak için yürüyüş yapan kitlenin kahvehaneye

doğru kaçıştığını gördüm. Kaçıran gençler IŞİD yanlılarının ellerinde silahlarla üzerlerine yürüdüğünü söylüyorlardı. Bu esnada ben de dışarı çıktım. Polis yoğun biber gazı ile protesto yapan gençlerin üzerine saldırıyor, arkadan da "Allahuekber" sesleri geliyordu. O anda polis bulunduğu noktadan bana doğru ateş açtı, boynuma doğru bir şey saplandığını hissettim. Boynumdan akan kanla vurulduğumu fark ettim. Polis eli silahlı bu gruba hiç bir şey yapmayıp üstelik bir de gelip o esnada ben yaralıyken benden parmak izi almaya çalıştı."

İlk vurulan Hâkim Ballı ise, "Kobane'de yaşanan katliamları protesto etmek amacı ile mahallede yürüyüş yapıldığı esnada, mahalle esnafından olan ve Hizbullahçı olduğunu düşündüğüm kişiler tarafından yürüyüş yapanlara sataşma oldu. Bu kişiler Kobane protestosu yapan mahalle halkına hakaretlerde bulunup, küfürler ediyordu. Bu esnada ben Mardinliler kıraathanesine doğru gidiyordum. Aynı kişiler araçla kıraathane önüne gelip, kıraathane önündeki kitlenin üzerine ateş ettiler. Polisler de mahalledeydiler fakat bu kişilere hiçbir müdahalede bulunmadılar. Sadece ellerindeki fenerleri bizim üzerimize doğru tutuyorlardı. Polis olaya seyirci kalmakla kalmadı, bu insanlar protesto yürüyüşü yapan insanlara polisin arkasından hakaret ediyor, ellerinde silahlarla bekliyor, polis ise yürüyüş yapanların üzerine saldırıyordu. Bana polis fenerin ışığının yansıdığı anda kim olduğunu gördüğüm ve gerekli yerlere daha sonra bildireceğim kişi tarafından üzerime ateş edildi" dedi.

Mahalledeki gençler de vurulan arkadaşlarının söylediklerini tekrarladılar ve arkadaşları vurulduğu esnada mahalleye ambulansın gelmesine bile izin verilmediğini anlattılar ve şöyle söylediler:

"Akşam 20.00 sularında Kobane'deki katliamları

kınamak için protesto yürüyüşü düzenlendi. Bu yürüyüş esnasında mahallede Hizbullah yandaşı olduğunu bildiğimiz ve IŞİD adlı kanlı terör örgütüne destek oldukları da mahalle halkı arasında konuşulan bazı esnaf, yürüyüş yapan kitleye sataştı. Küfürler, hakaretler etti. Bunun üzerine kitle esnafı uyardı. Uyarıya rağmen "allahuekber" sesleri ve Kürtlere hakaret içeren küfürleri ile sataşmaya devam ettiler. Kitle Mardinliler Kıraathanesi yönüne doğru gitti. Bu sırada kitleye sataşan bu grup kıraathane önüne araçla geldi ve araçtan inerek kitlenin üzerine ateş etmeye başladı. Polis ise kitleye biber gazı, tazyikli su ile saldırıyordu. Ateş açan gruba polisin hiçbir müdahalesi olmadı. Aksine ellerinde silahlarla saldıran bu grup polisin arkasına geçerek polis koruması altında saldırısına devam etti. Hâkim Ballı arkadaş, bu grubun içinden kim olduğunu bildiğim bir esnaf tarafından kurşunlandı. Polis yaralı arkadaşını yerde bıraktı ambulans dahi çağırmadı, bu saldırganlara polis destek çıktı, yaralı arkadaşımızı bizler hastaneye getirdik. İlk önce Medline hastanesine gittik orada gerekli müdahale için koşulları olmadığı gerekçesi ile bizi Seyhan Araştırma Hastanesi'ne yönlendirdiler. Orası da aynı gerekçe ile bizi buraya yönlendirdi. Dört hastane dolaştık. Hastahaneler de bizimle ilgilenmedi" dedi.

Daha sonraki günlerde ise yaralı Hâkim Ballı'yı hastaneye götüren Kasap Maşallah'ın evi aynı güruh tarafından basıldı ama ev halkı tarafından geri püskürtüldüler. Mahallede uzun süre gerginlik ve sataşmalar devam etti.

Bilgi Üniversitesi'nde Kobane ile dayanışma eylemi

Pek çok üniversite gibi İstanbul Bilgi Üniversitesi de Kobani'de yaşanan varoluş savaşına ses yükseltti. Gezi Direnişi'nde kurulan Bilgi Dayanışması; Berkin Elvan'ın ölümünden sonra ve Soma katliamından sonra düzenlediği kalabalık forumlarla, eylemlerle birçok vakıf üniversitesine örnek oldu.

13 Ekim'de yapılan eylemde "ÇIKIN SINIFLARDAN ÖLDÜRÜLÜYORUZ!" pankartıyla okulda yürüyüş yapıldı ve "KOBANE DİRENİYOR, İNSANLIK DİRENİYOR!" başlıklı açıklama okundu. Açıklamada şunlar söylendi: "IŞİD'in ağır silahlar ve tanklarla Türkiye'nin hamiliğinde Rojava'nın Kobane kantonuna düzenlediği saldırılar 30. gününe girmek üzere. Rojava'nın Kobane kantonunda, kısıtlı imkanlara rağmen insanüstü bir çaba ile IŞİD çetelerine karşı tüm dünyanın takdir ettiği bir direniş sergileniyor. AKP hükümetinin IŞİD'e siyasal, stratejik, lojistik desteğinin aşikar hale geldiği şu günlerde IŞİD ile AKP'nin hakim oldukları coğrafyada her iki siyasal tasavvurun da örtüştüğünü söylemek mümkün. Rojava'ya baktığımızda ise halkların,

ve dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz."

O sabah IŞİD yanlılarının İstanbul Üniversitesi'ne yaptıkları saldırıya karşılık olarak "Katil IŞİD Üniversiteden Defol!" sloganlarıyla ve Kobane'de savaşan halka gönderilen selamla birlikte eylem sonlandırıldı. Eylemin sonlandırılmasının ardından İletişim Fakültesi önündeki panolara her dilden Kobane pankartları asıldı, Dayanışma'nın hazırladığı bildiriler dağıtıldı.

kültürlerin ve inançların ortaklaşarak kurdukları kanton yönetimleri, aynı zamanda insanlığın demokratik-çoğulcu bir yaşamı inşa edebilmesinin Ortadoğu cehenneminde mümkün olabildiğini gösteriyor. IŞİD'in Rojava'ya dönük saldırısının temelinde de kendi siyasal tasavvuruna temelden karşıt gördüğünü vahşice saldırarak ortadan kaldırma amacı yatmaktadır. Bizler halkların, kültürlerin, inançların varlığını ve ortak yaşamını yok etmeye dönük bu saldırıların, insanlığı Kobane'de bir yol ayrımına getirdiğini görüyoruz. Ve IŞİD karanlığına karşı Bilgi Üniversitesi yönetimini, akademisyenlerini, çalışanlarını ve öğrencilerini "yaşam"ı sahiplenmek üzere direniş

Cumartesi Anneleri'nin "500. Hafta"sı

27 Mayıs 1995'de yaptıkları ilk eylemle kayıplar mücadelesi-ne başlayan Cumartesi Anneleri, 25 Ekim 2014'de 500. eylemlerini gerçekleştirdiler.

11-15 Mart 1995'de yaşanan Gazi Antifaşist Halk Direnişi'nin ardından gözaltına alınan ve devlet tarafından katledilerek cesedi bir ormana atılan Hasan Ocak'ın aranması sürecinin ardından bir araya gelen analar, kayıplar mücadelesine başladılar. Bu eylemlere her hafta katılan anaların-yakınların sayısı arttı, ama devletin baskı ve saldırısı çok daha şiddetli bir hal aldı. Kayıp yakınları, yerlerde sürüklenerek işkencelerle gözaltına alındılar, gaz bombalı saldırılara uğradılar, tutuklandılar. Kayıplarını ararken kaybedilmekle karşı karşıya kaldılar, ölümle tehdit edildiler. Kaybedilen komünistlerin, devrimcilerin, yurtseverlerin çocukları, Galatasaray Meydanı'nda oynadılar, orada büyüdüler ve hesap sormaya başladılar.

Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemlerinin 170. haftasında, 15 Ağustos 1998'de devlet artık anaların önüne barikatlar kuruyor, yürütmek istemiyordu. 200. hafta olan 12 Mart 1999'a kadar dayaklarla, gaz bombalarıyla ve gözaltılarla geçen bir süreç yaşandıktan sonra, eylemler kesintiye uğradı. Ancak yine de aralıklarla sürüyordu. 1999 Temmuzunda Bolşevik tutsakların itirafçılığı ve hücre sistemine karşı başlattığı açlık grevi sırasında yaşanan gözaltılı, çatışmalı eylemlerin ardından, 2009'a kadar eylemlere ara verildi.

10 yıllık aradan sonra 2009'da tekrar bir araya gelen analar, geçtiğimiz ay, 25 Ekim'de 500. haftaya girdiler. Elbette "500. Hafta'nın sembolik

bir anlamı vardı ve günler öncesinden duyurular yaparak, kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler. Bu sefer binlerce kişinin katıldığı oturma eyleminde, Cumartesi anneleri, bir kez daha kayıplar buluna-kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladı.

Yaklaşık 20 yılı bulan bu mücadele sürecinde, ailelerin çocuklarını sorduğu tüm devlet kurumları, "bizde yok", "gözaltına alınmadı", "bilmiyoruz" dediler. Cumartesi anneleri, bu ısrarlı mücadeleleriyle, devletin yalanlarını birbir ortaya çıkardı. Kayıpların cesetleri orman kuytuluklarında, asit kuyularında, kimsesizler mezarlıklarında bulundu. Devlet, bu sefer de "istisnai durumlar", "birkaç memurun işi" diyerek geçiştirmeye, ya da "derin devlet" olarak gösterdikleri çetelerin, "Ergenekoncuların" üstüne atarak sıyrılmaya çalıştı. Oysa ki aynı devlet, "insan hakları", "demokrasi" ile başlayan açıklamaları dilinden düşürmezken, hiçbir sorumlu hakkında dava açmadı, hiç birini yargılamadı. Yargılamak zorunda kaldıklarını da "zaman

aşımı"yla veya göstermelik cezalarla kurtardı. "Bin operasyon yaptık"

diyen Mehmet Ağar, Necdet Menzir, Hayri Kozak-çıoğlu, Doğan Güreş gibi baş yöneticiler ödüllendirildiler, milletvekili, bakan yapıldılar. "Devlet için kurşun yiyen de atan da şerefli" diyen Tansu Çiller'in ellerinden liyakat nişanları alanları, devlet hala korumaya devam ediyor.

Cumartesi Anneleri'nin 500. Hafta etkinliğine binlerce insan katıldı. Galatasaray Meydanı'nda bir saatlik oturma eylemi yapıldı ve ilk eylemden bu yana geçen süreçle ilgili bilgilendirmeler yapıldı. Kayıp yakınları konuşmalar yaparak yaşadıkları işkenceleri, gözaltıları, mahkeme süreçlerini ve kayıplarını bulma mücadelelerini anlattılar. Hepsinin ortak noktası, kayıpların sorumlusunun devlet olduğu ve kayıplar bulunana kadar burada oturmaya devam edecekleriydi. Kayıplar mücadelesi verilirken bu hayattan ayrılan Berfo Analar da anıldı. Kayıpların resimleri tutulurken, basın açıklaması bu hafta Fehmi Tosun için yapıldı. Tosun'un kaybedilme süreci anlatılarak, akıbetinin açıklanması istendi. Eyleme aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumların yanı sıra sanatçılar, sendikacılar da katıldılar.

Cumartesi anneleri, azmin, ısrarın, direncin sembolü oldular. Devletin maskesini düşürdüler. Çocuklarının ve yakınlarının boşuna ölmediğini gösterdiler ve onları sürekli yaşattılar. Arjantinli Plaza de Mayo annelerinin yolunu izlediler ve tarihteki en az onlar kadar onurlu yerlerini aldılar. Bir kez daha "Anaların öfkesi katilleri boğacak" diyoruz!

İsviçre'de Kobane direnişi selamlandı

Yaklaşık bir aydır süren Kobane'ye dönük IŞİD saldırıları, Avrupa'nın her yerinde olduğu gibi, İsviçre'de de protesto edildi. Üstüste yapılan eylemlerle Kobane direnişçilerinin yanında olduğumuzu, emperyalist haydutları ve işbirlikçilerini protesto ettiğimizi, IŞİD vahşetini lanetlediğimizi ifade eden yürüyüşler, oturma eylemleri ve mitingler gerçekleştirildi. Şehir merkezlerinde, konsolosluk önlerinde, tren istasyonlarında, parlamento binalarının önlerinde birçok protesto eylemi yapıldı. Eylemler, Kürt kurumlarının çağrısıyla, devrimci-demokrat kitlelerin katılımıyla örgütlendi. Bu eylemlere biz de PDD ve DSB flamalarıyla katıldık.

Kobane saldırısının başlamasının hemen ardından 16.9.2014 tarihinde Dreirose Park'ta toplanan kurumlarla birlikte yapılan yürüyüş ve miting de oldukça coşkulu ve canlı geçti. Yapılan konuşmalarda uluslararası güçlerin tetikçisi IŞİD ve yaptıkları katliamlar protesto edildi ve Ortadoğu'da süren savaş hakkında kitle bilgilendirildi. Direnen ve savaşan Rojava-Kobané ve diğer bölgelerde süren direnişler selamlanırken,

Ortadoğu halklarının sürdürdüğü mücadelede onların yalnız bırakılmayacağı dile getirildi.

Ayrıca, 27.9.2014 tarihinde Cenevre'de Birleşmiş Milletler binası önünde bir haftadır açlık grevinde olan dört DTB milletvekilinin bulunduğu yerde de miting yapıldı. Ortadoğu'da süren vahşet ve katliamlar anlatılıp, Avrupa'da bulunan duyarlı insanların, bu katliamlar karşısında daha fazla mücadele etmesi ve emperyalizme karşı savaşan halkların sesini tüm dünyaya duyurmak için ayağa kalkması gerektiğine vurgular yapıldı. Milletvekilleri emperyalistlerin halklar üzerinden elini çekmesi ve bu vahşeti durdurmaları için çağrı yaptı. Ardından Kobané'nin mutlaka kazanacağı dile getirdi. Miting saat 13.00'den 17.00'ye dek oturma eylemi şeklinde devam etti. Kitle sık sık sloganlar atarak savaşa karşı öfkesini ve mücadeleyi azmini haykırdı.

11.10.2014 tarihinde Basel'de Messe Platz'da 8 bini aşkın kitlenin katılımıyla yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Kitle her zamankinden daha diri ve coşkulu. KCK yöneticisi Remzi Kartal'ın konuşması, büyük alkışlarla ve güçlü sloganlarla

karşılandı.

Avrupa'da yaşayan başta Kürt ve Türk halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden halklar, Ortadoğu'da süren savaşa ve ülkedeki protesto eylemlerine her tür desteği vermek için mücadele ederken bir yandan da daha fazla ne yapabileceği üzerine kafa yormaktadır. Biz de bu faaliyetler içinde yer alıyor ve elimizdeki tüm imkânları seferber ediyoruz. Toplanan bağış kampanyalarına katılıyoruz. Propaganda ve ajitasyon araçlarımızı kullanıyor, kitlelerin harekete geçmesi için uğraşıyoruz.

Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!

İsviçre PDD Okurları

KOBANE

emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı da direnmelidir!

Kobane’de 15 Eylül’de başlayan IŞİD saldırısına karşı savaş ve halkın direnişi sürüyor. Ve bu direniş, Ortadoğu’daki savaşın dengelerini değiştiren bir rol oynuyor.

10 Haziran’da Musul’a gerçekleştirilen ilk saldırıdan itibaren, IŞİD çeteleri hiçbir direnişle karşılaşmadan pervasızca ilerlemişti. Bazı bölgelere, Sünni aşiretlerle yaptığı işbirliği sonucu girmiş, bir günde kenti ele geçirerek oradaki Sünni aşiretlerle birlikte kentin yönetimini sürdürmeye başlamış; Sünni olmayan bölgelere saldırdığında ise, büyük bir panik ve çaresizlikle kaçışan bir halkla karşılaşmıştı.

15 Eylül’de başlayan Kobane saldırısı, bir dönüm noktası oldu. Terörist IŞİD, ilk kez bir direnişle karşılaştı. Kobane’de kaçışan kitleler değil, direnen halkların ölümüne karşıkoyuşu ile yüzleşti. Ve IŞİD ilk defa durduruldu. İlk üç hafta boyunca, Kobane halkı, kenti adeta adım adım savundu.

Bu savaşta, çatışan güçler açısından büyük bir dengesizlik sözkonusuydu. Kobane halkı, son derece yetersiz silah ve teçhizatına rağmen, kendi yaşam hakkını savunmak için büyük bir inanç ve irade ile öne çıktı.

IŞİD’in arkasında ise, çok büyük bir askeri ve siyasi destek vardı. En başta, 1 Haziran’da Ürdün’de yapılan toplantıda IŞİD’in harekat planını çizen ABD, İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan gibi ülkeler ve Irak Kürdistan Bölgesi’nin desteği vardı. En büyük insani ve siyasi gücünü, Irak’ta iktidardan düşürülmüş Sünni aşiretlerden ve Baas komutanlarından alıyordu. IŞİD ilerledikçe Sünni aşiretler kentlerin kapısını sonuna kadar açıyor; Baaslı pilotlar uçak eğitimi veriyor; Sünni bölgesinin askeri teçhizatını ve bankalar başta olmak üzere mali gücünü, petrol kaynaklarını kullanıyor; Irak Kürdistanı’ndan bazı işadamlarından petrol karşılığı 2000 adet araç satın alıyor; savaşta lojistik olarak Türkiye hastanelerini ve kamu kaynaklarını kullanıyordu.

İşte bu eşitsiz koşullarda, Kobane ilk üç hafta boyunca kıran kırana sürdürülen savaşta IŞİD’e direnmeyi başardı; aldığı bütün kayıplara rağmen düşmedi. Buna rağmen IŞİD Kobane’nin dış bölgelerini ele geçirdi ve merkeze doğru ilerlemeye başladı. 7 Ekim günü dengeler bir kere daha değişti. Suriye’deki Kürt hareketinin siyasal örgütü PYD ve silahlı kanadı YPG-YPJ güçleri IŞİD’in ilerleyişini durdurdu.

ABD halklara “yardım” değil, sömürü götürür

IŞİD çetelerinin durdurulmasında en önemli

unsurun, ABD’nin IŞİD mevzilerine dönük olarak başlattığı bombardıman olduğu söyleniyor. Oysa bu söylem, gerçeği tam olarak yansıtmadığı gibi, gelecek açısından son derece tehlikeli bir algı oluşturuyor.

Birincisi, IŞİD’in ilerleyişini durduran en önemli unsur, ABD’nin bombardımanı değil, PYD’nin ve Kobane’de savaşmakta olan halkların direnişidir. Bu direniş bütün dünyada halkların destek ve dayanışmasını kazanmıştır. ABD’nin bombardımanı, sadece sonucu hızlandırmıştır.

Dünya halklarının gözünde IŞİD, vahşet ve terör simgesidir. Ve ona karşı direnen YPG-YPJ gerillaları, her geçen gün biraz daha gericiliğin kuşatmasına giren, yobazlığın cenderesine sıkıştırılan müslüman dünyada, bu gericilik ve vahşete karşı direnen, laik-demokratik bir odaktır. Kadınların savaşçı kimliğiyle öne çıkarak kahramanlık örnekleri yarattığı, IŞİD’den kaçan halkların sığınmak için bir yer bulduğu, Şengal’deki Ezidilerin katliamdan kurtarıldığı Kobane, bütün dünyanın sempatisini kazanmaktadır. Öyle ki, dünyanın birçok ülkesinden tek tek insanlar, IŞİD terörizmine karşı bu direnişin bir parçası olabilmek için Kobane’ye geliyor, YPG-YPJ saflarında savaşıyorlar. Bugün YPG’nin silahlı gücünün, 43 bini aştığı tahmin ediliyor.

Böylesi bir destek, bir taraftan, Kobane’deki direnişin başarıya ulaşmasının nesnel zeminini oluşturuyor, diğer taraftan, IŞİD’in özellikle emperyalist ülkelerdeki müslüman gençler arasında oluşturmaya çalıştığı kitle desteğini darbeleyen bir unsura dönüşüyor. Yani, **ABD emperyalizmi IŞİD’i bombalamasa bile, Kobane’nin kendi dinamikleri IŞİD’i durdurabilecek güçteydi, halen de öyledir.**

Benzer bir durum Şengal’de de yaşanmıştır. IŞİD’in Şengal’e saldırdığı duyulduğu anda, orada bir Ezidi katliamının yaşanacağı bütün dünyada konuşulmaya başlandı. Irak parlamen-tosundaki Ezidi milletvekili Vilan Daxil’in konuşmaları, helikopterle Şengal Dağı’na yardım taşıran helikopterin düşüp kendisinin

yaralanması vb pekçok olay, Ezidileri dünya gündemine sokmuştu. Ama adeta kaçınılmaz bir durum gibi, bir katliam yaşanacağı biliniyor ve hiçkimse harekete geçmiyordu. Ne zaman ki YPG-YPJ gerillaları, savaşarak Ezidileri kurtarmayı başardılar, ABD askerleri o zaman sahneye çıktı. **Ezidileri kurtarmak için kılını bile kıpırdatmayan ABD, kurtarılan Ezidilere “hamilik” yapmak için boy gösterdi.** Kaldı ki, ABD’liler, Şengal’den kurtarılan Ezidilerle görüşmeye gittiğinde, daha hala Şengal Dağı’nda çaresiz bekleyen Ezidilerin olduğu biliniyor, onları kurtarmak için kimse harekete geçmiyordu.

Kobane’deki durum da buna benzemektedir. Kobane direnişi zaten bir aşamaya geldikten sonra, ABD uçakları “kurtarıcı” havasında bombardımana başlamışlardır.

İkincisi, ABD tam da bu kitle desteğinin artması üzerine, Kobane savaşına katılmak zorunda kalmıştır. Başta Türkiye olmak üzere dünyanın dörtbir yanında kitleler ayağa kalkmış, sokaklara dökülmüş, şiddetli çatışmalar yaşanmış ve kitleler Kobane’nin yanında olduklarını haykırmışlardır.

IŞİD’in Kobane’yi ele geçirme ihtimali, dünya halklarında öylesine büyük bir nefretle ve öfkeyle karşılanmıştır ki, emperyalist ABD harekete geçmek zorunda kalmıştır.

Bu bombardımanla ABD, Kobane’ye yardım etmek değil, kendisini aklamak peşindedir. Çünkü IŞİD’in arkasında ABD emperyalizminin bulunduğu ortadadır. IŞİD’in bugüne kadar ABD tarafından beslenip büyütüldüğü, önderlerinin ABD’nin hapisanesinde CIA tarafından eğitildiği ve nasıl olduğu belirsiz biçimde tahliye edildiği, 1 Haziran’da Ürdün’de gerçekleştirilen toplantıda ABD tarafından Musul’a doğru harekete geçirildiği, Irak’taki Şii etkisini kırmak

ve Sünnilerin ABD’ye bağımlı biçimde yeniden güçlenmesini sağlamak amacıyla konumlandırıldığı, özetle, **IŞİD vahşetinin asıl sorumlusunun ABD emperyalizmi olduğu açıkça bilinen bir durumdur.** Yani kitlelerin IŞİD’e dönük her tepkisi, bir taraftan da ABD’ye yönelmektedir.

Bu koşullarda ABD, Kobane’ye saldıran IŞİD’in üzerine birkaç bomba atarak, aslında kendisini aklamaya çalışmaktadır. Ne yazık ki, Kürt ulusal hareketinin tutumu nedeniyle, bunda kısmen de olsa başarılı olmaktadır.

Üçüncüsü, ABD’nin IŞİD’e karşı saldırısının son derece göstermelik olduğu da ortadadır. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, “Kobane’yi kurtarmak, stratejimizin bir parçası değil” diyerek bunu itiraf etmiştir zaten.

İlk günlerde yapılan bombardımanın, Kobane ile hiçbir ilgisinin olmadığı, IŞİD’in elinde bulunan petrol bölgelerine dönük olduğu, PYD tarafından da açıklanmıştı. 7 Ekim tarihinden itibaren bu bombalamalar Kobane direnişine yarar sağlamaya başladı. Ancak **ABD bombardımanı, o tarihten bugüne sürmekle birlikte, hep sınırlı kaldı. IŞİD mevzilerinin, hareket güzergahlarının, lojistik akışının vb durumu bilinmesine rağmen, IŞİD’e gerçekten zarar verecek etkili bir bombardıman hiç gerçekleştirilmedi.** IŞİD’in saldırısının hızı kesildi, savaşta bir denge durumu oluşturuldu; ancak ABD Kobane’yi gerçekten rahatlatacak bir bombardımana hiç girişmedi.

Üstelik, Kobane’ye “havadan yardım ulaştır-mak” bahanesiyle havalanan uçaklar, bu yardımın bir kısmını da IŞİD’e gönderiverdi. “Yardım” konteynırlarının bir kısmı Kobane’nin eline geçerken, bir kısmı da nasıl oluyorsa “yanlışlıkla” IŞİD mevzilerine bırakıldı.

Bu tablo, ABD’nin asıl amacısının bugüne kadar kendisiyle işbirliğine uzak duran Kobane’yi ele geçirmek, Kobane’deki Kürt hareketini, “IŞİD’le terbiye etmek” stratejisini yürütmekte olduğunu gösteriyor. Bu yanıyla da, ABD bombardımanının Kobane’ye “yardım” değil, “sömürgeleştirme” amacı taşıdığını söylemek daha doğrudur.

İşin aslında, **ABD emperyalizmi, Kobane’ye yardım etmek yerine, IŞİD’e olan desteğini kesse, IŞİD’i yenmede çok daha büyük bir olanak yaratacaktır.** Türkiye için de benzer bir durum sözkonusudur. Suruç köylerinde “IŞİD nöbeti” tutan halkın, IŞİD’lilerin sınırdan pervasızca geçişini ve onlara yardım tırlarının gidişini kısmen azaltması bile, Kobane’ye verilen en önemli destekler arasındadır.

Dördüncüsü, ABD, emperyalist,

sömürgeci, işgalci bir ülkedir. “Yardım” adı altında gittiği hiçbir ülkeye, sömürü ve vahşet dışında bir şey götürmemiştir. Bunu başarmak için CIA işken-celerinden kitle katliamlarına, ideolojik bombardıman provokasyona kadar her tür yöntemi

kullanmaktadır.

ABD’nin bir ülke olarak kurulması bile, Kızıldenili ve Latin halklarının soykırımlarla yokedilmesi, geniş yoksul kitleler üzerinde terör ve vahşet estirilerek ezilmesi üzerinden gerçekleşmiştir. Tarihi boyunca, ABD’nin ayak bastığı her karış toprak, yerli halkın, işçi ve emekçilerin kanıyla teriyle sulanmıştır.

Ve bu tablo, ABD emperyalizminin kitlelerin gözünde de teşhir olmasına yol açtı. Halklar için ABD “şeytan”dır, “katil”dir, “sömürgeci”dir.

Özellikle Vietnam savaşından bugüne, ABD’nin sömürgeci kimliği daha açık olarak görülmektedir. Bu yanıyla ABD, “denize düşen”in sarılacağı “yılan” bile olamayacak kadar açık bir halk düşmanıdır. Büyük ozan Mahzuni’nin sözleriyle “Amerika katil! Emperyalizm katil!”dir.

Tüm bunlardan dolayı, ABD’nin Kobane’ye yardım edeceğini düşünmek ve iddia etmek, ABD emperyalizminin sömürgeci yüzünü perdelemekten başka bir anlam taşımaz.

Kürt hareketi ABD yardımına bel bağılıyor
Direnen bir halka yardım edecek tek devlet, sosyalist bir devlettir; ancak **günümüzde sosyalist bir devlet olmadığı için, savaşan halklar önemli bir destekten yoksun kalmaktadır.** Bu koşullarda halklar, ancak halklardan gelen destek ve dayanışma ile güçlenir, zafere ulaşır. Bugün Kobane’ye de karşılıksız, içten ve gerçek kurtuluşu için destek veren-verecek olan tek güç, başka ülkelerin ezilen halkları, işçi ve emekçileridir. Emperyalist bir ülkenin bir halka yardım etmesi sözkonusu bile olmaz.

Kobane’de direnen halkın ABD’den yardım beklemesi, atılan üç-beş bombaya sevinmesi,

son derece tehlikelidir. Bu beklenti, ABD emperyalizminin IŞİD’e destek veren en önemli güç olduğu gerçeğini de karartmaktadır. ABD, halklar nezdinde kendini aklamak ve böylece sömürüsünü perdelemek için, Kobane’de çok önemli bir fırsat bulmuştur ve onu değerlendirmektedir.

Sömürücü sınıflar, kendi çıkarları sözkonusu olmadığı sürece hiçbir adım atmazlar; kendilerine kar getirmeyecekse, parmaklarını dahi kıpırdatmazlar. Bugün Kobane’de de kendisi için son derece önemli çıkarlar görmese, ABD harekete geçmezdi.

Bu çıkarların en önemlisinin, kendisini aklamak olduğunu söylemiştik. Ancak bununla sınırlı değil. Stratejik bir konuma sahip olan, petrol ve su gibi hayati önemde kaynakları bulunan Rojava’ya kendisine bağımlı kılmak, ABD açısından vazgeçilmez önemdedir. Keza, Kürt hareketinin Suriye içinde Esad karşısında; Ortadoğu genelinde İran merkezli Şii gücünün karşısında, ABD’nin çıkarları doğrultusunda bir odak olarak

hareket etmesi, ABD’nin bugün Kobane savaşına müdahil olmasının en önemli gerekçesidir. Ortadoğu’da giderek güç kaybeden ABD için, İran dışındaki üç parçada (Türkiye, Irak, Suriye) Kürt hareketinin sağlayacağı fayda, kendi sınırlarını çok aşan ölçüdedir.

Gerek Irak, gerekse Türkiye’deki Kürt siyasal hareketi, Irak işgalinin başladığı 2003 yılından bugüne, ABD ile işbirliği yapmada, giderek daha atak bir çizgi izlemektedir. Ancak Rojava bugüne kadar bunun dışında kalmayı başarmıştı. Üstelik bu, hareketin önderliğine rağmen oldu.

2011 yılında Suriye savaşında, ABD emperyalizmi asıl olarak kendi işbirlikçisi olan ÖSO’ya (Özgür Suriye Ordusu) güveniyor, bu gerici çeteler üzerinden Esad’ı devirebileceğini düşünüyordu. Kürt bölgesinin de bu planın bir parçası olmasını, Esad’a karşı savaşmasını istiyordu. Bu doğrultuda birçok girişimde bulunuldu. Hatta Öcalan hapisten gönderdiği bir haberle, PYD’nin de ÖSO’ya katılması ve Esad’la savaşması talimatını verdi. PYD, bu talimat üzerine ÖSO’ya katılmak üzere belli adımlar attı, ancak yaşam buna uymadı.

ABD'nin isteği, Suriye'deki gerici ve radikal islamcı çetelerin, Türkiye'nin desteğini alarak Esad'a karşı savaşması, Kürtlerin de bu savaşa kendi bölgelerinden katılması idi. Ancak gerçekte Kürtlerin Suriye'deki düşmanı Esad değil, Türkiye tarafından beslenip üzerine salınan, El Nusra vb. radikal islamcı çetelerdi. Doğal olarak Esad'a karşı değil, El Nusra'ya karşı savaşmak zorunda kaldı. Rojava'nın yaşaması, ABD'nin bölgedeki çıkarlarıyla uyumlu değil, çatışan bir hal aldı; bunun doğal sonucu olarak da Rojava, Öcalan'dan ve PKK'den gelen basınca rağmen, ABD ile işbirliğine hep mesafeli durdu. **Suriye yönetimiyle de, ABD ile de son derece sınırlı bir ilişki kurmakla birlikte, genel olarak emperyalistlerden uzak; kendi ayakları üzerinde duran, kendi savaş gücüyle bölgedeki varlığını koruyan bir siyaset izledi. Savaşın bütün vahşetinin ortasında daha demokratik ve laik bir odak olarak sivrilmesi, kısmen bağımsız denebilecek bu siyasetinin ürünüydü.**

Ancak IŞİD'in bölgede başlattığı saldırı, ABD'nin "kurtarıcı" olarak sahneye çıkmasına ve Rojava'nın bu "kurtarıcı"ya mahkum olduğu yanılsamasının yaratılmasına neden oldu. Öcalan da, Barzani de, PYD'nin ABD ile doğrudan ilişkiye geçmesini, görüşmeler yapmasını istiyordu. 15 Eylül Kobani saldırısının hemen ardından, HDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın ABD'ye bir ziyaret gerçekleştirerek, PYD için yardım talep etmesi bunun sonucuydu.

Kobani saldırısı başladığından itibaren, bu ilişki daha somut hale geldi. ABD bombardımanı başladığında, YPG, bombardımanın komuta merkezinde kendi savaşçıların olduğunu ve bombardıman için istihbarat verdiklerini açıkladı, ABD de bunu doğruladı.

Öncesinde farklı görüşmeler yapılmakla birlikte, doğrudan siyasal ilişkinin 12 Ekim'de Paris'te, PYD lideri Salih Müslim ile ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi Daniel Rubinstein ve Dışişleri Bakanlığı temsilcisi arasında kurulduğu söyleniyor. Keza Duhok Zirvesi sırasında da, Barzani'nin girişimiyle PYD ve ABD temsilcileri görüştüler.

Böylece ABD, Suriye savaşı başladığı andan itibaren işbirlikçisi haline getirmek için uğraştığı Rojava'lıları, IŞİD saldırısı "sayesinde" kendisine bağlamayı başardı. Kürt siyasal hareketi de, daha önce kurmak için sayısız girişimde bulundukları ama kuramadıkları "Kürt ulusal birliği"ni, bu konjonktürde başlatabildi.

"Kürt ulusal birliği" kurulabilir mi

"Ulusal birlik", Kürt hareketi içinde hep tartışılan, ancak bir türlü somut bir adım atılamayan bir konudur. Adım atılamaz, çünkü **bu birliğin, hangi ilkeler doğrultusunda, hangi çatı altında, kimin hegemonyasında kurulacağı konusunda görüş birliği oluşmaz. Çünkü "ulusal" birlik kurma çabaları, "sınıfsal" konumlardan bağımsız değildir; Kürt hareketinin her bir parçası, kendi çıkarlarından bakmaktadır.**

En son bir yıl öncesinde bir Kürt Ulusal Kongresi toplanması kararlaştırılmış, ancak hangi partinin kaç delegeyle temsil edileceği konusunda bir anlaşmaya varılamadığı için bu kongre gerçekleşmemiştir.

Kürtçe brakuji (kardeş kavgası) denilen olgunun, Kürt hareketinin tarihinde sayısız örneği vardır. En çarpıcısı, 1993 yılında Barzani önderliğindeki KDP'nin PKK ile savaşmasıdır. Keza Suriye savaşı başladığından bugüne, Barzani yine gerçek yüzünü göstermiştir. El Nusra saldırılarından kaçan Rojava'lılara sınırın kapatılması, Rojava'nın Irak Kürdistanı sınırına hendek kazılması, ambargo uygulanması gibi son derece çarpıcı örnekler yaşanmıştır bu süreçte. Keza, IŞİD'in saldırı sürecini planlayan ve başlatan 1 Haziran Ürdün toplantısının katılımcıları arasında Barzani'nin temsilcisi de bulunuyordu. Zaten bu nedenle, IŞİD, Irak Kürdistan bölgesinin sınırları içindeki Şengal Ezidilerine ve Mahmur Kampı'ndaki Kürtlere saldırdığında, peşmerge çatışmadan geri çekilmişti.

KDP, bölgedeki diğer Kürt hareketlerine karşı saldırgan, dayatmacı ve hegemonyacı bir tutum izlemektedir. Üstelik bu sadece PKK yada PYD ile de sınırlı değildir. Irak Kürdistanı içindeki diğer Kürt partisi olan Talabani önderliğindeki KYB de, Barzani'nin hegemonyacı tutumundan nasibini almaktadır.

Barzani'nin liderliğindeki KDP, diğer Kürt partilerinden iki önemli farklılık taşımaktadır. Birincisi, açıktan ABD işbirlikçisidir; İkincisi, KYB, PKK ve PYD, daha laik ve demokratik bir işleyişe sahipken Barzani'nin partisi dinci-gerici bir kimlik taşımaktadır.

Burada asıl yanlış, bugüne kadar attığı bütün adımlarda Kürt halkına ve partilerine zarar veren, "ulusal birliği" darbeleyen Barzani ile, hala "Kürtlerin birliği"nin kurulması için görüşmelere devam etmektir. PKK'nin bu konudaki ısrarı, her defasında Barzani'nin ihanetine çarpmakta, ama bir sonraki gelişmede PKK yeniden Barzani'yi de katacak bir "ulusal birlik" çağrısını yükseltmektedir.

Bu çabaların en önemli nedeni, Kürt hareketinin Ortadoğu'daki savaş koşullarını okuma tarzıdır. 2002 yılında Irak'ın işgali gündeme geldiği andan itibaren **Öcalan, bu savaşı bir "fırsat"a çevirebileceğini düşündü. ABD ile işbirliği yapıldığı koşulda, Kürtlerin önemli kazanımlar elde edebileceğini savundu. Bu nedenle, hem Irak'ta hem de Türkiye'de Kürt hareketinin ABD ile tam işbirliği yapması gerektiğini savundu.** Suriye savaşı başladıktan sonra ise, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu konuda çok daha ısrarlı oldu. Kürt hareketinin bütün parçalarının ABD ile aynı safta savaşmadığı koşulda, farklı bölgelerdeki Kürtlerin, farklı emperyalistler

arasında parçalanarak birbirlerine karşı savaşmak zorunda kalacağını, en büyük yıkımın da bu olacağını ileri sürüyordu.

Bu yaklaşım, iki nedenle sorunluydu. Birincisi, bugüne kadar direnen Kürt halkı karşısındaki tutumu, her zaman direnişi kırmak noktasından olan Barzani'yle hangi koşullarda işbirliği yapılacaktı? İkincisi, Kürt halkının tümünü ABD emperyalizminin politikalarına bağlamak, bu halka nasıl bir fayda getirecekti?

Zaten Öcalan'ın çabaları da her koşulda Barzani engeline takıldı. Ta ki, Kobane direnişi başlayana kadar. Bu direniş Barzani'ye, Kürt hareketlerine kendi hegemonyasını dayatması için büyük bir fırsat verdi. Duhok'ta toplanan zirve ile, sadece Suriye'deki PYD değil, PYD'nin arkasındaki güç olan PKK'ye de önemli tavizler verildi, Suriye'de Barzani etkinliğinin kurulması için önemli bir hamle yapıldı.

Kobane kantonu IŞİD'e direndi, Duhok'ta "düştü"

Duhok Zirvesi, Barzani'nin çağrısıyla Irak Kürdistan Bölgesi'nde gerçekleştirildi. Toplantının hedefi, "Rojava'da Kürtlerin birliğinin sağlanması" olarak tanımlanmıştı. **Bugüne kadar Rojava'ya yardım etmek için tek bir adım atmayan Barzani, direnen Kobane'de siyasal hakimiyeti ele geçirmek, kendi hegemonyasını geliştirmek için zirve topluyordu!**

Duhok Zirvesi'nin gerçek amacı, Rojava'yı ABD'nin istediği sınırlara çekmek, kuşatma altına almaktı. Toplantının biçiminden alınan kararlara kadar her noktada bu açıkça belliydi.

Mesela toplantıya, PYD'nin de içinde bulunduğu bir ittifak olan TEV-DEM 7 delege ile katılırken, Barzani'ye bağlı Suriye Kürt Ulusal Meclisi (ENKS) 11 delege ile katıldı. Daha toplantının başında Barzani sayısal çoğunluğu ele geçirmişti böylece.

Toplantının en önemli tartışma maddesi, Rojava'da "Kanton" işleyişinin terkedilmesi idi. Kanton modelinde iki unsur öne çıkıyordu; birincisi merkezi otorite olmadan her kantonun özerk yönetimi ve ikincisi, kanton sınırları içinde yaşayanların, ulus-din-dil farkı gözetmeksizin eşit sayılması.

Kanton yönetimi elbette ki "sosyalist" bir yönetim değildir, hatta "halkçı" yönleri de sınırlıdır. Mesela "ulus-din-dil" farkı gözetmeksizin

eşitlik sağlamaktadır, ama “sınıf” farkını olduğu gibi korumakta, sınıfsal olarak ezen-ezilen ilişkisini sürdürmektedir. Anayasasında, özel mülkiyeti koruma maddeleri, açık biçimde vurgulanmaktadır.

Diğer taraftan, aşiret sisteminin hüküm sürdüğü bir bölgede, ulusal, dinsel vb eşitliğin sağlanması zaten çok da mümkün değildir. Bu gerçeklere rağmen, **bütün bir halkın direniyor oluşu, elbette orada daha demokratik bir işleyişi, yönetenlerin niyetlerinden bağımsız olarak, zorunlu kılmaktadır.** Çünkü kitleler böylesine büyük bir vahşete direnirken, yaşama dönük haklarını da kolaylıkla elde ederler, etmelidirler. Aksi durumda, direnişin “gönüllülük” unsuru darbe alır.

Bunlar bir yana, **Kobane direnişi dünyanın gündemine girdiğinden beri, oradaki demokratik işleyiş, kanton modeli, ulusal-dinsel eşitlik, kadının öne çıkması gibi unsurlar, çok yaygın biçimde tartışılmaya başlanmıştır. Bu yanı sıra da Kobane bir çekim merkezi olmaktadır. Bugün Kobane’de savaşı, dünyanın dörtbir yanından gelmiş insanlar, sadece direnişin değil, bu demokratik işleyişin de bir parçası olma amacıyla dövmüşmektedirler.**

İşte ABD emperyalizminden Barzani’ye, Türkiye’den bölgedeki gerici ülkelere kadar **kapitalist sistemin nefretle göz diktiği unsur, dünya halklarında sempati yaratan bu kanton işleyişidir.** Öyle ki, Barzani ve ABD, Kobane’ye yardım için öncelikli koşul olarak, bu işleyişin kaldırılmasını dayatmışlardır. 9 gün boyunca süren zirvede kıran kırana yürütülen tartışmaların odağında, kanton modeli bulunmaktadır.

Ve bu tartışmaların sonunda, **PYD lideri Salih Müslüm kanton modelinin kaldırılması konusunda bir anlaşmaya imza atmıştır.**

Bunun iki doğrudan sonucu vardır: Birincisi, artık “ulusların eşitliği” yokedilecek, Rojava’nın “Kürt ulusunun özerk devleti” olduğu “Rojava Kürdistanı” ismiyle tescillenecek ve diğer uluslar “azınlık” statüsüne indirilecektir. İkincisi, kantonların özerkliği ortadan kaldırılarak merkezi bir yönetim kurulacaktır.

Barzani-ABD-Türkiye ittifakı, bu kararlar Rojava’nın kazanımlarına son derece önemli bir ideolojik darbe vurmuşlardır. Ancak darbe bununla sınırlı değildir. Birincisi, Rojava’da kurulacak

merkezi yönetimde, PYD’nin de içinde bulunduğu TEV-DEM yüzde 40 oranında temsil edilirken, ENKS de yüzde 40 temsil hakkı kazanmaktadır.

Bugüne kadar Rojava’ya tek bir ilaç yardımı bile yapmayan Barzani, böylece yönetimde yarı yarıya söz hakkına sahip olmaktadır. İkincisi ise, PYD’nin önderliğini yapan PKK’nin ve Öcalan’ın “demokratik özerklik” projesinin “pilot uygulaması” ve “başarı öyküsü” olarak bakılan Rojava modeli, emperyalist darbe ile yokedilmiştir. Duhok Zirvesi’ne ilişkin olarak Türkiye’deki Kürt siyasal hareketinin somut hiçbir yorum yapmaması, bu “yenilgi” karşısındaki moral bozukluğunun ürünüdür.

Rojava’ya indirilen darbeler bununla da sınırlı değil. PYD bugüne kadar ısrarla peşmergenin ya da başka bir savaşçı grubun Kobane’ye gelmesini istemediklerini, sadece silah yardımı istediklerini söylemişti. Buna rağmen Duhok Zirvesi’nden peşmergenin Kobane’ye gönderilmesi kararı çıktı. Keza Türkiye, peşmergenin Kobane’ye geçmesi için koridor açma karşılığında, kendi güdümündeki bir grup ÖSO savaşçısının da Kobane’ye girmesini PYD’ye kabul ettirdi. Dahası, Rojava’daki Barzani grubu ENKS, YPG’ye katılmayarak kendi silahlı gücünü oluşturmayı, Rojava içinde iki ayrı silahlı güç olmasını dayattı.

Bugüne kadar Kobane’de savaşmak isteyen her kesime YPG-YPJ saflarına girmeyi dayatan, YPG-YPJ dışında hiçbir siyasetin adının geçmesine dahi izin vermeyen, MLKP ve Emek Gençliği’nden şehit düşenleri de (sanki o şehitlerin kendi örgütleri-bayrakları yokmuş gibi) “YPG savaşçısı” olarak tanımlayıp cenazelerini YPG bayrağına saran Kürt hareketi, bugün kendi hegemonya alanında, peşmergesi, ÖSO’su, ENKS’siyle karma karışık bir askeri durumla ve bunun getireceği sayısız sorunla karşı karşıyadır.

Savaşın seyri nereye?

PYD bugün olağanüstü bir kuşatma altındadır ve bu kuşatmada bir tercih yapmaktadır. Bir taraftan, şiddetli IŞİD saldırısı karşısında Kobane’nin düşmesi tehlikesi söz konusudur. Diğer tarafta ise, **Kobane’yi kurtarma adına, ilkelerinden ve görece bağımsız duruşundan taviz vermektedir.** Bu koşullar altında, bugüne kadar Suriye’den Esad yönetiminden de önemli düzeyde askeri destek

almış olmasına rağmen, Öcalan ve PKK’nin üç yıldır zorladığı rotaya, Barzani’nin bastırması sonucunda girmiş, ABD yardımıyla birlikte ABD hegemonyasını da kabullenmiştir.

Aslında bu yardımın Kobane’yi “kurtaracağı”nın bir garantisi yoktur. Daha önce de söyledik, ABD’nin bombardımanı göstermelik bir tarzda yürütülüyor; IŞİD’i durdurmayı değil, IŞİD tehdidiyle PYD’yi “terbiye etmeyi” hedefliyor. Diğer taraftan Kobane’ye giden peşmergenin de

savaşın ön safında yer almayacağı söyleniyor; yani yardıma değil, kendi hegemonyalarını sağlamaya gidiyorlar.

En başta belirtelim ki, **sınıfsal bir bakış, ML bir önderlik, sosyalizm için mücadele olmadığı sürece, emperyalist kuşatmayı kırabilmek hiç kolay değildir.** Kimi konjonktürel durumlardan yararlanıp bir süre bağımsız durabilir, fakat ideolojik ve sınıfsal yapısı gereği uzlaşmaya girmesi bir noktada kaçınılmazdır.

Bu zorluklara rağmen Rojava, emperyalizmle bağımlılık ilişkisine girmeden direnişini sürdürrebilirdi. Bu durumda halkların desteği daha da güçlenecek, belki de kendi başına IŞİD’i püskürtmeyi başaracaktı. Ya da Kobane düşse bile, direnerek yenilmiş olmanın avantajını taşıyacak, yeniden güç toplayarak işgali kırabilecekti. Halkın direnmeye devam ettiği hiçbir ülkede, hiçbir işgalci tutunamamıştır, tarih bunun örnekleriyle doludur. Ancak ulusal kurtuluş hareketinin ideolojisi, sınıfsal yapısı, emperyalizmle kesin sınırlar çizmeye, hegemonya ilişkilerine mutlak biçimde karşı çıkmaya yetmiyor. Hele ki, önderliği emperyalizmle ilişki konusunda üzerinde bir baskı kuruyorsa, böyle kritik eşiklerde kaçınılmaz hale geliyor.

Diğer taraftan, **Duhok’ta atılan adım, nihai adım değildir. Bu anlaşma ile PYD ve Rojava önemli bir kayıp yaşamaktadır, ancak yeniden ayağa kalkmaları yeni hamleler yaparak bu yenilgiyi telafi etmeleri mümkündür. Sadece bundan sonra işleri daha zordur ve daha çok uğraşmak zorunda kalacaklardır.**

Son bir ayda yaşananlar, Türkiye’deki Kürt hareketinin içinde bile ciddi sarsılmalar yaratmıştır. Bir taraftan bitmek tükenmek bilmez bir “çözüm” kandırmacası sürdürmekte, diğer taraftan savaşarak elde edilen mevziler gözler önünde durmaktadır. **Bu durum, Kürt halkının direnişini de farklılaştırmaktadır. 6-7 Ekim eylemlerinde Öcalan’ın yazılı çağrısına rağmen kitlelerin sokaktan çekilmekte ne kadar zorlandığı unutulmamalıdır.**

Ortadoğu’da savaş giderek daha da şiddetlenecektir. Savaşın şiddeti, bütün emperyalistlerin ve bölgedeki devletlerin planlarını da tekrar tekrar değiştirecek koşullar oluşturacaktır. **Ne Suriye yönetimi ve arkasındaki Rusya-Çin emperyalistleri Rojava’dan vazgeçer, ne İran merkezli Şii güçlerin IŞİD’le ve ABD’yle savaşı biter, ne de ABD’nin Ortadoğu’daki savaşı kendi hegemonyasını güçlendirecek tarzda bitirme çabası...** Bugün yaşananlar, 11 yıldır sürmekte olan savaşın sadece bir çarpışmasından ibarettir.

Bugün en büyük eksiklik, devrimci komünist partilerin gücünün azlığı ve bölgede etkin olmayışlarıdır. Ancak savaşların rotasını değiştirecek olan da, savaşların vahşeti altında ezilmekte olan halklardır. **Kobane’de son 10 yılın savaş dengelerini değiştiren bir halk direnişi başarılmıştır. Bundan sonra dengeler değişse bile, böylesi bir örneğin yaratılmış olması önemlidir.**

Savaşa ve faşizme karşı eylem birlikleri zorunludur “İstanbul Kobane Dayanışması” üzerine

Kobane'ye IŞİD'in saldırılarıyla birlikte, dayanışma eylemleri de büyüdü. Her devrimci-demokrat kurum, kendi çabasıyla birşeyler yapmaya çalıştı. Bunların birleştirilmesi, daha güçlü bir sesin çıkması, mücadelenin birleşik tarzda yürütülmesi bakımından çok daha önemliydi. Bu doğrultuda DİSK, KESK ve meslek odalarının çağrısı olunca, tereddütsüz katıldık. Daha önce de emperyalist savaşa ve işgale karşı oluşan birliklerin içinde yer almıştık. “Savaşa ve Faşizme Karşı” eylem birliklerinin kurulması, bugünün de ihtiyacıdır ve bu yöndeki çabalarımız bilinmektedir.

Kobane için bu doğrultuda bir çağrı gelince, oranın aktif bileşeni olma düşüncesiyle toplantılara katıldık. Ne var ki, içeriğinden işleyişine kadar doğru bulmadığımız bir tablo ile karşılaştık. Böylesi geniş birliktelikler içinde elbette herşey istenilen gibi olmayacaktır. Bazı konularda esnek davranmak gerektiği açıktır. Ama ilkesel konularda esneme olmaz ve katılan tüm kurumların birbirinin “olmazsa olmaz”larını dikkate alması, birliğin devamı yönünde çaba göstermeyi gerekir. Bugüne dek tüm birlik, platform vb. örgütlülükler böyle oluştu.

Fakat “Kobane Dayanışması”nda itirazlarımızın dikkate alınmaması, ilkesel gördüğümüz noktalarda bile hiçbir değişikliğe gidilmemesi, dahası biz dahil itirazlarını bildiren kurumlara rağmen aynı şekilde devam edilmesi üzerine bileşeni olmaktan çıktık, destekçi olarak kalacağımızı bildirdik. Hem kendi okurlarımızı, hem de devrimci-demokrat kesimleri bilgilendirme sorumluluğu ile bu noktaya neden ve nasıl geldiğimizi kısaca özetlemekte yarar görüyoruz.

Kobane için biraraya gelişte, ilk sorun isim ve içerik üzerine yaşandı. Sonradan tartışılmak üzere, eylemlerde “Kobane Dayanışması” kullanılmıştı. Ardından bu isimle devam etme kararı alındı. Fakat isim, içerikten bağımsız değildi. Yani oluşan birliktelik, bir bütün olarak emperyalist savaşa mı karşıydı, yoksa sadece Kobane'de yaşanan saldırıya mı? Mücadele hattı, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mı olacaktı, yoksa sadece IŞİD'e karşı mı? Buradan hareketle biz isminin de Kobane ile sınırlı kalmamasını, “Savaşa ve Faşizme Karşı Birlik” gibi daha net bir ifade olmasını istedik. Elbette somut ve acil olan Kobane'ydi ve eylemlerde onun öne çıkması son derece doğaldı. Ama birlikteliğin uzun vadeli olması ve asıl hedefin belirtilmesi bakımından emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı mücadelelenin bir biçimde ifade edilmesi gerekiyordu. Bizim dışımızda farklı kurumlardan da bu yönde konuşmalar oldu. Ancak HDP'nin “şu anda öncelik Kobane'dir, isim tartışmasına da girmeye gerek yoktur” sözüyle son nokta konmuş oldu.

“İstanbul Kobane Dayanışması” ismiyle faaliyetlere devam edilecekti. Bunu bir deklarasyon ile kamuyoyuna duyurma görevini de DİSK üstlendi ve metinde “barış” vurgusu yapacaklarını söylediler. Kürt ulusal hareketinin uzun süredir

“diyalog” “açılım”, “çözüm süreci” vb. isimler altında sürdürdüğü “barış” politikalarına karşı tutumumuz biliniyor. Böyle bir metinde bu politikayı savunan bir cümlelerin yer almasını doğru bulmadığımızı belirttik. Metin yazıldıktan sonra itirazların iletilmesi istenince, metni bekledik. Metinde “*ülkemizde ve bölgede yaşanan gelişmelere karşı barışın tesisi için... mücadele edeceğimizi duyuruyoruz*” şeklindeki cümlede “barışın tesisi” ifadesini çıkarmalarını istedik. Ayrıca “*ülkemiz bir iç savaşa doğru sokulmakta*” diye geçen yerde “*gerici bir iç savaş*” denmesinin daha doğru olacağını ifade ettik. Çünkü burjuvazi ile proletarya arasındaki savaş da bir “iç savaş”tı ve Lenin'in “*emperyalist savaş iç savaşa çevirelim*” şiarı bunun içindi. Birkaç noktada daha yanlış ifadeler işaret edip düzeltilmesini istedik. Bunların içinde asıl üzerinde durduğumuz, “barışın tesisi” sözüydü. Bunun ya tümünden çıkarılması veya “*savaşın durdurulması*”, “*barışı sağlamak için emperyalist savaşa karşı birleşelim, savaşalım*” gibi ifadelerin kullanılabileceğini belirttik.

Metnin son halinde, bu itirazlara dönük hiç bir değişiklik yapılmadığı gibi, son paragrafına, “*talepler karşılanırsa Ortadoğu'ya barış gelir*” diye bir cümle eklenmişti. Yani Kobane'ye dönük taleplerin kabulü, Ortadoğu'ya barış gelmesi için yeterli görülüyordu! Sanki IŞİD'in Kobane saldırısı durdurulunca, emperyalist savaş, Ortadoğu'ya dönük planlar sona erecek, bölgeye barış gelecekti!

Dahası, işleyişe dönük olarak da çok ciddi bir yanlışlık söz konusuydu. Deklarasyonun son hali tüm bileşenler tarafından görülüp onaylanmadan yayınlanmıştı. Deklarasyonun altından imzasını çekmelerini isteyen kurumların isimleri silinmemişti. Biz dahil bazı kurumların değişiklik önerileri dikkate alınmamış, üstelik yeni bir paragraf eklenip daha vahim hale getirilmişti. Bir kez daha hem işleyişe, hem içeriğe dönük eleştirilerimizi dile getirdik. Diğer bileşenlere de sorduk, “*bu talepler kabul edilirse, Ortadoğu'ya barış geleceğine inanıyor musunuz*” diye. Öyle anlaşılmaması gerektiğini söyleyenler de oldu, “*gözümüzden kaçmış*” deyip düzeltilmesini isteyen de. Sonuçta son paragraf değiştirildi, ama üst kısımdaki “barışın tesisi” bölümünü çıkarmamak konusunda büyük bir direnç gösterdiler. Özellikle KESK ve EMEP, bu şekilde kalmasında ısrar etti. KESK, “*savaşa karşı barışı mutlaka söylemek zorundayız*”

diyordu. Diğer bileşenlerden “*farklı ifade edilebilir*” diyenlere de “*hayır bizim için 'barışın tesisi' ifadesinin mutlaka olması gerekir*” diyerek diretti. Ardından HDP de aynı şeyi söyledi.

Bu durumda bileşeni olmaktan çıkacağımızı, destekçi olacağımızı bildirdik. İlkesel olarak yanlış bulduğumuz bir içeriğe ortak olamazdık. Ama bu, Kobane başta olmak üzere savaş karşıtı eylemlere katılmayacağımız anlamına gelmiyordu. Sonrasındaki eylemlere de katıldık.

Sonuç olarak, emperyalist savaşın tüm şiddetiyle sürdüğü, içte faşist saldırıların arttığı bir dönemde, başta devrimci hareketler olmak üzere geniş bir kesimin savaşa ve faşizme karşı birlikteliğini kuramamış olmak büyük bir eksikliktir. Kobane Dayanışması'nın bileşeni olmak için de çok uğraştık. Ama bugün kendilerinin bile tartıştıkları, bir var, bir yok dedikleri “çözüm süreci”ni, “barışın tesisi” şeklinde geçirebilmek için herşeyi yaptılar.

Zaten HDP bileşenlerinin çoğu “çözüm süreci”ni sözlü-yazılı sürekli işliyorlardı. Son gelişmeler üzerine “tezkere geçerse süreç biter” ya da “Kobane düşerse süreç biter” sözlerini sıkça duyduk. Buna rağmen “Kobane Dayanışması” içinde “barışın tesisi” türü sözleri geçirmekte ısrar ettiler. Başta Kobane olmak üzere sürmekte olan emperyalist savaşa karşı geniş bir birlikteliğin sağlanması yönünde en küçük bir esneme göstermediler. Ve bizim çekilmemizin, birliğin daha da geniş kesimleri kucaklayamamasının sorumluluğunu üstlendiler.

“Kobane Dayanışması” içinde yer alıp da bizim itirazlarımıza katıldığını bildiren kurumlar da vardı. Ama kimisi “*itiraz etsek de değişmeyeceğini bildiğimiz için tartışmaya girmiyoruz*” diyerek adeta kendine otosansür uyguluyordu; kimisi de “*birliği sağlama adına bunları şimdilik geriye itiyoruz*” diyerek, varolan duruma teslim oluyordu. Bunun doğru bir tavır olmadığını, “birlik” adına en temel ideolojik-siyasi bakıştan taviz verilemeyeceğini belirttik. Bu, kitlelerin “barış” denilerek aldatılmasına, yanlış bir bakışla yönlendirilmelerine ortak olmak demektir ki, bunun fayda değil zarar vereceğini biliyorduk.

Görüşlerini sonuna dek savunmak, esneyebileceğin noktaya kadar esnemek, fakat ilkesel noktalarda geri adım atmamaktır doğru olan. Aksi durum en hafif deyimle siyasal kimliğinin erimesi demektir. Kaldı ki, ideolojik-siyasi mücadele, birlikte eylem örgütlemeye engel değildir. Bizim yaptığımız gibi, yanlış bulduğumuz görüşlerin altına imza atmadan da eylemlere katılmak mümkündür.

Kürt ulusal hareketinin doğrudan veya dolaylı etkisi altında siyasi kimliklerin silinmesi, Türkiye devrimci hareketini zayıf düşürmektedir. Bir kez daha devrimci birliklerin kurulması gerektiğini yineliyor, savaşa ve faşizme karşı en geniş birlikteliklerin kurulması için, Kürt ulusal hareketinin, özellikle de “kraldan çok kralcı” kesilenlerin dayatmacı tutumlarından vazgeçmeleri gerektiğini belirtiyoruz.

Komünist önder İsmail Cüneyt, 21 Aralık 1983 tarihinde İstanbul-Gayrettepe’de işkencece katledildi. 12 Eylül sonrası “gözetiminde kayıp”ların ilkiydi O. Ama onun naaşını gizli bir şekilde gömmek yerine, gözetiminde aldıkları yoldaşlarına göstererek, daha etkili kılmak istediler. Fakat yanıldılar! Öfke ve kin daha da bilendi, direniş daha da harlandı, yaygınlaştı...

İsmail Cüneyt, Balıkesir’in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. O, küçük yaştan itibaren sefalet içinde büyüdü. Lise yıllarında devrimci düşüncelerden etkilendi ve mücadeleye atıldı. 12 Mart 1971’den sonra yalnız kalmasına rağmen, lise çevresinde devrimci çalışmalarını aralıksız sürdürdü. Devrimci gençliğin nispeten toparlandığı ’73 yılında Hacettepe Üniversitesi’ne girdi. Üniversitede gelişen anti-faşist mücadelede, ön saflarda yer aldı. Sezai Ekinci ile Hacettepe’deki anti-faşist mücadele içinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlikleri, ölünceye dek devrim ve sosyalizm mücadelesi içinde hep sürdü.

’75 yılında profesyonel devrimciliğe karar verdi ve proletaryanın içinde örgütlenmek için İstanbul’a geldi. Kartal bölgesinde, merdiven altında bir ev tuttular. Burası onun “sırça köşk”üydü artık. Evin adını böyle takmışlardı. Kendisine bir iş de buldu. İşçi sınıfını örgütlemeye çalışmasına burada başladı.

İsmail Cüneyt, örgütsel önderliği bütün gün koşuşturan dar pratikçilikle sınırlı tutan kadrolardan değildi. Aksine, örgütsel önderliğin siyasal bir perspektifle yürütülmediği koşulda mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verilemeyeceğini iyi kavramıştı. Pratik mücadele koşullarının yaygınlık kazandığı ’70’li yıllarda genel devrimci kadroların teoriye karşı ilgisizliği ağır basarken, yüksek bir sorumluluk bilinciyle kendini teorik olarak da geliştirdi. Sağ oportünizme ve ÜDT’ye (Üç Dünya Teorisi) karşı mücadeleyi yükseltenlerin başını çekti. Bu aynı zamanda ihtilalci komünist hareketi yaratmanın adımıydı.

Öyle dönemler vardır ki, komünist kimlik ve dava adamlığı kendisini bu anlarda gösterir. Komünist bir örgütü oluşturmanın bütün zorluklarının yaşandığı ’77-79 yılları arasında İsmail, il komitesinde yer aldığı Adana’da bu sorunları neredeyse hiç yaşatmadı. Bir örgüt gibi hareket etti, ‘sağlam köşetaşı’ diye tabir ettiği işçi kadrolara önem verdi. Birçok fabrikada, semtlerde örgütlülüğü sürdürdü.

Adana’daki adı Yılmaz’dı. Orada yılmaz bir kararlılıkla, sabırla yürütmüştü faaliyetleri. Gelecekte örgütü ileriye taşıyacak kadroları özenle yetiştirdi. Ele avuca sığmayan gençleri proleter ahlakla eğitti, ML klasikleri sevdirdi, onlara militan özellikler kazandırdı. Gevşek, hantal yapılanmayı yıkıp, genç, dinamik ve disiplinli, yeraltı kurallarına sıkıca sarılan çekirdek kadrolardan oluşan bir örgüt yarattı. Bölgeden ayrılmak zorunda kaldığında, ardında bir dolu yetişmiş kadro ve azımsanmayacak bir çevre bırakmıştı.

19 Şubat 1979’da İMT’ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu sağlamlık ile gitti ve geriye çeken görüşlerle kararlılıkla savaştı. Toplantıdaki kararlı tutumu ve önder özellikleri ile tartışmasız MK’ya aday gösterildi. Faşizme ve oportünizme karşı

Kayayım ben GRANİT

İSMAİL CÜNEYT

ÇİVİLERİN BALADI

*Çubuğunu sonuna kadar içti sessizce
Sessizce son verdi yüzündeki gülümseyişe*

*“Mürettebat bordoya! Subaylar öne çıksın!”
Çınladı sesi komutanın.*

*Ve sözcükler şimşek gibi yerini buldu.
“Sekizde demir al. Rot gündoğuşu*

*Çoluk çocuğu, yakını olanlar
Geri dönmeyeceğimizi yazsınlar.*

*Buna karşın, şenlikli olacak döğüş”
“Başüstüne kaptan!” diye bağırды başçavuş.*

*İçlerinden en genç ve pervasız olanı
Kaldırıp başını güneşe baktı*

*“Ne fark eder” dedi “Hepsi de bir değil mi
Kahbı suda dinlendirmek daha iyi...”*

*Haber amirale şafakla ulaştı:
“Harekat tamam. Kurtulan olmadı.”*

*Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan
Daha sağlamı bulunmazdı onlardan.*

Nikolay Tihanov

öylesine derin bir kin ve uzlaşmaz bir karakter taşıyordu ki, yoldaşları ona Stalin adını vermişlerdi.

Bu toplantı, ihtilalci komünistlerin kuruluş kongresiydi. Örgütün ideolojik, siyasi ve örgütsel inşasında İsmail Cüneyt’in katkısı büyük oldu. En genç üye olarak MK’ya seçildi ve “siyasi büro”da görev alarak, MK çalışmalarına dinamizmini taşıdı.

12 Eylül’ün karanlık günlerinde, kan ve kurşun kokan sokaklarında, ateş hattında bir mücadelesinin en önündeydi İsmail. Bir çok örgüt ve partinin dağıldığı, devrimci safların terk edildiği o günlerde, şaşılacak bir güç ve enerjiyle çalıştı. Güçleri topladı, kendisini ve örgütü, boşalan mevkilere uygun bir şekilde yeniden konumlandırdı.

O, “boşlukları doldurma”nın, “görev adamı” olmanın eşsiz bir örneğiydi. Büyük bir cesaret ve dayanıklılığın simgesiydi. Çünkü “Stalin Mehmet”ti!

Bu ad, sınıfın uzlaşmaz tavrının adıdır. İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları ölümünden sonra bir bildiriyle açıklayana dek...

Onu “Stalin Memed” olarak aramaya başladıklarında, “eğer bir gün sağ ele geçersen” diyordu, “mahkemede Stalin’in büyüklüğü karşısında saygıyla eğildiğimi, bu ‘yakıştırmayı’ tasvip etmediğimi söyleyeceğim”.

Söyleyemedi. Ama adından öylesine korktular ki, göstermelik mahkemelere bile gerek görmediler.

İsmail Cüneyt’e Stalin adı çok yakıştırdı. Her alanda sınıfın uzlaşmazlığı onda cisimleşmişti çünkü. Gür bıyıklı küçücük bedeniyle düşmanlarının karşısında devleşirdi. Faşistlere ve oportünistlere karşı olduğu kadar, yoldaşlarının hatalarına karşı da uzlaşmazdı. Örgütte demir bir disiplin yarattırdı.

En önemli özelliği çok yönlü olmasıydı. Yaşamının odağında devrim ve sosyalizm mücadelesi ve onu ete-kemiğe büründürerek önderlik edecek olan örgütü olunca, hiçbir zorluktan ve sorumluluktan kaçmayan güçlü bir karakter çıkmıştı ortaya. Proleter önsezileri güçlü, insan sarrafı olmuş iyi bir örgütçü, teorisyen, tekniği en iyi şekilde öğrenen ve kullanan, gözüpek ve atılgan bir önderdi.

İsmail Cüneyt, 21 Aralık’ta İstanbul’da işkenceci katillerin eline geçti. Adil Özbek haini onun “Stalin Mehmet” olduğunu polisler söyledi. (örgütün saflarından çıkan tek hain olan Adil Özbek, ’89 yılında Osman Yaşar Yoldaşcan müfrezesi tarafından cezalandırıldı) Ve aynı gün Gayrettepe 1. Şube bodrumunda kurşuna dizildi.

İşkenceci katiller, onu en son Sefaköy direnişinden bilirlerdi. 24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, Sefaköy’de kuşatıldıkları bir evde, biri komiser üç polisi öldürmüşlerdi. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel’in şehit düştüğü eylemde, İsmail Cüneyt kurtulmayı başarmıştı. İşkenceci katiller, o günün intikamını almak için İsmail Cüneyt’i buldukları anda katlettiler.

İsmail Cüneyt, görev adamı olmanın boşlukları doldurmanın adı oldu hep. Pekçok özellikten oluşan bir bütündür onun yaşamı. Bugünün genç kadroları, yüzünü İsmail’e döndüklerinde ondan büyük bir güç alacaklardır.

II. emperyalist savaşın sonucunu belirleyen Stalingrad direnişi, emperyalist savaşa karşı devrimci önderliğin ve bu önderlikle bütünleşmiş halkın yenilmezliğinin simgesidir. Ondan dolayıdır ki, her direnen şehir, Stalingrad'la özdeşleştirilir. Bugün Kobane'nin olduğu gibi...

Emperyalist savaş ve ona karşı mücadele, her zaman insanlığın varlık-yokluk sorunu olmuştur. Ama her defasında kazanan, "büyük insanlık"tır, devrimdir, sosyalizmdir...

I. emperyalist savaş, Ekim Devrimi başta olmak üzere birçok yerde ulusal kurtuluş savaşlarına sahne olurken, II. Emperyalist savaş, faşizme karşı sosyalizmin zaferiyle sonuçlanmıştır. Bu zaferde "dönüm noktası" Stalingrad direnişidir. Onun bir efsane halini alarak bugünlere ulaşması da bu yüzdendir.

Stalingrad, en ileri teknoloji ile donanmış faşist bir orduya karşı, devrimci bir önderlikle bütünleşmiş bir halkın direnişi ve zaferidir. Ve Stalingrad, tüm insanlığa, emperyalist savaşa karşı zaferin anahtarını sunmuştur.

* * *

ABD başta olmak üzere emperyalistler, '29 krizinin şiddetli sarsıntısı üzerlerinden atamamışlardı. Diğer taraftan, sürekli olarak ekonomik büyümesini ve refahını artıran, üretim rekorları kıran sosyalist Sovyetler Birliği (SB) dünya halklarına umut yayıyor, işçi ve emekçi kitleler için çekim merkezi oluyordu. Bu nedenle emperyalist ülkeler özellikle sosyalist Sovyetler Birliği'ni hedefe çıktılar, SB'ye saldırması konusunda Hitler'i cesaretlendirici politikalar izlediler. Böylece emperyalistler sosyalizm tehdidinden kurtulacaklar, dünya genelinde işçi ve emekçilerin, ezilen halkların umutları da paramparça olacaktı.

1941 yılında Almanya, yönünü SB'ye çevirdi. Alman ordusu, Ukrayna topraklarından başlayarak, modern teçhizatla donatılmış milyonlarca askeriyle ilerliyorlardı. 3 Haziran 1941'de faşist general Franz Halder savaşın sadece iki hafta süreceğini açıklıyordu. Ama iki haftada sonuçlanacağını umdukları bu savaşı bitiremediler. Orada karşılaştıkları direniş, Nazi Almanyası'nın sonunu getirecekti.

Hitler, girdiği sefer için "dünya tarihinde görülen en büyük askeri yürüyüş" diyordu. En modern teçhizatla donatılmış ve her girdiği ülkeyi çok kısa sürede yerle bir etmiş 3 milyon askerine güveniyordu. Berlin, Londra, Washington'daki görüşler, en fazla bir ay içinde Sovyet direnişinin 'yıldırım savaşı' ile ezileceği şeklindeydi. Oysa bu savaşın sonucunu, yalnız silah gücü değil, bütün dünyanın bir cephe halinde birleşmesi belirleyecekti.

Stalin bunu, Alman istilasının başlamasından iki

hafta sonra radyoda yaptığı ilk savaş sırası konuşmasında belirtti. Sovyet halkına, düşmanın epeyce toprak ele geçirdiğini söyledi. Ne var ki bu, paniğe neden olmamalıydı. "Yenilemeyecek ordu yoktur, hiç de olmamıştır" diyordu. Almanya, çok önemli askeri avantajlar sağlamıştır, ama "kendisini kana susamış bir saldırgan olarak ortaya koymakla politik bakımdan kaybetmiştir." Sovyet karşı stratejisi, "Bütün bir halkın savaşı" olmalıdır. Ordu, "her karşı vatan toprağı için savaşmalıdır" ama "zorunlu geri çekilme halinde" değerli her şey boşaltılmalı ya da yok edilmelidir. "Avrupa ve Amerika halklarındaki" sadık müttefiklere sesleniyordu: "Ülkemizin özgürlüğü için verdiğimiz savaş, demokratik özgürlükler için, Avrupa ve Amerika halklarının mücadelesi ile kaynaşacaktır." Bu ülke halklarını yalnız direnmeye değil, "zaferi kazanmaya" çağırıyordu...

Sovyetler Birliği'nin Hitler'e direnmesi, sürgündeki hükümetler ile ittifak kurması, Avrupa'daki bütün Nazi düşmanı unsurları -komünistlerden tutun da monarşistlere dek- Direnme Hareketi'nde birleştirdi.

Uzmanlar özellikle Kızıl Ordu'nun modern teçhizatına şaşıyorlardı.... NewYork'lu bir gazeteci şöyle soruyordu: "Nasıl oluyor da eline verdiğin bir traktörü kullanamayan şu Rus köylüleri, binlerce tankı yeterli bir biçimde yönetebiliyorlar?" Bunun 'Beş Yıllık Plan' sayesinde mümkün olduğunu bilmiyorlardı.

Almanlar "yumuşak geri" bulamıyorlardı. Karşılaştıkları şey; gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halinde kolektif çiftçiler oluyordu... Sovyet taktiğinde, ordu ile halkın faaliyetleri eşgüdümlüydü. Kullanılan slogan; "Cephe, yalnız toprakların gümbürdediği yer değildir. Her çiftlikteki her atölye cephe'dir" diyordu...

Siviller ordu ile işbirliğine fizik olarak da kendilerini hazırlamışlardı. Altı milyon insan, GTO rozeti testini kazanmıştı. Bu, her türlü koşma, yüzme, atlama, kürek çekme ve kayak yapma koşullarına uygun, "çalışmaya ve savunmaya hazır" insan demektir. Pek çok insan ücretsiz paraşütle atlama ve planör kurslarına katılmıştı. Küçük çocuklar bile kültür ve dinlenme parklarındaki paraşüt kulelerinden atlamaya can atıyordu... Çiftliklerin, yaz zamanı için

çocuk bakımevleri vardı. Buraları, kurs gören yaşlı analar yönetiyordu. Bu örgütler, çocukları gruplar halinde yönetiyor ve cepheye asker getiren kamyonlarla çocukları geri bölgelere taşıyorlardı. Her çiftliğin atış talimlerinde silah kullanmayı öğrenen ve kendi silahları olan sivil savunma grupları vardı. İşte bunlar hazır gerilla gruplarını oluştuyordu...

Düşman yaklaşırken her sanayi kuruluşunda işçiler ekipler kurarak makineleri söküyor, yağıyor, ambalajlıyor ve doğuya doğru gönderiyorlardı. İşçiler de makineleri ile birlikte doğuya gidiyor, Sibirya'da ya da Urallar'da belli yerlerde fabrikalarını yeniden kuruyorlardı... Tutsak edildikten sonra Moskova'da bir Alman pilotu "çalışan büyük halk kitlelerini havadan gördüğüm zaman büyük şaşkınlık geçirdim" diyordu. Kaçan insanlar arasında korku ve dehşet salmaya alışmıştı pilot.

Kızıl Ordu dergileri, 'yıldırım tipi' savaşı tahmin edebilmişlerdi... Eğer güçleri eşit ülkeler sözkonusu ise, 'yıldırım' hemen başarıya ulaşmazsa, savaş uzar ve sonucu, ülkelerin nispi ekonomik kaynakları, savaş yedekleri ve halkın morali belirlerdi. İşte şimdi Sovyet halkları ile Nazi ordusunun yüzyüze geldikleri sınav buydu.

Şimdi Moskova cepheydi. Halk günlük 1.600 kalorilik rejime girmişti. Ne okullara, ne evlere kömür veriliyordu. Kömür savaş sanayi içindi. Evlerde elektrik yoktu. Elektrik mühimmat yapmak içindi.

Halk, oniki saatlik çalışmadan sonra evlerine dönüyor, karanlıkta giysileri ile yatağa yığılıp, yorganlarını başlarına çekiyorlardı...

Stalin, Moskova'da kaldı. 7 Kasım 1941'de Alman topları varoşlarda gümbürder ve Hitler

Moskova'nın alındığını ilan

ederken, Stalin Kızıl Meydan'da birlikleri teftiş ediyordu. Bu hareket, Moskova halkına güven verdi. O kış Moskova, Almanları almış mil geriye itti ve orada tutmayı başardı...

Sovyet bilim adamları, halka parklardaki çam

yapraklarından C vitamini alma

yollarını öğretmişlerdi. Ünlü besteci Shostakoviç itfayeci olmuştu... Vakit buldukça bu mücadeleye ve zafere adanmış Yedinci Senfoni'yi besteliyordu...

1942 yazında Hitler, "Stalingrad'ı ne pahasına olursa olsun ele geçirin!" emrini vermişti. Stalingrad'ın düşmesi, Moskova'nın güneyden sarılması için yol açacaktı... Günlerce, binlerce uçak ve binlerce top bu kente saldırdı. Almanlar,

Stalingrad'ı ikiye ve belki de on parçaya böldüler. Hitler, kaç kez bu kentin alındığını bildirdi. Gerçekten de çoğunu almıştı, ama halkı alamamıştı. Bir Nazi subayının üstlerine yazdığı mektuptaki şu ifadeler, Stalingrad için yürütülen direnişin gücünü ortaya seriyor: *"Volga'ya ulaşmamıza yalnızca bir kilometre kaldı, fakat bu bir kilometreyi bir türlü geçemiyoruz. Bu bir kilometre için yapılan savaş, bütün Fransa'nın ele geçirilmesi için yapılan savaştan daha uzun sürdü."*

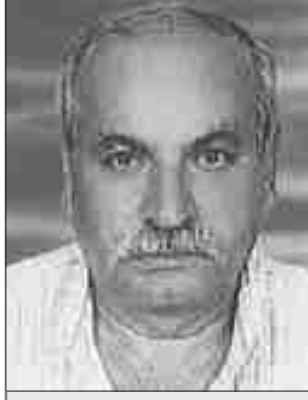
"Volga'dan öte toprak yoktur" sözü, Stalingrad'da dilden dile dolaştı. Sokak sokak, ev ev, oda oda dövüştüler. Tüfek, el bombası, bıçak, demir sandalye, kaynar su... ne buldularsa kullandılar. *"Yıkılmadık bina kalmadı"* diyordu Alman raporları. *"Eğer yüreğiniz varsa, her tuğla yığını bir kale olabilir"* sözleri dolaşıyordu dillerde. Stalin, *"geri alınan her tepe, zaman kazandır"* diye tel çekmişti. Stalingrad halkı, tam 182 gün işte böyle savaştı... Ve 2 Şubat 1943'de Almanlar teslim oldular... Almanların bütün dünyayı köleleştirme hevesleri, işte burada, yiğit Volga kentinin erkek ve kadınlarınca parça parça edildi...

Stalingrad'dan sonra Almanlar sürekli geri itildiler. 1943'de Ukrayna'dan, 1944 yazında Sovyet cephelelerinden sürülüp atıldılar. Temmuz sonlarında Sovyet orduları Almanları Varşova'dan söküp attı. Savaşın dengelerindeki bu beklenmedik değişiklik, ABD ve İngiltere'nin paniğe kapılmasına neden oldu. Faşizm tarafından yerle bir edileceğini düşündükleri sosyalist ülke, faşizmin kalbine, Berlin'e doğru yürümeye başlamıştı çünkü. ABD ve İngiltere de hemen savaşa dahil oldu. Artık amaçları, Sovyet Kızıl Ordusu'ndan önce Almanya'ya girmek ve kendilerini savaşın galibi ilan etmekte. Ama Kızıl Ordu, diğer emperyalistlerin tüm engelleme çabalarına rağmen, 1945 yılının Nisan ayında Berlin'e girdi ve Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine kızıl bayrağı çekti.

Üç acımasız yıl Sovyet Ordusu'nu gerekli biçime sokmuştu. Almanların tersine bunlar, yıllarca önce gelişen 'yeni halk'ın niteliklerine sahiptiler: Kolektif güçle ayrılmaz biçimde kaynaşan, geniş bir bireysel inisiyatif!

Stalin, "çelik" demekti, Stalingrad da çelikten bir kale! Stalin ve Stalingrad isimleri, emperyalist işgale karşı mücadele hep yaşayacak! Ezilen halklara esin kaynağı olmaya devam edecek!

(*) Anna Strong'un "Stalin Dönemi" kitabının 135-153 sayfaları arasındaki bölümden kısaltılarak alınmıştır.

İşçi önderi Ali Çiçek'i toprağa verdik

Kente göç etmek zorunda kalmış Kürt bir ailenin çocuğu olarak 1949 yılında Tarsus-Taşkent'te doğan Ali Çiçek, karaciğer kanserine yenik düşerek 20 Ekim 2014 tarihinde aramızdan ayrıldı.

Adana Sanat Okulu'nun torna-tesviye bölümünden mezun olduktan sonra, 1972 yılında Almanya'ya işçi olarak gitmişti. Orada bir buçuk yıldan fazla kalamadı. Ülkeye geri dönüş yapmış ve Adana-Devlet Demiryolları'nda makinist olarak çalışmaya başlamıştı.

1974'lerde Fatihlerle tanıştı. Onlarla birlikte Halkın Kurtuluşu içinde mücadeleye atıldı. Demiryolları'ndan istifa edip Tekel fabrikasında işçi olarak çalışmaya başladı. 1977 yılında Halkın Kurtuluşu ile kopuş yaşandığında Fatihlerle birlikte Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği saflarında mücadelesine devam etti. Sınıfının bilinciyle donanmış devrimci bir işçi olarak mücadelenin bütün alanlarında sakınmasızca çalıştı. İşten çıkıp afişe, bildiriye koşuyor, işçiler arasında örgütlenme faaliyetinden, fabrika ve semtlerin sivil faşistlerden temizlenmesi mücadelesinin içinde yer almaya dek uzanan yoğun bir yaşam kuruyordu kendisine. Adana'da TİKB'nin saflarında yer alan onlarca proleterin ilk kuşağının içerisinde bulunan ilklerden oldu Ali Çiçek. Genç yoldaşlarının "Ali Abisi" olarak bütün olanaklarını ve enerjisini devrim ve sosyalizm kavgasına akıttı. Eşini, çocuklarını, tüm akrabalarını mücadeleye katan sayılı insanlardandı.

Sezai yoldaşın komutasında, aralarında Azmi yoldaşın da bulunduğu TİKB militanları, esir yoldaşlarını kurtarmak için Adana Hacı Bayram Karakolu'nu bastıklarında, polis TİKB'li olarak bilinen herkesi gözaltına aldı. Ev ve iş baskınları düzenledi. Onlarcasını işkenceden geçirdi. Ali de çalıştığı Tekel fabrikasından gözaltına alınmış ve günlerce işkence görmüştü. Serbest bırakıldığında mücadelesinin her alanında yer almaktan geri durmadı. 12 Eylül faşizmi tezgâhlandığında ise, daha önce gözaltından geçmiş biri olarak Ali de arananlar listesine alındı. Defalarca evini bastılar. Kardeşlerini, ailesini sürekli rahatsız ettiler. Uzun yıllar İzmir'de yaşadıkdan sonra tekrar Adana'ya döndü ve ölünceye dek, hiç kopmak istemediği Adana'da kaldı.

Ali Çiçek'in evi, ailecek yoldaşlarına açtı hep. Şehitlerimiz ve devrimci önderlerimizin isimlerini, ailecek kuşaktan kuşağa çocuklarının isimlerinde yaşattılar. Yoldaşları en zor zamanlarında Ali'yi yanı başlarında buldular. Hasta olduğu ortaya çıktığında yoldaşları ve dostları da onu hiç yalnız bırakmadı.

Onu toprağa verdiğimizde mezarı başında saygı duruşunda bulunulup sloganlar atıldı. Çok sevdiği yoldaşları ve dostları da yanı başındaydı.

Rahat uyu sen Ali yoldaş...

Suphi Nejat Ağırnaslı anması

İŞİD'e karşı savaşırken 5 Ekim'de şehit düşen MLKP'li Suphi Nejat Ağırnaslı (Paramaz Kızılbaş) için çeşitli anmalar düzenlendi.

Öğrencisi olduğu Boğaziçi Üniversitesi'nde arkadaşları, yaptıkları eylemlerle Ağırnaslı'nın kavgasını sürdüreceklerini vurguladılar. Mahallelerde MLKP militanları korsan eylemler düzenledi, yazılamalar yaptı.

HDP-HDK'nın çağrısıyla 19 Ekim'de

Kadıköy'de kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Yoğurtçu Parkı'nda saat 14.30'da başlayan yürüyüş Kadıköy Rıhtım'da yapılan anma ile devam etti. Ağırnaslı'nın resminin yer aldığı pankartlar ve flamaların yanı sıra, kızıl bayrakların taşındığı yürüyüş boyunca "Paramaz Kızılbaş ölümsüzdür", "Suphi Nejat ölümsüzdür", "Katil İŞİD işbirlikçi AKP", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Biji berxwadana Kobani", "Kobane halkı yalnız değildir", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak" sloganları atıldı. Rıhtıma gelindiğinde bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. İlk konuşmayı Suphi Nejat'ın babası yaptı. "Benim oğlum Kürt hareketinin gölgesinde devrimcilik yapmadı. O enternasyonalizmin ne demek olduğunu gösterdi. Kürt hareketini en sert eleştirdiği zamanda Kobane'deydi. Onun ölümü çok şey öğretti" dedi. Annesi ise "vurdular onu" ağıtını söyleyerek selamladı. Kitle "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganını attı.

Sırasıyla DBP, ESP temsilcileri konuşmalar yaptı. Boğaziçi Üniversitesi'nden arkadaşları Suphi Nejat'ın yazdığı mektuba yazdıkları cevabı okudular. Eylem sloganlarla sona erdi. Proleter Devrimci Duruş'un da aralarında bulunduğu çok sayıda devrimci demokrat kurum, bu eyleme katıldı.

☆ 1 Kasım 1954- Fransız sömürgecilğine karşı Cezayir Kurtuluş Savaşı başladı.

Uzun yıllar Fransız sömürgesi olan Cezayir'de 1954 yılında silahlı mücadele fiilen başladı ve 1962 yılında başarıyla sonuçlandı. Fransız sömürgesi olduğu dönemde Cezayir'de 2 milyondan fazla insan katledildi.

☆ 8 Kasım 1938- Almanya'da "Kristal Gece" Yahudilere ait evler, işyerleri ve sinagoglar o gece yakılıp yıkıldı.

8-14 Kasım 1941- Arnavutluk Komünist Partisinin kuruluşu

☆ 10 Kasım 1918- Berlin ayaklanması
1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın tüm yıkımını yaşayan Alman işçi ve emekçileri ayaklandılar. Ayaklanma sonrasında 2. Wilhelm Hollanda'ya kaçtı.

☆ 16 Kasım 2000- Sanatçı Ahmet Kaya ülkede yaşadığı linç girişimden dolayı gittiği Paris'te öldü

☆ 18 Kasım 1986- 12 Eylül sonrasında ilk grev Netaş'ta başladı.

☆ 20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı

Demokratik bir içeriğe sahip olan Meksika Devrimi'nde Francesco Pancho Villa, kuzeydeki ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

lerini ele geçirerek barikatlar kurarlar. En önemli sloganları "Ya çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek"ti. Bugün artan işçi cinayetleri bu sloganı halen geçerli kılıyor.

☆ 21 Kasım 1831- Lyon Ayaklanması

Lyon'da çalışan tekstil işçileri, düşen ücret barınmalarının yükselmesi için eylemler düzenler. Askerlerin saldırısı üzerine belediye sarayını ve şehrin önemli merkezlerini ele geçirerek barikatlar kurarlar. En önemli sloganları "Ya çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek"ti. Bugün artan işçi cinayetleri bu sloganı halen geçerli kılıyor.

☆ 25 Kasım- Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü

☆ 29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.

Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi, II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgal altındaki ülkede anti faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi ve Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampanya katıldı.

☆ 1 Aralık 1934- SBKP MK üyesi Kirov öldürüldü.

Kirov'un ölümü, emperyalistlerin sosyalist SB'yi içten çökertme çabalarının önemli

14 Kasım 1973- POLİTEKNİK DİRENİŞİ

Yunanistan'da Albaylar Cuntası iktidarı ele geçirince ona karşı eylemler. Politeknik Üniversitesi öğrencileri de 14 Kasım'da direnişe geçer. 3 gün süren eylemlerde onlarca kişi vurularak öldürülür. Cuntacılar, 16 Kasım'da üniversitenin duvarını yıkarak 36 öğrenciyi katleder. Katledilen her öğrenci, baskın sırasında cuntaya karşı teşhir konuşmalar yapar ve sloganlar haykırırlar.

Politeknik direnişi, sadece kendi çeperiyle sınırlı kalmamış, işçi ve emekçileri de peşine takmıştır. Binlerce kişi sokaklara çıkarak Politeknik Üniversitesi'ne ulaşmaya çalışmıştır. Öğrenciler de eylemlerini sadece kendi talepleriyle sınırlandırmamış, cuntayı hedef tahtasına çakmıştır. Direnişin mirası üzerinden 1974'te albaylar cuntası devrilmiş ve Yunan halkı bir kez daha ayağa kalkmayı başarmıştır.

Politeknik ruhu, her yıl Yunanistan'da yapılan kitlesel ve militan eylemlerle yaşatılmaya devam ediyor. Ama Politeknik, sadece Yunanistan tarihine değil, tüm dünya direniş tarihine geçmiş ve önemli dersler bırakmış bir direniştir ve hala izlenmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor.

halkalarından biriydi. Bunun üzerine Stalin, parti içindeki karşıdevrimci ajanları açığa çıkartmak için büyük bir hareket başlattı.

☆ 9 Aralık 1895- Dolores İbarruri doğdu

"Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir. Non Passaran" çağrısıyla İbarriru, halkın Franco faşizmine karşı savaşında güç ve cesaret kaynağı olmuştu.

☆ 9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.

☆ 10 Aralık- Dünya insan hakları günü

☆ 13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi

☆ 16 Aralık 1933- Dimitrov Leipzig Duruşmasında faşizmi yargılayan ünlü savunmasını yaptı.

☆ 19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı
Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapishanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tutsak şehit düştü.

☆ 19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı

Devlet tarafından planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte ise 500'den fazla insan katledildi.

☆ 28 Aralık 2011- Roboski katliamı

Kaçça giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla 35 kişi katledildi.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979

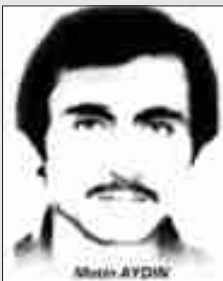
İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979

Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren yeralan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikal Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980

Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğeni idi. 12 Eylül'ün hemen ardından şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünden sonra, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana İl Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

İsmail Cüneyt- 21 Aralık 1983

AKP'nin saldırganlığı ile artan Faşizm tespitleri üzerine

on aylarda AKP'nin artan baskı ve şiddet politikaları, faşizme dair tespitleri yeniden gündeme getirdi. AKP'nin polis yetkilerini arttıran yeni yasasıyla birlikte "faşizme çeyrek kaldı", "faşizm yükseliyor", "kara faşizm geliyor" türü çılgınlıklar aldı başını gitti ve bunlar gazete manşetlerini kapladı.

Aslında AKP hükümetine dönük bu tür değerlendirmeler yeni değil. 2007'den sonra AKP'nin başta ordu olmak üzere devletin kurumlarından kendine karşı klikleri tasfiye hareketinin ardından, faşizm tartışmaları başlamıştı. O güne dek "askerin vesayeti"ne karşı olduğu savıyla AKP'ye "demokrat" payesi verip destekleyenler, "asker vesayeti"nin yerini "polis devleti"nin aldığını ileri sürerek, AKP'nin "sivil faşist" bir rejime gittiğini söylediler.

Bu kesimler, ülkemizde faşizmi "askeri darbe" ile özdeşleştirdikleri için, ona karşı olan herkesi "demokrat" payesi ile onurlandırmayı hep yapıyorlar. Öyle ki, 12 Mart yarı-askeri faşist rejimini destekleyen ve 70'li yıllar boyunca faşist "Milliyetçi Cephe" hükümetlerini kuran, halka yönelik saldırıların başını çeken Demirel bile, sözde 12 Eylül'e karşı olduğu için, dönemin liberalleri tarafından "demokrat" ilan edilmiş ve başta yapılmıştı! Benzer bir durum yıllar sonra Erdoğan'la yaşandı. Aynı kesimler, onu 28 Şubat'ın gadrine uğramış bir "kahraman" yaptılar!

Ne zaman ki Erdoğan ve AKP, durumunu sağlamlaştırdı, kendine daha güvenli olarak yeni adımlar atmaya başladı; faşizmin sadece ordu darbesiyle gerçekleşmediğini, Hitler örneğinde olduğu gibi seçimle de işbaşına gelebileceğini hatırladılar! AKP'nin ikinci döneminde "yasama-yürütme-yargı"yı ele geçirip otoriterleştiğini söyleyerek "sivil faşizm" demeye başladılar.

Oysa AKP başından itibaren ABD işbirlikçisi gerici-faşist bir parti olarak kurulmuş, bir "savaş hükümeti" şeklinde işbaşına getirilmişti. Elbette kuruluşundan bugüne kimi değişiklikler yaşandı. Bu normaldi de. Başlangıçta kendisini kitlelere kabul ettirebilmek için, onların tepkilerine tercüman olacak, kimi taleplerini sahipleniyor görünecekti. Hatta kendini halktan biri gibi gösterecek, benzer acılar yaşadıklarını iddia edecekti.

Unutulmasın ki, dünyadaki en güçlü faşist partinin adı "Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi"dir. Hitler'in başında bulunduğu bu parti, Alman işçi ve emekçilerinin sosyalizme olan sempatisini bu şekilde sömürerek iktidara gelmiştir. İlk dönemde de, seçimler ve parlamento dahil varolan kurumları aynen

korumuşlardır. İlginçtir; tıpkı AKP'nin ki gibi, Nazilerin iktidara geldikten sonraki seçimlerde (5 Mart 1933) aldıkları oy oranı yüzde 43.9'dur. Yani çoğunluğu elde etmiş değillerdir. Aynı seçimlere komünistler de girmiş ve 81 milletvekili kazanmıştır. Ama onların milletvekillikleri iptal edilerek, faşistlerin parlamentoda çoğunluğa ulaşması sağlanmıştır. Çoğunluğu elde edince de, önce komünistlerin, ardından kendilerine en büyük desteği sunan sosyal-demokratların partisini kapatacak, anayasayı değiştirecek ve devleti faşistleştirme yönünde hızla ilerleyeceklerdir. (Veriler; Komünist Enternasyonal-de Faşizmin Tahlili'nden, sf: 41-42, Sol yay.)

Faşizmin en sık başvurduğu yöntem; yalan ve demagojidir, entrika ve provakasyondur. Öyle ki, iktidara gelişlerini birçok yerde bir "devrim" olarak nitelemişlerdir. Tıpkı bizde işçi ve emekçilere dönük sal-

dırı paketlerine "devrim" denmesi gibi... Almanya'da yalan ve demagoji makinesi olarak işleyen, başında ünlü Göbels'in yeraldığı bir "Propaganda Bakanlığı" bile kurulmuştur ve faşizmin kitle tabanını oluşturmada bu bakanlık çok önemli roller üstlenmiştir. Bu konuda en büyük destekçileri ise, -dün olduğu gibi bugün de- reformistler, sosyal-demokratlar ve burjuva liberallerdir.

AKP de -kendinden önceki tüm gerici, faşist partiler gibirakiplerine darbeler indirerek iktidarını sağlamlaştırdıkça, eskisinden çok daha güvenli bir şekilde istediği yasaları çıkarmaya başladı. Elde ettiği her başarı ile daha da pervasızlaştı. Bu durum, o güne dek çeşitli demagojilerle yüzüne taktığı maskelerin hızlı bir şekilde düşmesini sağladı. Bu aşamadan sonradır ki, ona "demokrat" payesi verenler, "sivil faşist" demeye başladılar.

Bugün AKP'yi "kara faşizm"le özdeşleştirenlerin ağırlıklı bir kısmı, daha düne kadar onun ortağı olan, aynı zamanda "vurucu timi" gibi çalışan Gülen Cemaati'nin destekçileridir. AKP'nin ikinci döneminde, onun faşist yüzünü keşfeden(!) kimi liberal ve reformistlerden sonra, AKP'nin üçüncü döneminde Cemaatçiler de bu koroya katıldılar. Yani AKP hangi kesime dokunmaya, çıkarlarına ters düşmeye başlamışsa, o kesimlerden "faşizm" feryadını duymaya başlıyoruz. Tıpkı bir Alman papazın "önce komünistleri götürdüler, sesimizi çıkarmadık" diye başlayan ve sıra kendilerine geldiğinde ses çıkaracak kimsenin kalmadığından yakının ünlü sözlerinde olduğu gibi... Ama bu süre içinde "atı alan Üsküdar"ı çoktan geçmiş oluyor! Artık onlara ihtiyaç kalmıyor! Misyonlarını oynamış faşizme gerekli zamanı ve fırsatı sağlamış olarak sahnedan çekiliyorlar...

Dolayısıyla bugün yeniden "yükselen faşizm" söylemleri, burjuva liberal aydınların yaşadıkları hayal kırıklığı ve çıkarlarına dokunulması üzerinden gerçekleşiyor. Bu tahliller, teorik bir altyapıdan ve nesnel bir değerlendirmeden yoksundur. Tahlilleri yapanlar böyle bir çabaya bile girmiyorlar. Buna karşın bu tespitlerin kendilerine "sol", "sosyalist" diyen yayın organlarında yer alıyor olması, birçok reformist akımın burjuva liberal aydınların tespitlerini referans alması, konu üzerinde durmayı gerektirmektedir.

Esasında "faşizm tırmanıyor" tespiti, '70'li yıllara damgasını vuran bir tespittir. Onun diğer ucu ise, kendisini "sürekli faşizm" teorisiyle ortaya koymuştur. Üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen her iki teori de hala güncelliğini korumakta,

AKP başından itibaren ABD işbirlikçisi gerici-faşist bir parti olarak kurulmuş, bir "savaş hükümeti" şeklinde işbaşına getirilmişti. Elbette kuruluşundan bugüne kimi değişiklikler yaşandı. Bu normaldi de. Başlangıçta kendisini kitlelere kabul ettirebilmek için, onların tepkilerine tercüman olacak, kimi taleplerini sahipleniyor görünecekti. Hatta kendini halktan biri gibi gösterecek, benzer acılar yaşadıklarını iddia edecekti.

her fırsatta yeniden hortlamaktadır.

Ne yazık ki, faşizm üzerine yapılan bu tespitlerde, sadece görüngülerden hareket edildiğini, faşizmin “baskı ve şiddet”ten ibaret sayıldığını görüyoruz. Daha da önemlisi, faşizm bir hükümet değişikliğine indirgeniyor. Bir devlet biçimi olarak ve sınıfsal dayanaklarıyla ele alınmıyor. Sadece burjuva aydınlar arasında değil, Türkiye devrimci hareketi içinde de faşizm konusunda ciddi bir kafa karışıklığı ve yüzeysellik söz konusu.

Faşizm üzerine tespitlerin arttığı böyle bir dönemde, faşizmin ortaya çıktığı günden bu yana ele alıp derinleştirmeye vesile yapmak, “faşizm yükseliyor” çığlıklarının doğurduğu belki de en yararlı sonuç olacaktır.

Faşizmin ortaya çıktığı dönem-nesnel koşulları

Faşizm, 1920’li yıllardan itibaren siyaset sahnesinde yerini aldı. 30’lı yıllarda ise hızla yayılarak, bir dünya tehlikesi haline geldi.

I. emperyalist paylaşım savaşının bitiminden sonra, emperyalist-kapitalist sistem, bir kez daha krize sürüklenmeye başlamış ve bunun sonucunda faşist eğilimler belirmişti. Bunda en önemli faktör, I. emperyalist savaşın birçok ülkede halk ayaklanmalarına, devrimlere yol açmasıdır. 1917 Ekim devrimi, burjuvazinin savaş sonrası içine girdiği kriz koşullarını daha da derinleştiren en önemli unsurdur. Hem dünyanın altıda birini sömürü alanının dışına çıkarmış; hem de tüm işçi ve emekçilere, ezilen halklara somut bir örnek ve çok önemli bir maddi-manevi destek olmuştur. Bu durumda sosyalist SSCB, burjuvazinin “daha fazla kar” isteğinin karşısına dikilmiş en ciddi engeldi ve bir biçimde ezilmesi, yok edilmesi gerekiyordu.

Bundan dolayıdır ki faşizm, sadece emperyalizm döneminin değil, “emperyalizm ve proleter devrimleri çağı”nın ortaya çıkardığı bir devlet biçimidir.

İlk olarak 1922 yılının sonbaharında İtalya’da iktidara gelmeyi başardı. Asıl görevi, “proletaryanın devrimci çalışmalarını engellemek”ti, bu yöndeki çabaları, eskisinden çok daha şiddetli bir zorbalıkla bastırmaya girişti. Ama faşizm, sadece baskı ve şiddetten ibaret değildi ve tek başına işçi sınıfına yönelmekle de kalmadı; burjuva demokrasisinin temel kurum ve kurallarına karşı da saldırıya geçti. Bunu daha sonra kurulan faşist diktatörlüklerde de görmek mümkün olacaktı.

İtalya’dan sonra 1933 yılının Ocak ayında Almanya’da Naziler iktidara geldiler. Almanya, o yıllarda işçi sınıfının ve Komünist Partisi’nin en güçlü olduğu ülkelerden biriydi. SBKP’dan sonra Alman

Ne yazık ki, faşizm üzerine yapılan bu tespitlerde, sadece görüngülerden hareket edildiğini, faşizmin “baskı ve şiddet”ten ibaret sayıldığını görüyoruz. Daha da önemlisi, faşizm bir hükümet değişikliğine indirgeniyor. Bir devlet biçimi olarak ve sınıfsal dayanaklarıyla ele alınmıyor. Sadece burjuva aydınlar arasında değil, Türkiye devrimci hareketi içinde de faşizm konusunda ciddi bir kafa karışıklığı ve yüzeysellik söz konusu.

Komünist Partisi, dünyadaki en kitlesel partiydi ve Rusya’dan sonra Almanya’da devrim bekleniyordu. Böyle bir ülkede faşizmin zaferi, Avrupa’daki diğer ülkelerin egemenlerini de cesaretlendirdi. Ve bir bütün olarak faşizmin Avrupa’ya yayılmasında çok önemli bir rol oynadı.

Almanya’nın ardından Avusturya, Macaristan, İspanya, Bulgaristan, Yugoslavya Polonya, Finlandiya gibi ülkelerde faşizm değişik biçimler altında kendini gösterdi. Fransa başta olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinde ise, faşizmin iktidara gelme girişimi, ona karşı verilen birleşik mücadele ile engellenebildi. Ama faşizmin yayılması sadece Avrupa ile sınırlı kalmadı. Uzakdoğu’da Japonya’da askerî faşist bir diktatörlük kuruldu.

1930’lı yıllar, kapitalizmin en ciddi kriz yıllarıydı. 1929 krizi, kapitalist ekonomiyi derinden sarsmış, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını yıkıcı yönde etkilemişti. Buna karşılık, Sovyetler Birliği’nde sosyalizmin kuruluşu yönünde büyük atılımlar yaşanıyordu. Kapitalist sistem, ekonomik krizle sarsılırken; sosyalist ekonominin hızla gelişmesi, pratikte de sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünün kanıtlanmasıydı. Böyle bir durumda işçi ve emekçilerin giderek kötüleşen yaşam koşullarına tepkileri ve sosyalizme olan yönelimleri daha da arttı. Egemenler açısından devrim tehdidi çok yakın ve somut bir hal almaya başladı. Buna en yakın ülkelerden biri olan Almanya’da faşizmin iktidara gelmesinde, bunun önemli bir rolü vardır. Bir devrim olasılığının yakınlaşması, buna karşın varolan biçimlerle onu bastıramama durumu, egemenleri son çare olarak faşizme yöneltmiştir.

Bir diğer etken ise, krizden çıkış yolu olarak savaş dışında başka seçeneğinin kalmamasıdır. Bu, hem içte tüm emekçi halka karşı yürütülen bir savaştır. Çünkü krizin yükünü işçi ve emekçilerin üzerine yıkmak, ona karşı yükselen direnişi ise büyük bir şiddetle bastırmak zorundadır. Diğer yandan krizi aşabilmek için yeni pazar alanlarına ihtiyaç duyar, dışarıya karşı da saldırıya girer; farklı ülkelerin yeraltı-yerüstü zenginliklerini de sömürmek için harekete geçer. Bu, “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı” demektir ki, yeni bir emperyalist savaşın başlaması anlamına gelir. Böyle bir savaşa kendi halkını razı edebilmek ve “cephe gerisi”ni sağlama almak için, faşizme başvurmak dışında yolu yoktur.

Dolayısıyla faşizm, emperyalizmin içte ve dışta keskinleşen saldırganlığının somutlaşmış halidir. Stalin, bu durumu şöyle özetlemektedir: “Burjuvazinin artık parlamentarizmin ve burjuva demokrasisinin eski metodlarıyla hakimiyetini

sürdürememesinin; ve bu yüzden iç siyasette terörcü hükümet tedbidlerine başvurmak zorunda kalmasına barışçı dış politika temelinde bir çıkış yolu bulacak durumda olmasının; ve bundan dolayı savaş siyasetine sarılmak zorunda olmasının işaretleri olarak görülmek zorundadır.” (Faşizm ve İşçi Sınıfı, Dimitrov, İnter yay. Sf. 11)

Gerçekten de faşizmin 1930’larda Almanya’dan başlayıp Avrupa’daki birçok kapitalist devleti kısıpına alması, yeni bir emperyalist savaşın işaret fişeğidir aynı zamanda. Nitekim Almanya’da Naziler, iktidara geldikten sonra başta ekonomi olmak üzere her alanda savaş hazırlığına başlamışlardır. Aynı durum İtalya ve Japonya için de geçerlidir. Bu üç faşist devletin, ittifak halinde II. Emperyalist savaşı başlatan “saldırgan emperyalistler” olması, faşizm ile savaş arasındaki bağın, pratik olarak da kanıtlanmasıdır.

Bu yönüyle faşizme karşı mücadele, emperyalist savaşa karşı mücadele ile iç içe geçmiştir. Faşizmin iktidarı ve ardından patlak veren ikinci emperyalist savaş, aynı zamanda başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm devrim ve sosyalizm güçlerine karşı imha savaşıdır.

İkinci emperyalist savaşın “provvası” İspanya’da Halk Cephesi hükümetine karşı yapılmıştır mesela. Faşist general Franco, Alman ve İtalyan faşistlerinin desteğini arkasına alarak, seçimle işbaşına gelmiş ve İspanya Komünist Partisi’nin dışarıdan desteklediği Halk Cephesi hükümetine saldırmıştır. Franco’nun faşist ordusunun Madrid’e yürüyüşü, çok büyük bir direnişle karşılaşılmasına, “uluslararası tugaylar” kurularak enternasyonal bir hal almasına karşın, aylar süren bir direnişin ardından kırılacaktır.

1936 yılında gerçekleşen bu olay, faşist Almanya’nın sosyalist Sovyetler Birliği’ne karşı başlatacağı saldırının ilk denemesidir. Fransa, İngiltere ve ABD emperyalistleri, bu saldırganlık karşısında sessiz kalarak, faşizmi cesaretlendirir, önlerini düzlerler. Sadece İspanya’ya karşı saldırıyı değil, bu faşist devletlerin diğer ülkeleri işgallerini de sessizce izlemişlerdir. Bu tutumlarıyla, işçi ve emekçilere örnek olan sosyalist SB’nin ortadan kalkması için, Nazi Almanyası’nı adeta kıskırttılar, iteklediler. Böylece hem sosyalist bir ülkeyi ortadan kaldıracak, hem de Almanya’yı zayıf düşüreceklerdi.

Bu ikili amaçlarını gerçekleştirmek için Almanya’nın SB’ye saldırısını büyük bir sevinçle karşıladılar. Ve SB, Almanları püskürtene kadar da kıllarını kıpırdatmadılar; sözde “müttefik” olmalarına ve SB’nin çağrılarına rağmen Almanya’ya karşı yeni bir cephe açmadılar. Ta ki, SB, Alman ordusunu bozguna uğrattıp Berlin’e kadar sürükleyene dek... Ancak

o aşamadan sonra ABD, Berlin'e SB'den önce girebilmek için büyük bir hızla harekete geçti ve adeta faşistlerin imdadına yetişti. **II. Emperyalist savaş sonrası birçok Nazi liderinin ABD gözetiminde saklandığı, ABD'nin onlardan her biçimde yararlandığı bilinmektedir.**

Sonuç olarak, **başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada faşizmi dize getiren, sosyalizmin ve devrimin güçleri olmuştur.** Stalingrad'daki büyük direniş, Alman faşizmi açısından sonun başlangıcıydı. Kızıl ordu, Nazileri kendi inlerine kadar süpürüp attı. Birçok ülkede faşizme ve savaşa karşı büyük direnişler gerçekleşti, birleşik cepheler kuruldu. Bir bütün olarak **Komüntern (3. Komünist Enternasyonal), 1922 yılından itibaren kongrelerinde faşizmi gündemine aldı ve ona karşı mücadeleyi örgütleyen en önemli odak oldu.** 70'in üstünde ülkenin Komünist Partilerini biraraya getiren, onların deneyimlerini birleştiren ve aldığı kararlarla tek bir merkezden yönlendiren yapısıyla Komüntern, faşizme karşı zaferin de en büyük mimarıydı.

Faşizmin yenilgisi, aynı zamanda ikinci emperyalist savaşın bitimi oldu. **Başlangıcından bitimine kadar faşizmle emperyalist savaşın böylesine birbirine bağlı olması, hem faşizmin sınıfsal niteliğini görebilmek, hem de ona karşı mücadeleyi doğru bir şekilde verebilmek açısından son derece önemlidir.**

Faşizmin sınıfsal niteliği ve kitle tabanı

1930'lu yıllarda faşizmin tüm dünyada yaygınlaşması üzerine, başta komünistler olmak üzere her siyasi akım, faşizmi tahlil etmeye, onu tanımlamaya çalıştı.

Başlangıçta faşizmin kitle tabanı, onun sınıfsal niteliği ile karıştırıldı. Kitlesele olarak küçük-burjuva kesimlerin desteğini almasından hareketle, faşizmin sınıfsal olarak da küçük-burjuvaziye dayandığı şeklinde yorumlandı. Ya da lümpen proleter unsurları "vurucu güç" gibi kullanması, lümpen proletaryaya dayanan bir siyasal akımmış gibi algılandı.

Elbette bu tür tespitler, asıl olarak reformist kesimlerden, burjuva aydınlarından geliyordu. Ve tabi ki, faşizmin işine yarıyordu. Çünkü, **faşizmin -özellikle de başlangıç aşamasında- gerçek kimliğini saklamaya ihtiyacı vardı. Kendisi de bu doğrultuda büyük bir çabanın içindeydi.**

Örneğin saldırgan emperyalistlerin çıkarını temsil ettiği halde, hor görülen bir ulusun koruyucusuymuş gibi göründü; yaralanmış milli duygulara hitap etti. Yükselen halk hareketini durdurmak için işbaşına geldiği halde, kendini "bütün

milletin iktidarı" olarak gösterdi. Ağzlarından "millet adına", "milli irade", "milli menfaatler" hiç düşmedi. İşçi ve emekçilerin en azgın sömürüsüne dayandığı halde, "anti-kapitalist"miş gibi göründü; "toplumsal refah", "korporatif devlet", "zenginliğin paylaşımı" gibi çekici sloganlar kullandı. Rüşvetçi, rantçı unsurların sömürüsüne dayandığı halde, halkın karşısına "dürüst ve satın alınmaz" olarak çıktı. Yolsuzluk dosyaları ayyuka çıktığı zamanlarda bile, ikiyüzlüce halkın dini inançlarını sömürmekten geri durmadı.

Bu tutum ve argümanlar, tabi ki bize de çok tanıdık geliyor. **Faşizmin kullandığı yalan ve demagojiler, neredeyse her yerde birbirine benziyor** çünkü. Fakat her ülkenin iklimine de kendini uyduruyor; ulusal özelliklerine, geleneklerine, hassasiyetlerine göre çeşitlendiriyor, yanlış önyargıları körüklüyor. Ayrıca kitlelerin burjuva hükümetlerine, partilerine duyduğu hayal kırıklığını kullanıyor. Onlara karşı uzlaşmaz görünerek kitleleri kendisine bağlıyor. Yanısıra kitlelerin özlemlerini, iyi duygularını da ikiyüzlüce sömürüyor.

Bütün bunların, krizin de etkisiyle küçük mülkiyetini yitirmiş ve devasa bir işsizlikle karşı karşıya kalmış umutsuz kesimleri etkilemesi çok doğaldır. Keza savaş ortamının yarattığı atmosferi kullanarak, şoven milliyetçiliği körüklemesi, her şeye güvensizleşmiş, horlanmış kişileri şişirilmiş bir kimlikle etrafında toplaması zor değildir. O yüzden **faşizm, iktidara geldiği birçok ülkede, küçük mülk sahibi orta kesimleri, lümpen proletaryayı, hatta bilinçsiz işçi ve emekçileri peşinden sürükleyebilmiştir. Fakat çok açıktır ki, faşizmin kitle tabanı olan bu kesimler, onun demagojik söylemlerine aldanan ve faşizmin gerçek yüzünü bilmeyen kitlelerdir.**

Buradan hareketle faşizmi küçük-burjuvazinin ya da lümpen proletaryanın iktidarı olarak görmek, son derece yanıltıcıdır. **Onun kitle tabanı ile sınıfsal niteliğini birbirinden ayırmak gerekir.**

Burada **birinci kriter, faşizmin ortaya çıktığı dönemi göz önünde bulundurmaktır. Bu da kapitalizmin emperyalizm aşamasıdır.** Yani, serbest rekabetin yerini, tekellere bıraktığı dönemdir. Lenin'in deyimiyle "tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin kurulduğu" dönemdir. Dolayısıyla **faşizmi doğru bir şekilde tahlil edebilmek, emperyalizmi ve onun özelliklerini iyi bilmekten geçer.** Bunun da en önemli noktasını, Lenin'in "her şeyin çekirdeği" dediği tekeller oluşturmaktadır. Çünkü tekel, emperyalizmin en temel, en belirgin özelliğidir. *"Emperyalizmin*

olanaklı en kısa tanımını yapmamız gerekseydi, onun kapitalizmin tekeli aşaması olduğunu söyledik." (Lenin)

İlk olarak ekonomik alanda ortaya çıkan tekeller, kaçınılmaz biçimde toplumsal yaşamın bütün alanlarına yayıldı. Çünkü tekel, yapısı gereği sürekli büyümek ve genişlemek zorundaydı. Bundan dolayı saldırgan ve anti-demokratikti ve bu özellikleri ile "her çizgide gericiliği" temsil ediyordu. Ekonomik alanda üstünlüğünü kurduğu andan itibaren, devlet yönetimini de ele geçirdi. Bu zaten kaçınılmaz bir yasaydı. Ekonomik alandaki güç yoğunlaşması, kendini politik alanda da gösterecekti.

Emperyalizmin tekeli özelliği, devlet yönetiminde de tekelliliği, otoriter bir egemenliği getirdi. Çünkü burjuva demokrasisi, tekellerin ekonomik iktidarı için artık uygun bir politik biçim olmaktan çıkmıştı. Yerine sınırsız bir egemenlik gerekiyordu. Genel olarak kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin devlet biçimi burjuva demokrasisi iken, emperyalizm döneminin faşizm oldu.

Elbette ekonomi ile politika arasındaki ilişki, düz bir ilişki değildir. Başta sınıf mücadelesi olmak üzere birçok faktörün devreye girdiği diyalektik bir ilişki vardır. Aksi halde emperyalizm döneminde tek yönetim biçiminin faşizm olması gerekirdi. Öyle olmadığını biliyoruz. Ama bu durum, emperyalizmin tekeli karakterinin eğilim olarak politikada da tekelleşmeyi doğurduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve faşizmin, kapitalizmin tekeli aşamasının bir sonucu olarak ortaya çıktığını...

Komüntern, faşizmin iktidara geldiği 1922 yılından itibaren bu konuyu gündemine aldı. Daha ilk anda onu *"emperyalizmin içeriğinde varolan 'her çizgide gericilik' eğiliminin yarattığı bir devlet biçimi"* olarak tanımladı. **Dönemin "sosyal-demokrat" reformist partilerinin aksine, faşizmin kitle tabanı ile sınıfsal niteliğini ayırmış, onun tekeli burjuvaziye bağını ortaya koymuştu.** Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulmasının ardından ise, faşizm hakkında çok daha etraflı ve ayrıntılı incelemeler yaparak, *"finans kapitalin (mali sermaye) en gericisi, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğü"* tanımına ulaştı. (Geçerken belirtelim, AKP'yi "islam sermayesi" ya da "Anadolu sermayesi" gibi "orta ölçekli" tekellere dayandırıp işbirlikçi-tekeli burjuvazi ile bağını kopartanlar, onun sınıfsal niteliğini de çarpıtmış oldular.)

Komüntern'in faşizmi genel olarak burjuvaziye değil de "finans kapital"e dayandırması ve onların içinde "en"lere kısmını vurgu yapması boşuna değildir. Bu tanım, başta Almanya olmak üzere,

Faşizm, iktidara geldiği birçok ülkede, küçük mülk sahibi orta kesimleri, lümpen proletaryayı, hatta bilinçsiz işçi ve emekçileri peşinden sürükleyebilmiştir. Fakat çok açıktır ki, faşizmin kitle tabanı olan bu kesimler, onun demagojik söylemlerine aldanan ve faşizmin gerçek yüzünü bilmeyen kitlelerdir. Buradan hareketle faşizmi küçük-burjuvazinin ya da lümpen proletaryanın iktidarı olarak görmek, son derece yanıltıcıdır. Onun kitle tabanı ile sınıfsal niteliğini birbirinden ayırmak gerekir.

birçok ülkedeki faşist diktatörlüklerin incelenmesi, bizzat o ülkelerinin komünistlerinin değerlendirmeleri üzerinden şekillenmiştir. **Faşist iktidarların arkasında duran tekellerin, ticari ya da tüketim sanayine egemen olan değil, ağır sanayi tekelleri olduğu görülmüştür. Ve bunlar, banka sermayesi ile de birleşmiş tekellerdir.** Zaten mali sermaye (finans kapital) banka sermayesi ile sanayi sermayesinin kaynaşmasıdır ki, tekelleşme ile birlikte ortaya çıkan emperyalizmin özüdür. Almanya'daki faşizmin arkasında "Genel Ekonomi Meclisi" olarak gün yüzüne çıkan Krupp, Thyssen, Siemens, Bosch gibi mali sermayenin temsilcileri bulunmaktadır.

Fakat **faşizmin kendi içindeki açmazlarından biri de, tekelci burjuvaziye oluşturan grupların kendi arasındaki rekabetleridir.** Faşist diktatörlüğün kurulduğu kimi ülkelerde, işçi ve emekçilere karşı bir zırh oluşturmak için, burjuvazinin değişik gruplarının geçici olarak birleştikleri görülmüştür. Ancak bu durumlarda bile sözkonusu birliktelik kısa sürelidir. Sürenin uzaması durumunda, mutlaka bu çatlaklar su yüzüne çıkacaktır. Devlet aygıtının önemli noktalarını ele geçirme ya da eli geçirdiği yerleri tutma şekline bürünen bu çatışmalar, diktatörlüğü de zayıf düşürecektir.

Elbette faşizmi asıl gerileyen ve yıkan, işçi ve emekçilerin eylemleridir. Faşizmin yalan ve demagojileri, aradan geçen sürede pul pul dökülmekte, gerçek yüzü daha çıplak bir biçimde görülmektedir. Bu durum, başlangıçta kitle tabanı haline getirdiği küçük-burjuvaları da ondan uzaklaştırır. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları düzelmek bir yana daha da kötüleşir. Buna bir de savaşın yükü eklenince, toplumsal hareketlerin patlaması kaçınılmaz olur. Bu bir devrimle sonuçlandığında, faşizm sınıfsal dayanaklarıyla birlikte yok olacaktır ki, bu kesin çözüm budur. Fakat devrimle sonuçlanmayan halk hareketleriyle de faşizmin geriletildiği, hatta yıkıldığı görülmüştür.

"Faşizm tırmanıyor" ya da "sürekli faşizm" tespitleri

Faşizm hakkında bu genel bilgiler ışığında, konunun başında değindiğimiz ve ülkemizde fazlasıyla rağbet gören "faşizm tırmanıyor" ile "sürekli faşizm" teorilerine dönebiliriz.

Her iki teori de 70'li yıllardan itibaren Türkiye devrimci hareketinde yer edinen, faşizm konusundaki iki temel yaklaşımdır. Bunlar birbirine zıt görünen, fakat aslında bir eldivenin iki yüzü gibi, tersten benzeyen teorilerdir.

"Faşizm tırmanıyor" TİP, TSİP, TKP gibi geçmişin modern-revizyonist

Emperyalizmin tekelci özelliği, devlet yönetiminde de tekelciliği, otoriter bir egemenliği getirdi. Çünkü burjuva demokrasisi, tekellerin ekonomik iktidarı için artık uygun bir politik biçim olmaktan çıkmıştı. Yerine sınırsız bir egemenlik gerekiyordu. Genel olarak kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin devlet biçimi burjuva demokrasisi iken, emperyalizim döneminin faşizm oldu. Elbette ekonomi ile politika arasındaki ilişki, düz bir ilişki değildir. Başta sınıf mücadelesi olmak üzere birçok faktörün devreye girdiği diyalektik bir ilişki vardır. Aksi halde emperyalizm döneminde tek yönetim biçiminin faşizm olması gerekirdi. Öyle olmadığını biliyoruz. Ama bu durum, emperyalizmin tekelci karakterinin eğilim olarak politika kada da tekelleşmeyi doğurduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve faşizmin, kapitalizmin tekelci aşamasının bir sonucu olarak ortaya çıktığını...

partileri tarafından savunulmuştur. Tabi onlardan burjuva aydınlara, liberallere kadar uzanan geniş bir kesimi kapsadığını söyleyebiliriz. Artan her baskı ve şiddetinin ardından "faşizmin ayak sesleri", "faşizme çeyrek kaldı" gibi sözlerin sarfedilmesi, bu teorinin etki gücünü ve günümüze kadar uzanan boyutunu göstermektedir.

Bu teori, faşizmi hep bir "tehlike" olarak gören, ama asla iktidara getirmeyen, dolayısıyla faşizmin iktidarını sürekli gizleyen bir teoridir. Onlara göre, öncesi bir yana, 70'lerden itibaren geçen 40 yılı aşkın sürede faşizm hep tırmanmış, ama bir türlü zirveye ulaşamamıştır. Esasında, sadece son 40 yıl için değil, TC'nin hiçbir dönemi için "faşist diktatörlük" tanımını yapmamaktadır. Faşist diktatörlüğün bangır bangır bağırıldığı dönemlerde bile, ona faşist demekten kaçınmışlardır. Buna 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dahildir.

Bunların içinde TKP, "faşizm tırmanıyor" teorisinin en tipik savunucusu olduğu için onun üzerinde duralım. TKP, 80'li yıllarda yurtdışından yayın yaptığı radyosunda ve yine orada basılan yayınlarında, hiçbir zaman 12 Eylül cuntasına "faşist" dememiştir. Sürekli olarak "askersel devirge", "askeri yönetim" gibi kavramları kullanmış; 12 Eylül'ü faşist görenleri de, ona karşı "esnek bir tutum takınmamakla" suçlamıştır. TKP'ye göre 12 Eylül cuntası, "emperyalizmin en saldırgan kesimleri ile çelişen", "ulusal çıkarları koruyan", hatta sözümona "sosyalist dünya güçlerinden etkilenen" bir yönetimdi. 12 Eylül rejimi, "Türkiye'de faşist hareketi temsil eden MHP'ye vuran" sınıflarüstü bir politika izliyordu! Dahası, "ülkede işçi sınıfı ve ilerici güçlerin savaşımı için elverişli koşullar yaratmış"tı! Kendine koyduğu görev ise, "cuntanın görece ılımlı kesimlerini nötrale etmek" ve "cuntayı destekleyen anti-faşist güçlerle ittifak kurmak"tır. "Savaşın sivri ucu" "en gerici emperyalist çevrelere ve terörist gruplara" çevrilmeli, cuntadan "faşistler ve Maocu teröristler dışında" politik tutukluları serbest bırakması istenmelidir!

TKP gibi yönetiminin yıllardır müteci olarak yaşadığı, Türkiye'den habersiz ve dönemin sosyal-emperyalist SB'sinden yönetilen bir partiden bunları duymak şaşırtıcı gelmeyebilir. Fakat TKP bu konuda yalnız değildir. Onun zıttıymış gibi görünen "Aydınlık" çizgisi de 12 Eylül'ü alkışlayanlar arasındadır. Aydınlık, 1978'de ilan edilen sıkıyönetimi de desteklemiş, "başdüşman" ilan ettiği SB'ye karşı NATO'nun, Türk devletinin ve ordunun yanında saf tutmuştur. Tıpkı 12 Eylül cuntasının iddia ettiği gibi onun, MHP ile halk arasında duran "hakim sınıfların merkezi kuvveti"

olarak tanımlamıştır. Darbe hazırlığı yapan generalleri "uyanık yurtseverler" diye kutsayan, cunta şefi Kenan Evren'e "Mustafa Kenan Bonapart" diye hitap eden Doğu Perinçek'tir. (Bkz Tasfiyecilik Üzerine, Yediveren yay)

Şimdi ne söylerse söylesinler, Aydınlık'tan, TKP'ye kadar bütün revizyonist karşı-devrimciler, 12 Eylül cuntasının faşist yüzünü gizleyerek, ona 'sol'dan destek sunmuşlar, dolayısıyla suçlarına da ortak olmuşlardır.

Komüntern'in daha 1930'lu yıllarda ipliğini pazara çıkardığı "bonapartizm" gibi, faşizmle emperyalizmin bağıni kopartan, onu kapitalizmin ilk dönemlerindeki "geçiş" biçimleriyle karıştıran bu tespitler, sadece Aydınlık'la sınırlı kalmadı, Kurtuluş gibi küçük-burjuva akımları da içine aldı. Elbette bu tespitler, 12 Eylül'deki dövüşsüz yenilginin, panik halindeki kaçışın da örtüsü olarak kullanıldı. Ama asıl olarak "faşizm tırmanıyor" tespitinin geldiği noktayı görmek bakımından çarpıcıdır. **Bu teori, faşizme karşı mücadeleyi savaştıran, onun gerçek niteliğini gözlerden saklayan, dolayısıyla kitleleri uyutan, aldatan bir teoridir.**

Faşizmi MHP ile sınırlı görmek, "faşizm tırmanıyor" tespitinin en tipik yönüdür. Böyle olunca MHP dışında tüm partiler aklanmakta, hatta desteklenmektedir. **Faşizmin iktidarı, sadece MHP'nin tek başına hükümet kurması olarak anlaşılmakta, onu bir devlet biçimi değil de, bir hükümet değişikliğine indirgemektedir.** 12 Eylül öncesinin en kitlesel örgütü DY'nin de ortak olduğu, faşizmi MHP ile sınırlayan bu yanlışlığın, genel olarak faşizme, özel olarak 12 Eylül'e karşı mücadeleyi nasıl olumsuz yönde etkilediği pratik olarak da görüldü.

Halen faşizmi MHP ile sınırlı gören, onun da hükümeti tek başına kuracak kadar kitle tabanına ulaşmayacağını düşünenler vardır. Bu, ülkemizde faşizmin hiç iktidar olmayacağını söylemektir. Yani sadece geçmiş değil, geleceği de temizler!

Bu çizginin bugünkü savunucuları, her ne kadar AKP'nin milliyetçi-şoven sözleri ya da artan saldırganlığı karşısında faşizme dair atıflar yapsa da, hala MHP dışında faşist parti tanımıyorlar! O yüzden de AKP'nin saldırganlığını "faşizm tırmanıyor"la özdeş olan "faşizm yükseliyor", "faşizme gidiliyor" gibi sözlerle ifade ediyorlar. **Bir kısmı ise, geçmişte MHP ile sınırladığı faşizmi şimdi AKP ile sınırlıyor. "AKP faşizmi" diyorlar örneğin. Burada kastettikleri, AKP'nin faşist bir parti olması değildir sadece; faşizmi bir hükümetten ibaret görmektir. Faşist**

olan AKP'dir ve onun kurduğu hükümettir, ama devlet değil! Böyle olunca hükümet değişikliği ile faşizm de ortadan kalkar!

Faşizmi bir parti ile sınırlamanın ve bir hükümet değişikliğine indirgemenin diğer kutbu ise, onu askeri darbelerle sıkıştırmaktır. Burjuva aydınlar içinde bu bakış da oldukça yaygındır. Bugün AKP ile faşizmi asla birarada düşünmeyen aydınların temel yaklaşımı da budur. Onlara göre, çeşitli siyasi partiler bulunuyor ve seçimler yapılıyorsa, bunlar üzerinden yasama ve yürütme organı işliyorsa, faşizm yok demektir! Daha net ifade ile parlamento varsa, faşizmi yok sayarlar. Oysa parlamentonun varlığı, faşizm açısından temel bir sorun değildir. İçinde bulunduğu duruma göre, parlamentolu ya da parlamentosuz diktatörlüğünü yaşama geçirir. Bunun dünyada pekçok örneği vardır. Özellikle de burjuva klikler arasında mücadelelenin keskin olduğu yerlerde, faşizm parlamentoyu hemen feshetmez. Diğer burjuva partilerle izin verir. Hatta devrim tehlikesini somut olarak yaşadığı yerlerde bile, kimi zaman parlamentoyu kapatmaz. Dolayısıyla faşizmi parlamentonun varlığı ya da yokluğu ile açıklamak, yanıltıcıdır. Ülkemizde askeri faşist darbelerde bile parlamentonun olduğu dönemler vardır. Parlamento ve seçimler, faşizmi perdelediği için çok zorda kalmadıkça ortadan kaldırılmaz.

"Faşizm tırmanıyor" tespitinin diğer kutbunda yer alan "sürekli faşizm" teoriside, birincisi kadar çarpıktır. Bununla birlikte ülkemizde faşizm konusunda en etkili olan görüşlerden biridir. Bugün "faşizm tırmanıyor"cular kadar sesleri çok duyulmuyorsa da, Türkiye devrimci hareketi içinde daha köklü ve yaygındır. Hatta "faşizm tırmanıyor" teoriside, reformist, sosyal-demokrat kesimlerde kabul görürken, "sürekli faşizm" devrimci hareketleri etkisi altına almıştır. Çünkü ilkinde göre daha devrimci, daha keskin görünür. Oysa her ikisi de benzer yanlışlarla malüldür ve varlıklarını birbirlerinin çürüklüklerinden beslenerek sürdürmüştür.

Bu teoriye göre, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin daimi yönetim biçimi faşizmdir. Ve bu yönetim, proletarya önderliğinde devrimle yıkıluncaya kadar değişmez. Bunun doğal sonucu olarak, bütün burjuva-feodal partiler, -bazıları buna sosyal-demokrat partileri de dahil ederler- faşisttir.

Bu teori, Kaypakkaya'dan başlayarak Maocu örgütlerce benimsenmiş, THKP-C kökenli örgütler tarafından da kimi değişikliklerle savunulagelmıştır. Bu, faşizmi mutlaklaştıran ve onu devrime kadar iktidarda kalması zorunluymuş gibi gösteren bir teoridir. Egemen sınıfların iktidarını faşizm dışında başka bir biçimle sürdürememesi demektir ki, bunun doğru olmadığı pratik

Halen faşizmi MHP ile sınırlı görenler vardır. Bir kısmı ise, geçmişte MHP ile sınırladığı faşizmi şimdi AKP ile sınırılıyor. Onlara göre, faşist olan AKP'dir ve onun kurduğu hükümettir, ama devlet değil! Böyle olunca hükümet değişikliği ile faşizm de ortadan kalkar! Bunun diğer kutbu ise, faşizmi askeri darbelerle sıkıştırmaktır. Bugün AKP ile faşizmi asla birarada düşünmeyen aydınların temel yaklaşımı da budur. Onlara göre, parlamento varsa, faşizmi yok sayarlar. Oysa parlamentosunun varlığı, faşizm açısından temel bir sorun değildir. İçinde bulunduğu duruma göre, parlamentolu ya da parlamentosuz diktatörlüğünü yaşama geçirir. Bunun dünyada pekçok örneği vardır.

olarak da kanıtlanmıştır..

Egemenler, iktidarlarını diğer yönetim biçimleriyle yönetemez hale geldiklerinde faşizme başvururlar. Kitlelerin mücadelesi, faşizmin temellerini sarsmaya başladığında ise, gerilemek zorunda kalırlar. Çoğu durumda faşist kurum ve yöntemlerin bir kısmını örtük olarak korusalar bile, devletin biçimini değiştirmekle karşı karşıya kalırlar. Çünkü onlar için asıl mesele, devrim tehlikesini -şu ya da bu yolla - ama mutlaka geri dönülmez bir şekilde bertaraf etmektir. Burjuva demokrasisi ya da faşizm, hangi biçimi kullanırlarsa kullansınlar, burjuva devletin sınırları içinde kaldıkları sürece kendi iktidarlarını koruyacaklar, yeni manevra alanlarına kavuşacaklardır. Dolayısıyla faşizm, burjuvazi için tek ve alternatifsiz bir yönetim biçimi değildir.

Diğer yandan gerek emperyalist, gerekse bağımlı ülkelerde, proletarya önderliği altında devrimler olmasızın, faşizmin iktidardan uzaklaştırıldığı sayısız ülke vardır. Elbette komünistler, faşizme karşı mücadeleyi, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele ile birleştirirler. Proletaryanın hegemonyası altında iktidarı elde etmeyi hedefleyen devrimin bir parçası olarak ele alırlar. Çünkü faşizmin kökleri, emperyalist sistemdedir ve onu kökleleriyle birlikte söküp atmanın, büsbütün mezara gömmenin tek yolu budur. "Faşizm gitsin de ne gelirse gelsin" gibi bir düşünceleri olamaz, bu yüzden de hiçbir mücadeleyi devrim ve iktidar sorunu dışında düşünmezler. Ancak halkın devrimine varmayan birçok ayaklanması, isyanı vardır. Bu, kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyine, dünya ve bölge çapındaki gelişmelere ve diğer etkenlere bağlı olarak değişir. Fakat her halükarda egemen sınıfları faşizm dışındaki biçimlere geçmek zorunda da bırakabilir.

"Sürekli faşizm" teoriside, pratikte yaşanmış bu gibi durumları dikkate almayan düz bir yaklaşımdır. Sonuçları bakımından "faşizm tırmanıyor" tespiti ile benzer yanlışlara sürükler. Faşizmi burjuva devletin tek ve zorunlu sonucu görmek, en hafifinden anti-faşist mücadeleyi önemsizleştirmeyi, ona karşı kayıtsız kalmayı doğurur. Ayrıca güncel görevlere duyarsızlığa, ittifakları dar tutmaya neden olur. Bütün bunlar, faşizme karşı mücadeleyi olumsuz yönde etkilediği gibi, devrim ve sosyalizm mücadelesine de zarar verir.

Bu teorilerden biri ("faşizm tırmanıyor") geçmişte ve gelecekte faşizmi hiç iktidara gelmeyecekmiş gibi gösterirken; diğeri ("sürekli faşizm") geçmişte ve gelecekte bu düzen varolduğu sürece hep faşizmle yaşayacakmışız gibi sunmaktadır. Her ikisi de (biri iyimser, diğeri

kötümser bir bakışla) faşizme karşı hayırhah bir tutumu doğuran kaderci bir yaklaşımdır ve sınıf mücadelesini, kitlelerin gücünü gözardı etmektedir.

* * *

Geçtiğimiz günlerde Cumhuriyetin 91. yılı kutlandı. TC'nin bu 91 yıllık ömrünün yaklaşık üçte biri (30 yılı aşkın bir süre) sıkıyönetim ve "olağanüstü hal"lerle geçmiştir. Ayrıca üç askeri darbe, bir "post-modern" darbe yaşanmıştır. Bu tablo bile (asker ya da sivil) Türkiye'nin çok uzun bir dönemini faşist diktatörlükle geçirdiğini göstermektedir.

Bunların her bir dönemini kendi içinde ayrı ayrı ele almak gerekir kuşkusuz. (Bu ayrı bir yazı konusudur) Ama kuruluşundan bugüne Türk egemen sınıfların asıl yönetim biçimi olarak faşizme başvurdukları ortadadır. Elbette bu durum, "sürekli faşizm"le yönetildiğimiz anlamına gelmez. Faşizmin olmadığı ya da geriletildiği dönemler de vardır. Ayrıca her baskıcı dönem, faşizm olarak adlandırılmaz. Burjuva iktidarının varlığı, zaten sömürü ve baskı demektir. "Burjuva demokrasisi" burjuvazi için demokrasi, işçi ve emekçiler için diktatörlüktür. Fakat her diktatörlük, faşizm demek değildir. Geçmişte ve bugün, egemenlerin birçok anti-demokratik diktatörlük biçimlerine başvurduğunu biliyoruz. Faşist diktatörlük, dönemi, koşulları, sınıfsal niteliği ile farklıdır ve titiz bir incelemeyi gerektirir. Şurası da kesindir ki, tekeller kapitalizmle birlikte, yönetim biçimi olarak "burjuva demokrasisi" geriye düşmüştür. Hele ki bağımlı ülkelerde bu çok daha geçerlidir.

Bütün bu doğrularla birlikte faşizm, burjuvazinin tek ve mutlak biçimi değildir. Bunu istese de tek başına kendisi belirleyemez. Başta sınıf mücadelesi olmak üzere, tekeller arasındaki rekabet, dünya ve ülkenin içinde bulunduğu durum gibi faktörler devreye girer. Ekonomik krizin şiddetlenmesi, yeni bir emperyalist savaş durumu, kitlelerin devrime yönelişleri gibi durumlarda burjuvazinin daha sık biçimde faşizme başvurduğunu biliyoruz. Bugün de benzer koşullarda yaşıyoruz. 2000'li yıllardan itibaren dünya ölçeğinde faşistleşme eğilimi artmıştır. Ancak aynı koşullar, devrimler için de elverişli bir ortamı doğurmaktadır. I. ve II. Emperyalist savaş, bunu somut olarak göstermiştir.

Bir kez daha faşizmin bir kader olduğunu yineliyoruz. Faşizme karşı mücadeleyi emperyalist savaşa karşı mücadele ile birleştirmek ve onu tümünden ortadan kaldıracak devrim ile yıkmak, komünist ve devrimcilerin görevidir. Onun için, her iki emperyalist savaşta komünistlerin yaptığı gibi, faşizme karşı olan tüm güçleri birleştirmek, yakıcı bir şekilde önümüzde durmaktadır.

Emperyalizm yenilecek DİRENEN HALKLAR KAZANACAK!

İnancım

*zırhla kaplıdır göğsümde
ve bu zırha işleyecek kurşun
icat edilmemiştir.*

Kavga amansız ve katı

*Kavga, dedikleri gibi destansı
Ben düştüm.*

*Yerimi başkası alacak... o kadar
Burada, bir kişinin lafı mı olur?*

Kurşuna diziliş, yokoluş sonra.

Herşey o kadar yalın ve mantıksal.

*Ama birlikte olacağız o fırtınada,
Halkım, çünkü sevdik seni.*

Vapstarov